JURNAL DE CĂLĂTORIE ÎN ITALIA

Maica Veronica

JURNAL DE CĂLĂTORIE ÎN ITALIA – AL ÎMPĂRĂTESEI DE LA RĂSĂRIT – PREA CUVIOASA MAICA STAREŢĂ, VERONICA GURAU

De la 7 septembrie 1987, la 7 noiembrie 1987

Fragment din Evanghelia veşnică

Copiat după manuscrisul original, început astăzi, 15 martie 1993, în Sfânta Mănăstire „VLADIMIREŞTI" – judeţul Galaţi

PROLOG APOCALIPSA CAP. XII:

1. „Şi s-a arătat în Cer un semn mare: o femeie înveşmântata cu soarele şi luna era sub picioarele ei şi pe cap purta cununa de 12 stele. 2. Şi era însărcinată şi strigă chinuindu-se şi muncindu-se ca să nască, 5. Şi a născut un copil de parte bărbătească şi el avea să păstoreasca toate neamurile cu toiag de fier. Copilul ei fu răpit la Dumnezeu (septembrie 1996) şi la Tronul Lui; 6. Iar femeia a fugit în pustie, unde are loc gătit de Dumnezeu, ca s-o hrănească pe ea o mie două sute şaizeci de zile; 13. Iar când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a prigonit pe femeia (Măicuţă Veronica ÎMPĂRĂTEASA DE LA RĂSĂRIT – HRISTOS LUMINA, venit în chip de femeie) care născuse pruncul; 14. Dar femeii i s-a dat cele două aripi ale marelui vultur ca să zboare în pustie la locul ei, unde e hrănita acolo o vreme şi vremuri şi jumătate de vreme, departe de fata şarpelui; 15. Atunci şarpele a aruncat din gura lui după femeie, apa (numai anumite învăţături scoase cu bună ştiinţă din Biblie ca să smintească oamenii pentru a-l sluji pe el şi a-i menţine în întuneric) ca un râu ca s-o ia râul; 16. Şi pământul i-a venit femeii în ajutor, căci pământul (toţi cei care mărturisesc ce au văzut, au trăit, au simţit, s-au vindecat la Scaunul de Judecată care este Vladimirestiul) şi a deschis gura să şi a înghiţit râul pe care-l aruncase balaurul din gură. 17. Şi balaurul s-a aprins de mânie asupra femeii şi a pornit să facă război cu ceilalţi din seminţia ei care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Iisus („Pentru că mulţi amăgitori au intrat în lume, care nu mărturisesc pe Iisus Hristos, să fie VENIT CU TRUPUL, acesta este amăgitor şi Antihrist); 18. Şi a stat pe nisipul mării (balaurul îşi închipuie că mai face ouă

multe ca să facă pui, dar din momentul de faţă zilele îi sunt numărate). Dacă semănătorii provin din marea familie a luminilor pentru că pământenii să aibă ce aduna, vă daţi seama pământenilor ce fac secerătorii, ce va fi când: Apocalips XI, 15: „Şi au fost dezlegaţi cei patru îngeri care erau gătiţi spre ceasul şi ziua şi luna şi anul acela ca să omoare a treia parte din oameni"; 16:

„Şi numărul oştirii era de 20.000 de ori câte 10.000 de călăreţi – numărul lor este de ordinul miliardelor – căci am auzit numărul lor"; 17.: „Şi aşa am văzut în vedenie cai şi pe cei ce şedeau pe ei: călăreţii aveau platoşe ca fata focului şi a iachintului şi a pucioasei, iar capetele cailor semănau cu capetele leilor şi din gurile lor ieşeau foc şi fum şi pucioasa". Vă daţi seamă oameni de bună credinţă ce vă aşteaptă? Dar mai ales acum, când secera sau cosorul va intra în plină lui activitate?! Adică, cap. XIV, 19: „Atunci îngerul a aruncat pe pământ şi a cules via pământului şi a pus-o în teascul cel mare a mâniei lui Dumnezeu", 20. „Şi teascul a fost călcat afară din cetate şi a ieşit sânge din teasc până la zăbalele cailor, îndepărtare de o mie şase sute de stadii" Oameni buni, care chipurile credeţi, dar niciodată nu simţiţi cu inima când în faţa voastră se prezintă adevăraţii secerători ai lui Dumnezeu, care nu este altceva decât însăşi mânia lui Dumnezeu, iar dacă El i-a trimis pe aceştia, credeţi că mai exista iertare, mila sau înţelegere, când însăşi mânia Lui se varsa peste voi?! Dacă veţi citi această carte, trebuie s-o citiţi cu ochiul minţii, ai inimii, ai sufletului său ai spiritului – atunci veţi înţelege că ea face parte din Evanghelia veşnică. Dacă o veţi citi ca un jurnal de călătorie, mai bine închideţi pagina acestei cărţi ca real nu vă este de niciun folos. Hristos acum 2 ooo de ani spunea: Într-una din comunicări, înainte de răstignire, Tatăl Ceresc îi spune: „ZIUA BIRUINŢEI TALE VA VENI, NU ACUM, CI CÂND V" FOC AM VENIT SĂ ADUC PE PĂMÂNT ŞI AŞ VREA CA VOI SĂ ARDEŢI ŞI DIN FOCUL VOSTRU SĂ SE APRINDĂ ŞI ALŢII!". EI COBORÎ A DOUA OARĂ PE PĂMÂNT; ACUM VEI FI MIELUL CE SE VA DA SPRE JUNGHIERE, ATUNCI VEI FI LEUL CE VA PEDEPSI ŞI VEI ÎNVINGE" – ACUM, CA ŞI ATUNCI, HRISTOS CARE NU ESTE ALTCINEVA DECÂT MĂICUŢĂ VERONICA, S-A LĂSAT SĂ FIE JUDECATA DE FARISEI CONTEMPORANI, CONDAMNATĂ DE CĂRTURARI, ALUNGATĂ ÎN

PUSTIE DE CONDUCEREA LUMII ACESTEIA, oare ştiţi de ce? HRISTOS, CARE ESTE LUMINA, A TREBUIT SĂ SE MAI LASE ÎNCĂ ODATĂ JUDECAT, DUPĂ 2000 DE ANI CA OAMENII SĂ NU-I POATĂ REPROŞA NICIODATĂ LUI DUMNEZEU CĂ N-A AVUT RĂBDARE, ÎNŢELEGERE, DAR MAI ALES IUBIRE. ACUM ARE DREPTUL SĂ-I JUDECE CU DREPTUL CU CARE A FOST JUDECAT. Măicuţă însăşi ne-a arătat Golgota pentru a doua oară; Golgota pe care ea o trăieşte în dealul Gurguetei (Tudor Vladimirescu unde este mănăstirea Vladimireşti), acolo unde se afla şi Scaunul de Judecată. Unde credeaţi voi pământeni ai acestei planete că-şi putea instala Stăpânul, care nu este altcineva decât Hristos, Scaunul pe care va sta la Dreapta Judecată, judecându-vă cu dreptate? Decât tot în locul, de unde a fost ridicată în miez de noapte, împreună cu apostolul şi mironosiţele care erau în jurul ei din sfânta Mănăstire Vladimireşti, aşezământul cel mai de preţ care este hotărât de Dumnezeu de la crearea lumii. Acum 2000 de ani, adică în anul 33 după Hristos, după răstignire, întreaga cetate divină a muţit. Părintele Luminilor clocotea de mânie, pentru mârşavele şi chinurile şi umilinţele la care fusese supus însăşi Fiul cel iubit al Tatălui. Acum, în Marea Sală a Tăcerii, Părintele Luminilor, cu toţi înţelepţii şi colaboratorii Săi, e hotărât să nimicească pe toţi luciferienii. Din acel moment, a coborât Măicuţă pe pământ, a luat trup ca să pregătească MAREA INTERVENŢIE, s-a lăsat judecata, condamnată, prigonita iar acum foarte curând veţi asista la marele dans al morţii care nu înseamnă decât naşterea – învierea în sufletul celor care sunt pecetluiţi cu lumina lui Hristos. Astăzi, 18 mai 1998, ziua sfântului Teodor, putem afirma şi descoperi, taina care în anii 1970 era transmisă direct din Cetatea Divină şi sună cam aşa: „TREBUIE SĂ ŞTIŢI CĂ IISUS ESTE DEJA PE PĂMÂNT, S-A ÎNTRUPAT ÎN MARE TAINĂ ŞI ACŢIONEAZĂ ÎN SECRET, COLABORÂND DIRECT CU CETATEA DIVINĂ; NIMENI ÎNSĂ NU-L VA CUNOAŞTE, NIMENI NU VA ŞTI CINE ESTE; STĂ ATÂT DE BINE ASCUNS, ARE UN STIL DE LUCRU ATÂT DE ORIGINAL, CA NIMENI NU-ŞI VA DA SEAMA CĂ EL ESTE „ACELA”...” Acum eu vă spun că este retras, El însuşi scrie Evanghelia veşnică, adică A DOUA SĂ INTERVETIE DIVINĂ, coborând Lumină peste noi prin DRUMUL DE LUMINĂ, care nu este altceva decât Hristos.

Lumina întrupat în chipul cel mai sublim al Măicuţei Veronica şi dacă veţi şti să descifraţi viaţa ei, veţi înţelege cât de mult ne-a iubit Hristos Acum 2000 de ani, prin anii '30, de care Biblia nu pomeneşte, Hristos spune celor 70 de apostoli: „ACUM PLEC ÎN IUDEEA! PLEC ŞI NU MĂ VOI MAI ÎNTOARCE, DAR PESTE SECOLE VOI VENI IARĂŞI PRINTRE PĂMÂNTENI; ACUM V-AM ADUS FOC, DAR CÂND PESTE SECOLE MĂ VOI ÎNTOARCE, VĂ VOI ADUCE LUMINA (Lumina e însăşi Măicuţă Veronica), o singură porunca vă dau: „IUBIŢI-VĂ UNUL PE ALTUL CUM ŞI EU V-AM IUBIT PE VOI!" (după 2000 de ani, Hristos îşi trimite lumina: Măicuţă Veronica, pentru a mai arăta în acest ultim ceas marea Sa iubire), atunci spunea: Plec şi nu mă voi msi întoarce, dar când voi coborî iar pe pământ şi voi judeca pe fiecare după FOCUL ce arde în el, atunci celor ce ard le voi da din lumina Mea şi aceia vor cunoaşte ca toate cele ce v-am spus sunt adevărate". Tatăl, Părintele Luminilor este Dumnezeul vostru, iară voi copiii Lui. Cui îi este sete să vină să bea învăţătura Mea! Celui înfometat i se va da o pâine nouă! Învăţătura Mea este pâine şi vin căci Trupul Meu este pâinea voastră iar sângele Meu este lumina voastră!" Aveţi grijă ca inimile voastre să fie opaiţe ce nu se sting (acum încă odată Hristos, prin lumina care este Măicuţă Veronica, ne învaţă a nu ştiu câta oară să ştim să acceptăm suferinţa, smerenia, dar mai ales iubirea). IUBIŢI-VĂ UNUL PE ALTUL! FIECARE SĂ FIE SLUJITORUL CELUI DE LÂNGĂ EL! (Hristos, prin Măicuţă ne-a dat-o exemplu personal, viu, cum să slujim. Cel mai mare să slujească pe cel mai mic, cel mai învăţat să se ocupe de cel sărac; fiţi simpli şi curaţi căci numai aşa îl puteţi înţelege pe Tatăl. Rugaţi-vă de atunci Tatălui. ÎNVĂŢAŢI, STUDIAŢI ŞI CERCETAŢI SĂ ŞTIŢI TOATE ŞI TOTUL! CINSTIŢI-VĂ ÎNVĂŢĂTORII ŞI ASCULTAŢI-I CU SFINŢENIE, CĂCI DE NU AR FI EI CU VOI, SINGURI FIIND, VEŢI RĂTĂCI ÎN GREŞELI ŞI-N ÎNTUNERIC. FUGIŢI DE ÎMBUIBARE, DORMIŢI CU MĂSURĂ, CĂCI NUMAI CEI ACTIVI VOR CUNOAŞTE LUMINA MEA. NU VĂ STRÂNGEŢI AVERI, NU VĂ FIE TEAMĂ DE SĂRĂCIE, FIŢI MILOSTIVI CU CEI NEPUTINCIOŞI. În acest contest, înţelegeţi milostenia lui Hristos, căci S-a lăsat din nou condamnat, judecat şi prigonit după circa 2000 de ani, atât pentru cei care nu L-au înţeles atunci, cât şi pentru cei care nu-L înţeleg acum. Şi din nou, prin activitatea Mănăstirii Vladimireşti,

ca şi acum 2000 de ani, El ne învaţă ritualul Euharistic. Atunci, şi acum zice: „Pâinea este hrana de bază, este învăţătura Mea!” Însuşindu-şi toţi o unică învăţătura, vor realiza o comuniune puternică în idealuri, fapte şi gândiri. Salvarea adevărată este vinul din sfântul Potir, adică beţia învăţăturii Mele, bucuria şi satisfacţia ce-o aduce meditaţia şi introspecţia; VINUL – SÂNGELE E CEVA VĂZUT – NEVĂZUT; VINUL deschide posibilitatea să te gândeşti la sânge – care este nevăzut, dar sângele este esenţa vieţii. Dacă Trupul Meu este ritualul văzut, sângele este ritualul nevăzut; el da viaţă, este biserica nevăzută a conceptelor şi ideilor, trupul este învăţătura lui Hristos, sângele este filosofia Lui. După 2000 de ani, Hristos ia trup din nou şi prin Măicuţă Veronica ne arată filosofia sângelui, chiar atunci în anii ’30 după Hristos, la despărţirea de ucenicii din Egipt, Hristos le spune: „Deocamdată n-am putut să dezvolt filosofia Mea, va trebui să vin a doua oară şi nu voi fi predicator, ci SCRIITOR”. Prin tot ce-a scris Măicuţă Veronica, e însas Hristos SCRIITORUL, îşi scrie propria Sa viaţă pământeană. De ce credeţi? Pentru a ne arăta din nou marea Sa iubire, mila Sa nemăsurată şi direct prin exemplul Său personal, să-i înţelegem Lumina, să-i vedem Lumina şi mai ales să ne aducă o nouă formă de înţelegere: să înţelegem că suntem fii rătăciţi ai aceluiaşi Tată, să ne înveţe să devenim asemenea Lui, adică să fim DESĂVÂRŞIŢI. „Fiţi desăvârşiţi, precum Tatăl din Ceruri, desăvârşit este!” Aşadar, în acest contest, putem înţelege de ce sfântul Părinte Papa Paul al II-lea la începutul lunii ianuarie 1997 şi ianuarie 1998, a afirmat, după 10 ani de la călătoria Măicuţei Veronica la Roma în 1987, că trebuie să se facă un consiliu episcopal al Bisericilor, în care să fie pregătită lumea pentru VENIREA A III-A LUI HRISTOS, ceea ce înseamnă DESĂVÂRŞIREA.

Desăvârşirea înseamnă, că Hristos a venit a doua oară şi este Măicuţă Veronica – LUMINA, iar a treia oară, prin desăvârşire este ca oamenii trebuie să-şi însuşească lumina şi să se desăvârşească. Hristos spune: „SUNT TRÂMBIŢA VENITĂ DIN CER SĂ VESTESC CĂ VENIREA MEA LA VOI ESTE ULTIMA MÂNA PE CARE V-O ÎNTINDE TATĂL SPRE A VĂ MAI PUTEA SALVA! SUNTEŢI ÎN CEASUL AL 12-LEA, MAI AVEŢI O CLIPĂ RĂGAZ ŞI DE NU VĂ VEŢI POCĂI, DE NU VEŢI PĂRĂSI DRUMUL NECINSTEI, NEDREPTĂŢILE ŞI MINCIUNILE, VEŢI FI

RISIPIŢI PRINTRE RAMURI ŞI VEŢI FI AZVÂRLIŢI ÎN GHEENA FOCULUI MISTUITOR”. „EU SUNT APA CEA VIE, DIN MINE CINE VA BEA NICIODATĂ NU VA ÎNSETA! VOI SUNTEŢI USCAŢI CA MULŢI COPACI LIPSIŢI DE ROD, VOUĂ NICI NU VĂ ESTE SETE! AM VENIT ÎNSĂ SPRE A VĂ DA O BĂUTURĂ SACRĂ, SPRE A VĂ PUTEA VINDECA DE PUTREGAIUL ÎN CARE ZACEŢI DE VEACURI”. „SUNT CEL PE CARE-L AŞTEPTAŢI. N-AM VENIT SĂ VĂ FAC CONDUCĂTORI AI PĂMÂNTULUI CUM VISAŢI VOI, CI SĂ VĂ SALVEZ SUFLETELE VOASTRE NEGRE ŞI PLINE DE PETE. AM VENIT SĂ VĂ ARĂT DRUMUL CE DUCE LA ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR. AM VENIT SĂ VĂ ÎNVĂŢ SĂ IUBEŞTI PE DOMNUL DUMNEZEUL TĂU DIN INIMA TA ŞI DIN TOT CUGETUL TĂU IAR PE APROAPELE TĂU CA PE TINE ÎNSUŢI!” VOI FURAŢI BĂNUŢUL VĂDUVEI ŞI LUAŢI PÂINEA DE LA GURA SĂRACULUI CU IMPOZITELE VOASTRE DIAVOLEŞTI. CĂUTAŢI MAI ÎNTÂI SĂ FACEŢI TOTUL PENTRU A INTRA ÎN ÎMPĂRĂŢIA CERURILOR ŞI VEŢI VEDEA APOI CA PE TOATE LE VEŢI AVEA. Prin cuvântul Papei Pius al XII-lea, care încă din 1950 a lansat un mesaj, recomandând rugăciuni în mănăstiri şi şcoli pentru Măicuţă Veronica din România, veţi înţelege că cei care au cunoscut DESĂVÂRŞIREA, au cunoscut şi „taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută!”, adică ULTIMA INTERVENŢIE A LUI HRISTOS PE PLANETA PĂMÂNT ESTE PRIN MĂICUŢĂ VERONICA şi a celor întrupaţi împreună cu ea pe pământ, care fac parte din cei 144.000, să aducă LUMINA şi mai ales să facă JUDECATA. Mă cutremur când vă voi vedea la Dreapta Judecată pe cei care nu aţi înţeles Lumina, aţi hulit-o, aţi condamnat-o, aţi batjocorit-o, dar mai ales aţi prigonit-o. Dumnezeu mi-e martor că am încercat să vă deschid ochii minţii şi ai sufletului, dar mai ales al spiritului, să vă fac să înţelegeţi de unde aţi venit, de ce aţi venit şi unde trebuie să vă întoarceţi desăvârşiţi, să-i slujiţi unui singur Dumnezeu, care este întreit TATĂL, FIUL ŞI SFÂNTUL DUH, având MIJLOCITOARE PE MIRACOLUL LUMII, NĂSCĂTOAREA DE DUMNEZEU: FECIOARA MARIA, ÎMPĂRĂTEASA CERURILOR ŞI A ÎNTREGII CREAŢII, PRIMA MIREASĂ A LUI HRISTOS. Amin zic vouă: „Pacea Mea o las vouă!” – IUBIREA COSMICĂ – JURNAL DE CĂLĂTORIE ÎN ITALIA

În ziua de 9 mai 1987, am primit o telegramă din Italia, scrisă în limba italiană. Am dat telefon la Direcţia telefoanelor din Bucureşti şi am întrebat care este numărul de telefon al Ambasadei Italia. Dând telefon la Ambasadă, am întrebat unde se pune viza pentru plecarea în Italia. Mi s-a răspuns că viza se dă numai la Consulatul italian, de pe strada Arhitect Mincu. M-am dus la adresa primită. Era un singur militar de gardă. L-am întrebat: – La dumneavoastră este sărbătoare astăzi?

— Nu, doamnă.

— Dar, de ce atâta linişte?

— Pentru că nu este azi program cu publicul.

— Pot să vă rog ceva? sunteţi italian său român?

— Sunt italian, doamnă.

— Slavă Domnului, că am nimerit bine.

— Dar ce doriţi, doamnă?

— Eu am primit o telegramă din Italia, de la o prietenă, scrisă în limba italiană şi v-aş ruga să mi-o traduceţi.

— Daţi-mi telegrama să v-o citesc. Citea şi zâmbea. Îl întreb: – E ceva de bine?

— Ştiu eu, va invita prietena dumneavoastră în Italia. Poate la nuntă, poate la înmormântare, poate la botez! Ştiu eu la ce, dar vă sfătuieşte să urgentaţi plecarea. Mergeţi la Notariatul din strada Amzei, să vă traducă telegrama, să vă legalizeze invitaţia, apoi la CEC, unde daţi 65 lei. Apoi urmează să vă completaţi dosarul la miliţie specificând urgent, de fapt aveţi telegrama care dovedeşte.

— Vă mulţumesc, domnule, să vă dea Dumnezeu sănătate. I-am urmat sfatul. Când am avut dosarul complet, m-am prezentat la miliţie pentru aprobare. Acolo nu era nimeni; fericită că sunt prima, am întrebat pe ofiţerul de serviciu, dacă pot să aştept. Îmi răspunde că la orele 16 se deschide ghişeul. Mă trec prima pe listă, lăsând-o pentru cei ce mă vor urma. Am întrebat pe ofiţerul de serviciu dacă pot pleca în oraş, mi-a răspuns că dă numai să nu stau prea mult. În drum fiind Biserica Catolică „Sfântul Iosif”, mi-am zis: intru ca să mă fac prietena cu sfinţii catolici! Citeam mereu copia tradusă, după invitaţia, cu textul: „Te invit să te tratezi, voi avea eu grijă de tot!” semnează sora

Giuseppina. După vreo două ore merg la miliţie să văd dacă a mai venit cineva, apoi m-au anunţat în ordine la ghişeu. Dau rândul la o persoană din faţa mea, să văd cum merg treburile. Doamna de la ghişeu, care primea dosarele întreabă: „Aţi ataşat originalul de la Banca de Comerţ Exterior, atunci cu ce mai scoateţi valuta?...” Văzând că respinge dosarul, ies din rând, alerg să dau la xerox originalul meu, pentru că aveam aceeaşi situaţie. Peste tot la aceeaşi oră era închis, fiind peste ora de program. Mă întorc tristă şi decepţionată la Biserica „Sfântul Iosif”, unde mă opresc, exclamând cu furie: „Sfinţilor catolici, am terminat-o cu voi, că nu aveţi puterea sfinţilor ortodocşi, că nu m-aţi ajutat!” Dar, dintr-o clădire de lângă Biserica, cineva vine spre mine şi mă întreabă: – Ce aţi păţit Doamnă? Că sunteţi atât de congestionata la faţă!

— M-am certat cu sfinţii catolici, că nu m-au ajutat într-o problemă. Ei zâmbesc. Soţul spune doamnei: – De dragul meu, te rog serveşte pe doamnă, ca să se împace cu sfinţii catolici. Atunci îi întreb: – Sunteţi catolici? Îmi răspund: – Da, suntem salariaţi la biserica „Sfântul Iosif”. Doamna îmi ia originalul să mi-l tragă la xerox chiar la cancelaria bisericii „Sfântul Iosif”. Alerg la miliţie. Rândul era destul de lung, îmi fac loc şi pătrund la ghişeul respectiv, amintindu-le tuturor că am fost trecută pe lista la nr. 3. Am predat dosarul, trecându-mi-l la „urgenţă” şi mi s-a restituit dosarul aprobat. Pe parcurs, am făcut cumpărături pentru diverse cadouri, ce trebuia să le duc în Italia, la surorile misionare ce mă invitaseră. Ceea ce a fost de durata – primirea vizei – la Ambasada italiană din cauza aglomeraţiei. După primirea vizei, în linişte sufletească, mi-am mângâiat icoanele din apartament, cerând binecuvântarea Maicii Domnului şi a tuturor sfinţilor din colecţia mea, să-mi călăuzească paşii pe drumul ce mi se deschide spre străinătate. Am mângâiat şi florile din balcoane şi le-am promis că vin repede. Am mers la Banca de Comerţ Exterior, să-mi scot valuta ce-mi rămase de la drumul făcut la Ierusalim în anul 1985, valuta primită de la Preafericitul Părinte Patriarh Teodor al Ierusalimului. După ce mi-am retras banii, am simţit nevoia să merg spre Cişmigiu, să-mi iau rămas bun de la întreaga vegetaţie, care m-a făcut de multe ori fericită.

Din Cişmigiu, am plecat, fără să ştiu încotro. M-am oprit într-un

loc unde era lume multă. Era „Agenţia de Voiaj” din strada Brezoianu. Intru să-mi fac o impresie pentru viitor. Văd o doamnă care îşi frânge mâinile ca şi cum i s-ar fi întâmplat ceva, nenorocire. Mă apropii şi o întreb: – Aţi păţit ceva rău, doamnă? Îmi răspunde: – Nu!... am emoţii mari că va veni casiera care îmi păstrează biletul pentru străinătate de trei săptămâni şi azi mi-a dat telefon că mi-l vinde la primul venit. O întreb: – Pentru ce ţară aveţi biletul, doamnă?

— Îmi răspunde: – Pentru Italia.

— La Roma?

— Da.

— Nu mi-l vindeţi mie ca şi eu vreau să plec la Roma, uitaţi am scos şi valută. Doamna exclamă către casiera – tocmai venea în schimb – prezentându-mă şi rugând-o să-mi dea mie biletul. Casiera, privindu-mă îmi spune că să merg la ghişeul unde primeşte valută, îmi dă o notă să-mi scot bilet de tren pe distanţa de la Viena la Roma, apoi casiera îmi dă bilet de tren plătit în lei, pe distanţa de la Bucureşti până la Viena. Doamnă, care iniţial îmi dăduse biletul sau pentru Roma, s-a prezentat că se numeşte Mazilu. Mi-a dat un număr de telefon din Roma, rugându-mă, când ajung în gara, înainte de a pleca în oraş, să transmit soţului său, că nu a primit valuta de la mătuşa ei din America, motivul că nu a avut bani cu ce plăti biletul. Între timp, dânsa îi va comunica soţului său Mazilu, cum sunt îmbrăcată şi cum mă cheamă, ca să mă recunoască. De fericire mă zăpăcisem, că nu mai ştiam pe unde să ies. În faţa Agenţiei de Voiaj, văd un taxi, îl iau să mă ducă până acasă, aveam impresia că nu voi mai nimeri casa de bucurie. Ajunsă acasă, după ce mă relaxez puţin, dau telefon la Roma, la sora Giuseppina, transmiţându-i rugămintea ca să mă aştepte în gara Roma, pe data de 9 septembrie. În după amiaza aceleiaşi zile, am plecat spre Gara de Nord, însoţită de maicile ce rămâneau în apartament şi de câteva cunoştinţe. Trenul internaţional a plecat din gara spre Roma la ora 20, cu schimbare la Viena. Eu aveam bilet de clasa a II-a, dar din cauza emoţiilor, m-am urcat din greşeală la clasa I-a. Am stat până a venit şeful de tren şi m-am mutat la clasa a II-a. A fost prima peripeţie a drumului. Am dormit până la Arad. M-am îmbrăcat rapid şi cu puţină rugăciune, am ajuns la Curtici. Aici m-a anunţat să pregătesc valizele

pentru vamă, că v-a veni o doamnă pentru control. Eu aveam la gât un rozariu. În crucea rozariului, aveam o părticică din sfintele moaşte ale sfântului Haralambie. Cum intră doamna în cucheta, pune mâna pe rozariu şi mă întreabă – ce sunt astea. Nişte mărgele, îi răspund. În acea secundă pocneşte o bobiţa din rozariu, s-a rupt şi a căzut. Am început să plâng fără să vreau; îmi dădeam seama că mi le va lua şi-mi va arunca şi părticică sfânta. În acel moment intra doi ofiţeri tot de la vamă şi întreabă pe colega lor, de ce plânge Doamna. Ea le răspunde: i-am rupt nişte mărgele vechi. Unul din ofiţeri îi spune: hai, hai, iao din loc şi dumneavoastră, Doamnă, închideţi valizele. Îmi şterg lacrimile, le mulţumesc oamenilor şi sfinţilor ce m-au ocrotit. Nu puteam crede că nu vor mai veni vameşii. Când am văzut că trenul a plecat din Curtici, într-o scurtă rugăciune, am mulţumit sfinţilor, spunându-le că ei m-au aparat, nu eu pe ei în faţa vameşilor. Mi-am pus lucrurile în ordine şi am pornit spre Viena. În Ungaria, ca şi în Austria, mi s-a cerut numai paşaportul pentru viza. La Viena a ajuns trenul cu întârziere, unde am stat câteva ore. În acest timp, am predat bagajul la „bagaje de mâna” din gară, ca să pot fi liberă. Am mers în oraş şi am intrat în Biserica „Sfântul Ştefan”, unde am stat cam o oră. Mulţumită de frumuseţile Bisericii, am plecat spre gara să-mi scot bagajele. Din Viena, am plecat pe 8 septembrie, orele 19.30 şi am ajuns în Roma, pe 9 septembrie, ora 9, cu o întârziere de 4 ore.

Sora Giuseppina, a venit în gara Roma la ora sosirii trenului, dar fiind prea ocupată, nu a putut aştepta trenul întârziat. Între timp, trenul a mai recuperat din întârziere, dar când e revenit dânsa, nu mai eram eu în gară. Ajunsă în gara Roma, am luat un cărucior de bagaje cu un hamal. Hamalul se uită curios la mine cum râdeam cu lacrimi, văzându-mă singura pe peron, cu atât de mult bagaj pe lângă mine. Pe ceilalţi călători ai aştepta câte cineva. Am zis cu glas tare: – „Mare eşti Doamne!”… Atunci hamalul mă întreabă: – Doamnă, sunteţi romånca? Nu aveţi un număr de telefon?

— Da, am, dar nu am bani! Dânsul îmi dă o fisă. Atunci am dat numărul de telefon ce mi l-a dat doamna Mazilu din Bucureşti. Hamalul dă telefon şi mă întreabă pe cine vreau să chem; îi răspund ca pe domnul Mazilu; i-au eu receptorul şi vorbesc cu domnul, spunându-i că

sunt Veronica din Bucureşti, mă aflu în gara Roma, rugându-l să vină să mă ia că stau cu bagajele în cărucior, pe peron. Apare, venind spre mine, un bărbat înalt, cu părul vâlvoi, cu îmbrăcăminte murdară ca de la moară, sandalele fără tocuri, cu mâinile întinse spre mine, spunând: – Bine ai venit! în libertate. Speriată, considerându-l ori nebun sau escroc, îl priveam fără cuvinte și întorc capul către hamal. Hamalul ridică din umeri, la fel de tăcut. Mazilu mă întreba: – Asta îţi este bagajul? Înhaţă două valize, o sacoşă şi o ia în goană. Eu cu restul de bagaje, nu mă puteam ţine după el. Norocul meu, ca hamalul nu m-a părăsit, a aruncat căruciorul şi mi-a luat valiza din mâna, însoţindu-mă până la intrarea într-o instituţie cam sinistra, ce avea o firmă scrisă. Hamalul îmi face semn că Mazilu nu-i nebun. Intru în acea clădire, urc scările la etaj. În faţa unui birou, mă părăseşte Mazilu, fără a-i mulţumi măcar. Un slăbănog de italian îmi întinde peste birou o hârtie. Aveam impresia că este un formular, pentru a fi completat. Eu îl întreb: – Ce-i asta? Îmi răspunde: – Un formular, completat cu date personale. Refuz, spunându-i că eu sunt misionara la Vatican. Auzind de Vatican, îşi strâmbă gura şi cu ochii încrucişaţi îmi spune: – Tu, nu misionara, ci spioanca. Îi arăt numărul de telefon al surorii Giuseppina, care este şefa misionara pe toată Italia, dar tot nu mă crede, ci îmi face semn să trec într-o cameră, arătându-mi să stau într-un fotoliu. Când m-am aşezat în fotoliu, neştiind că nu are arcuri, m-am scufundat, pentru că îmbrăcămintea fotoliului fiind lejeră, a mascat – astfel mi-a dat posibilitatea să-mi zdruncin întreg corpul, când am atins pardoseala de marmoră. Abia m-am ridicat şi furioasă, am ieşit în prag, arătându-i că nu are obraz. Urâtul italian râdea. Eu îi arătam în continuare obrazul şi-i ziceam: „italian brută”. Apare domnul Mazilu şi mă întreabă cum am târât atâta bagaj? i-am răspuns că mi-a trimis Cerul ajutor, ca-n povestea cu cenuşăreasa. Mă întreabă: – Sunteţi scriitoare?

— Nu, ci nepotul meu Ion Creangă.

— Ne veţi fi de mare ajutor. Mai mă întreabă dacă am predat plicul galben. Nu înţelegeam nimic, ce este cu acest plic galben şi de unde, ca eu în afară de paşaport nu am primit, pentru că eu am venit în vizită la o soră misionaramoldoveanca, ce o cunosc din copilărie. Mazilu mă întreabă curios: – Cum, nu aţi venit definitiv?

— Nu, domnule!…

Mazilu se uita la italianul slăbănog şi pleacă. Eu rămân şi-i fac semn italianului zicând să dea telefon la Vatican. El îmi face semn să trec în cameră şi îmi trimite doi băieţi cam în vârstă de 15 – 16 ani, să mă păzească. Apare Mazilu şi mă întreabă: – Doamnă, aţi fost stareţa la Mănăstirea Vladimireşti, jud. Galaţi?

— Dar de unde ştiţi?

— Mi-a spus un frate din Galaţi, care v-a văzut şi va cunoaşte de când lucraţi flori artificiale, în Galaţi.

— Da, aşa este. Şi îi spune italianului: – Nu-i spioanca doamnă! Acum eram sigură că sunt la poliţie. Întreb pe cei doi tineri: – Voi ce sunteţi, italieni? Ei îmi răspund că nu. Dar în şoaptă: – Armeni, America, avion, 2 zile. Am înţeles că peste două zile vor pleca în America şi sunt armeni. Cu poşeta în braţe am adormit în fotoliul cel de pedeapsă, mai ales că aveam pază pe cei doi băieţi. Nu ştiu cât timp a trecut, însă m-am trezit în zgomotul vaselor – tacâmuri – în diferite camere, unde se servea masa pentru bărbaţi, femei şi copii. Aud ca cineva vorbeşte româneşte, sar ca arsă să văd cine este şi să-i întreb cine sunt. Răspund că sunt din Galaţi, soţ, soţie şi un copil. Eu le răspund cu bucurie că şi eu sunt romånca, tot din judeţul Galaţi. M-au întrebat: – Dumneavoastră, aţi venit de dimineaţă? Nu dumneavoastră sunteţi maica Veronica, de la Mănăstirea Vladimireşti, din judeţul Galaţi? Le răspund: – Da, este adevărat, dar de unde mă cunoaşteţi? Ei îmi răspund bucuroşi: – De când vindeaţi la un magazin flori artificiale de la cooperativa „Avântul”. Rămâneţi şi dumneavoastră, Doamnă, aici? Răspund: – Nu, aici este poliţie?

— Repede, repede, vreau să mai vorbesc cu dumneavoastră. I-am răspuns: – Duminica la Biserica „Sfântul Petru”. Cineva m-a silit să intru în aceeaşi cameră cu cei doi copii. Pe domnul Mazilu nu l-am mai văzut. O familie ce vorbea româneşte, îmi zice: – Tu nu serveşti la masă, nu eşti programată! Vei mânca ce va rămâne de la alte mese. Eu îi răspund: – Eu am mâncare din România. Am primit o farfurie, cuţit, o furculiţă şi se uită să vadă ce scot din traista mea moldoveneasca. Când vede copane de pasăre fripte în România, brânza topită etc. le miroase pe toate şi pleacă. Din curiozitate sau din vreun ordin ce primise, îmi

aduce două chifle şi o sticlă cu apa. Aud că spune în româneşte, un bărbat soţiei sale ce era gravidă şi cu un băieţel de mâna: – Hai, hai mai repede că iar o să rămânem nemâncaţi. Era o familie românească din Galaţi, care se plimba prin faţa uşii mele. Între timp italianul slăbănog dă telefon la Vatican, să verifice dacă o soră misionară cunoaşte şi aşteaptă pe Veronica din România. Cât timp a trecut nu mi-am dat seama, dar se adresează către mine, zicându-mi: – Va cauta prietena dumneavoastră!… Ies în pragul camerei, aud că urcă pe scări cineva, care cu o voce puternică strigă: – Sora Veronica, sora Veronica… Era sora Giuseppina, voinica ca un bărbat şi mirată mă întreabă: – Cum ai ajuns aici, draga mea? Italianul slăbănog, după ce a văzut legitimaţia, a vrut să dispară, dar l-a apucat de mâna sora Giuseppina şi, i-a dat ordin ca el şi încă o persoană să-mi ducă bagajul la maşină. Fără nicio discuţie, mi-a cărat bagajul la maşină. Familia româna din Galaţi, a dorit să ştie unde mă duc şi erau fericiţi ştiindu-mă în siguranţă la Vatican. Într-un minut mi-am luat traista cu alimente din România, am coborât la maşină, spunând celor ce mă urmăreau cu privirea prietenoasă: – Să aveţi credinţa în Dumnezeu şi în Sfânta Fecioară Maria, ori unde mergeţi, că nu veţi avea liniştea sufletească în libertatea pe care o căutaţi, de asemenea să fiţi buni, le-am urat „drum bun” la cei ce plecau a doua zi, rugându-i ca oriunde vor fi să nu uite că sunt români, iubiţi-vă şi ajutaţi-vă, dar mai ales să fiţi uniţi. Îmbrăţişându-mă cu sora Giuseppina, care pleca la biroul de la Vatican, unde îşi avea serviciul, ne-am despărţit; dânsa a plecat cu maşina cu care venise, iar eu cu altă maşină, însoţită de sora misionară Nadia, care ştia puţin româneşte, m-a condus la Pensionul surorilor misionare din Roma, unde am rămas cazata trei săptămâni. Tot aici am servit şi masa. Nu am apucat să intru bine în cameră, rezervată pentru mine, ca sora Giuseppina a apărut vesela întrebându-mă cum am ajuns acolo de unde m-a luat ea. După ce i-am povestit de doamna Mazilu din Bucureşti, cum am obţinut biletul de tren, apoi cum m-a rugat să i-au legătura cu soţul ei, dându-mi numărul de telefon, de la aceasta instituţie despre care nu ştiu nimic. După ce au făcut haz între ele se adresează către mine: – Sora noastră, ştii unde ai fost? La cel mai sever azil politic, unde se verifică toţi acei care trec prin Italia şi merg în alte

ţări, după ce se constată că nu sunt spioni. După ce m-am spălat, m-am schimbat şi am servit masa, împreună cu surorile misionare, în sufrageria lor, urma ca după masa să ne odihnim. Eu, neavând răbdare, am început să-mi fac un plan de lucru. Intră în camera sora Giuseppina, cu harta Italiei, pe care o întinde pe masă, şi-mi însemnă cu un creion roşu, întâi punctele principale din Roma, pe care trebuie să le vizitez singură. Mergând de la Pensionul lor până la gara Roma cu metroul, unde coborâm de a merge pe jos 10 minute, până în Piaţa San Pietro; voi arăta mai pe larg, după ce voi face cunoştinţă cu frumuseţile artistice şi spirituale ale Italiei. După plecarea surorii Giuseppina, mi-am luat sandalele în mâna ca să nu fac zgomot şi am coborât. Am rugat pe portăriţa prin semne să-mi dea drumul să merg să mă închin la cea mai apropiată biserică şi totodată să cunosc şi cartierul. Prima biserică vizitată, din preajma pensionului, a fost „Colle Don osco", foarte simplă şi extrem de mare. Am stat în biserica singură mai mult de-o oră. Închinătorii intrau şi ieşeau, dar nu mă deranjau. În fiecare zi, la ora cinci dimineaţa, urcam treptele măreţei biserici, unde se făcea adoraţia „Sfintei Fecioare", nu înţelegeam nimic, dar mă simţeam foarte bine. La intrare, citesc deasupra uşii, în jurul unei statui mari de bronz, reprezentând hramul bisericii „Don Boşco". Apoi puţină plimbare prin cartier, unde am luat contact cu flori şi fructe de tot felul, asemenea de scumpe ca la Ierusalim, în raport cu salariile. Mă întorc la pension. Am început să-mi repartizez printre altele, ouăle pictate în dulcea Bucovina, pentru surorile misionare şi alte obligaţii. Se deschide uşa, apare sora Giuseppina, care mă întreabă: – Dar unde s-a plimbat sora mea, fără niciun ban în buzunar?... Ce ai găsit bun şi frumos?

— Ce am găsit bun şi frumos, ce mi-a umplut inima a fost „Don Boşco" cu frumoasa lui biserica.

— Ce ai adus din România, le facem cadou la cine o să credem de cuviinţă amândouă. Tu vei avea în toată Italia cazare gratuită, masa, transport cu maşina sau cu trenul, având o soră care să te însoţească. Cu avionul, de vei vrea să mergi în afară de Roma, trebuie să te ia sora care te însoţeşte în foaia ei de parcurs. Uitându-se pe hartă, numai pentru Roma, îmi punctează cu roşu: Marea Bazilica „San Pietro", îmi

mai spune că în preajma Pieţii San Pietro, pot vizita fără grabă bisericile: Maria Maggiore, Santa Scala (Sfânta Scara), Sfânta cruce, Sfânta Paraschiva, Biserica Rusească, Muzeul Vaticanului şi alte multe monumente istorice. Pentru Mănăstirea „Sfântul Pavel" şi Sfintele Catacombe, trebuie să mergi cu o maşină. De la Roma până la Catacombe sunt 37 kilometri distanţă. Sora Giuseppina mai adăugă:

— Azi vreau să te înscriu pentru miercurea viitoare, 15 septembrie, să mergi în audienţă la Sfântul Părinte Papa Ioan Paul al II-lea, de ai ceva de spus te primeşte în biroul său personal. Eu îi răspund: – Nu am nimic de spus Sfântului Părinte, iar binecuvântarea o primesc în Biserica Sfântului Petru. Ce, Sfântul Părinte nu vine la Biserică?

— Ba da, dar ce crezi că aici te poţi apropia de Excelenţa Sa, ca la Bucureşti, de Părintele Patriarh?

— Nu te supăra, eu nu vreau să merg miercuri în audienţă, că nu am de ce.

— Hai, nu fi moldoveanca încăpăţânată!

— Dar nici tu să nu insişti cu aceeaşi încăpăţânare, că nu reuşeşti. Acolo sunt reporteri, se iau interviuri.

— Normal! Ce ţi-e frică, rămâi la noi, dacă e aşa.

— Nu am motiv să-mi părăsesc tara, pe care o iubesc ca sufletul meu. Apoi, eu mai am un sobor de maici şi surori de care numai moartea mă desparte. Ele trăiesc prin mine şi eu prin ele.

— Ei bine, îţi fac o altă propunere. Vorbesc cu Cardinalul nostru, al misionarilor, să-mi fac drum deschis la Sfântul Părinte, cu ceva rapoarte şi-l voi ruga să-mi acorde audienţa cu o soră ce-mi este prietena, din România, că-i moldoveanca ca şi mine. A fost superioară de Mănăstire, ce a întemeiat-o pe locul ei, prin revelaţii, în jurul căruia s-au adunat 318 surori. Eşti de acord?

— Da, numai să nu strecori ceva politic, ce m-ar deranja, că te opresc fără jenă.

— Dumnezeule!… ne-am potrivit de minune, parcă ne-a născut aceeaşi mamă! Bine, fii fără grijă, pereţii noştri nu au aici urechi, ca la voi. Doar îmi respect cuvântul. Era ora 20. Am mers amândouă la cină, care a fost excelentă şi abundentă. Nu lipsea niciodată garnitură de

„verdura”, deşi o mâncam cu plăcere fără a şti cum se numeşte. Curioasă, întreb cum se numeşte salata asta opărita. Ele râd şi-mi spun că este anghinare din România, din care noi avem cultivat hectare întregi – este salata cea mai bună pentru ficat. 10 septembrie 1987 După cele pregătitoare de dimineaţă, am plecat în oraş. După ce am vizitat magazinele din cartierul „Don Boşco”, am coborât la metro, uitându-mă în dreapta şi-n stânga sa nu trec de gara Roma, astfel am mers cam o oră. Am coborât în faţa gării. Mi-am scos harta Romei, studiind marile biserici şi îmi trec pe notes: 1. Biserica Sfântul Petru, 2. San Giovanni (Sfântul Ioan), 3. Sfânta Paraschiva, 4. Santa Scala (Sfânta Scara) pe care a urcat Domnul Iisus la Pilat. Aici toată lumea urcă treptele în genunchi şi cu lacrimi pentru Iisus, care a venit din iubire pentru oamenire. Trăgându-mi atenţia, lumea ce stă la rând pentru a urca pe Sfânta Scara, am zăbovit privind cu atenţie persoanele ce urcau în genunchi treptelele. Îmi imaginam pe Domnul Iisus, care a lăsat omenirii acest testament al suferinţei, al smereniei şi supunerii faţă de Tatăl cel Ceresc. Îmi puneam întrebarea a acestei Sfintei Scări – cum a ajuns această scară aici? Ce a căutat Iisus la Roma? Rămâne răspunsul pe seara când voi întreba surorile misionare, la cină. Sutele de porumbei te însoţeau, îmbiindu-te să le arunci ceva mâncare. Văd persoane care le aruncau orez, eu le zic: dragilor, eu sunt străină şi venită acum, nu am ştiut să cer orez pentru hrana voastră, nu vă urcaţi pe capul meu că nu o să găsiţi orez, mai aveţi puţină răbdare până mâine. Mergând mai departe, m-am furişat spre zidul de la Vatican. Ce am putut vedea? O uşă mică, prin care am putut intra în imensul parc, ce avea pavilioane cu plante ce nu le pot numi, înfăşurau arcadele, dându-le o podoabă din rai. Fântânele arteziene ţâşneau din multe părţi dând viaţa naturii ca din altă lume. Mi se părea ceva magnific. Aud un mic zgomot, cu ochii ca de hoţ, am simţit paşii unei patrule a Vaticanului, în afară de zid. Mi s-a oprit răsuflarea şi am zis: „Măiculiţa Domnului, ce mă fac?” Frica m-a aruncat într-un boschet bogat, ce nu mai văzusem până atunci în viaţa mea. După ce a trecut elegantul poliţist, tip-ul m-am retras mai mult pe genunchi şi am ieşit pe aceeaşi uşă pe unde am intrat, mulţumită că am văzut loc cu lumina. În acel moment m-am hotărât să merg la Sfântul Părinte Ioan Paul al II-lea, în

audienţă, condusă de Sora Giuseppina. Mai întâi am mers la fântâna din Piaţa „San Pietro”, pentru a mă spăla pe picioarele murdare, cum mă târâsem în parcul Vaticanului. Fericită, mergeam spre Marea Bazilica „San Pietro”, îndulcindu-mi inima ca voi vedea în curând tot parcul Vaticanului. Când am să notez toate frumuseţile parcului, cred că am să obosesc admirând ceea ce am văzut, doar un colţişor. Era un colţ de basm. Seara, la orele 19, chem pe Sora Giuseppina şi îi spun cu sufletul la gură, vederea minunată descriindu-i boschetul şi florile necunoscute ce nu le mai văzusem niciodată în viaţa mea, părea un oraş natural. Mirată îmi spune: – Ce spui sora noastră?! îmi povesteşti fapte ce-mi tulbura sufletul.

— Este adevărat ce-ţi spun, când vom merge la Sfântul Părinte îţi voi arăta colţul unde am fost şi boschetul unde m-am ascuns.

— Hai acum să-mi arăţi uşa pe unde ai intrat în parc. Am pornit amândouă şi cu sora misionară Maria Tereza, să le arăt. Ajunse la locul unde văzusem mica uşa pe unde am intrat în parc, acum se vedea cum m-am târât pe genunchi, dar uşa nu mai era nicăieri. Ne uitam una la alta, iar pentru un moment am rămas fără cuvinte. Sora Giuseppina îmi zice: – Cred că ai intrat printr-o uşă deschisă de Îngerul Domnului, numai pentru a te hotărî să mergi la Sfântul Părinte Papa. Cine te-a băgat în parc pe mine nu mă interesează, dar sunt fericită că mi s-a împlinit dorinţa. Întoarse la pension, le povesteam surorilor ce am văzut în parcul Vaticanului, ele se uitau una la alta uimite, iar Sora Giuseppina a spus: – Să ştiţi că tot ce spune soră Veronica este întocmai, dar nu-mi dau seamă pe unde a putut pătrunde, numai cine intra în parc poate să precizeze cele văzute. Sora mea Veronica, tu ai avut o vedenie?! ai fost condusă, ţi s-a deschis uşa în zid şi ţi-a adus boschetul în care te-ai ascuns ca acum să fii sigură şi să crezi propria arătare divină. Acum rămâi la noi, pentru că ţi s-a arătat concret voinţa providenţială.

— Bine, dar aici a fost o intervenţia cerească, ceea ce trebuie să fac în ţara mea, unde nu mai ştiu câte au fost şi pe câte le-am păstrat în tezaurul inimii mele.

— De ce nu ai arătat totul?

— Cred că reţinerea mi-au transmis-o cei care nu m-ar fi crezut.

Voi nu cunoaşteţi câta durere sufletească am eu, când încep să strecor ceva şi auditorul este absent sau trece la o altă discuţie. După aceasta convorbire, ne-am retras fiecare în camera noastră. Eu mă simţeam că nu mai fac parte dintre cei ce mă înconjoară, cred că şi surorile au fost la fel. Am zis în gândul meu, dacă exista un rai pe pământ, acesta-i parcul Vaticanului, cu inundaţie de flori necunoscute, palmieri, copaci cu flori albe şi roze – la noi le spun leandri. Nu mai spun că erau tot felul de arbuşti. Se simţea o adevărată reconfortare spirituală a naturii. Terase supraetajate, după care florile stăteau semeţe, altele se prăvăleau într-o elegantă uimitoare. Mi-am zis: „Doamne, ce calităţi nobile poate să aibă fiecare floare în parte şi câta gingăşie!” 11 septembrie 1987 În dimineaţa acestei zile, am simţit nevoia să merg în biserica „Don Boşco”, să mă rog. Aici am citit din Sfânta Scriptură a mea la Levitic, cap. 18: „1. În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise, zicând: Vorbeşte fiilor lui Israel şi zi către ei: Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru. De datinile pământului Egiptului în care aţi trăit să nu ţineţi, nici de datinile pământului Canaanului, în care am să vă duc, să nu vă ţineţi, nici să umblaţi după obiceiurile lor. Ci legile Mele să le ţineţi, să le pliniţi şi aşezămintele Mele să le păziţi, umblând după cum poruncesc ele, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru. Păziţi toate poruncile Mele şi toate hotărârile să le ţineţi, căci omul care le plineşte va trăi prin ele: Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru…” Ies din biserica „Don Boşco”, iau metroul spre gara, apoi merg înainte pe jos, până ajung în Piaţa Sf. Petru. Într-o râpa învăluită de leandri alb şi roz, înalţi cât copacii noştri, văd o curiozitate. Inima îmi dă brânci să zăbovesc puţin şi să admir florile şi cobor nişte trepte pe o cărare. Doamne, ce văzui! O droaie de pisici, mame şi copii mari şi mici, pe alţii târându-i mamele lor în gura spre o tufă de leandri. Mi-am zis: hai să-i număr. Doamne, de ce frumuseţe sunt! Văd pe o piatră mare ceva hrana, sticle cu lapte şi câteva sacoşe şi se ridica o doamnă din care scoate din sacoşe ceva mâncare şi le punea în diferite vase. O strig: „Signiora, ce faci acolo?” Doamna îmi răspunde prin semne că da de mâncare la pisici. Le-am privit şi am numărat de trei ori, pentru că între timp mai ieşeau mamele cu pui din tufane, îmi stricau numărul, aşa că mi-au ieşit 39, mari şi mici. O adevărată droaie de pisici, în diferite culori,

drăguţe şi grăsuţe. De aici, am urcat scările spre Piaţa Sf. Petru. M-am hotărât să vizitez tot ce voi întâlni în cale. Astfel am dat de biserica „San Giovanni” (Sfântul Ioan), unde erau foarte mulţi pelerini la intrarea în biserică. Am admirat-o în exterior, fiind foarte veche, cu o arhitectură deosebită, ce mă depăşeşte s-o pot descrie, văzându-mă o furnica lângă un elefant. Am fost nevoită ca vizitarea acestei biserici să o las mai la urmă, îndreptându-mă spre biserica „Sfânta Scara”. De ce îi spune Sfânta Scara? întreb la pension pe surorile misionare, cum a ajuns Sfânta Scara de la Ierusalim la Roma, pe care S-a urcat Iisus la Pilat. Mi-au răspuns că: armatele romane după ce au cucerit locurile sfinte, tot ce a fost mai important în legătură cu istoria vieţii lui Iisus, le-au adus la Roma. La Ierusalim au lucrat 3 ani până au demontat-o în întregime, apoi au pus-o pe plute până la Roma. Când am urcat pe sfintele ei trepte în genunchi, la fiecare treaptă m-am oprit şi m-am rugat, la fel cum făcea toată lumea. După ce am vizitat interiorul bisericii, ce are trei sfinte altare, am coborât pe altă parte, pe alte trepte, pe unde cobora toată lumea. M-am urcat a doua oară pe Sfânta Scara, numărând treptele. Mi-au ieşit 33 de trepte, simbolizând anii Mântuitorului. Altarele erau încuiate, având acces anumite confesiuni să săvârşească sfânta Liturghie, pentru a se împărtăşi cu sfintele Taine. Cobor şi mă îndrept spre biserica „San Giovani”. Eram atât de fericită şi mă simţeam detaşată de toţi şi toate, încât nu mă puteam ruga. Mă uitam spre biserica Sfânta Scara şi biserica San Giovanni, zicând: „Mare eşti Doamne, mare eşti!... Ce favoare mi-ai făcut” – mergeam printre miile de pelerini, ca o fiinţă topită în iubirea lui Iisus. Am căutat să mă trezesc şi să revin la realitate. Mă întorc la pension, că nu mai aveam merinde la mine. Mi-am trecut în carneţel minunăţiile ce le-am văzut în piaţa „San Pietro”, unde sunt toate bisericile importante, ce le-am vizitat pe rând. După masa de prânz, după ce m-am odihnit, am ieşit singura în oraş. Biserica „Don Boşco” era deschisă, dar nu am intrat, că m-a ajuns din urmă Sora Giuseppina, cu maşina, ducându-mă până la intrarea în metrou. Am ajuns din nou în aer liber, în Piaţa San Pietro, admirând de data asta biserica „Santa Maria Maggiare” (Sfânta Maria Împărăteasa), imensul turn ce se afla în faţa frumoasei şi măreţei biserici. Nu ştiu câţi metri are, dar nu mă las şi voi afla. În vârful

acestui turn, sta o statuie în mărime naturală a Prea Sfintei Împărătese, Fecioara Maria, cu Pruncul Iisus în braţe, executată din cea mai preţioasă marmură albă, având pe cap o coroană împărătească din aur. M-am grăbit să intru în sfânta Biserică. De la intrare, m-a impresionat biserica măreaţă. Mi-am făcut planul cum să cercetez totul. Am mers prin mijlocul bisericii privind neamaipomenita şi fantastică frumuseţe a plafonului aurit în figuri biblice. Pelerinii într-o profundă tăcere şi cu mare evlavie, pe partea dreaptă a bisericii coborau, pe o scară. Cobor şi eu. Pereţii erau din marmora în multe culori, aveai impresia că se mişcă o apă. Pe la mijlocul acestui culoar era statuia din marmora albă a unui Papa, ce stă la rugăciune, spre Pruncul Iisus, ce este din aur. Luminile aprinse dădeau o fascinare divină. Nu era voie să te apropii de statuia Pruncului Iisus, pentru că avea un grilaj de fier forjat. Mochetă veritabilă era atât de frumoasă pe pardoseala de marmoră albă, iar Pruncul Iisus, parcă gândea ceva, la un viitor apropiat. Nu ştiu cât timp am zăbovit aici, admirând. Deasupra acestei grote sfinte, unde era Pruncul Iisus aşezat, era un sfânt altar mare, ar fi încăput cam loc de persoane, cu o masă pentru Sfânta Liturghie şi cu scaune frumos sculptate, îmbrăcate în catifea roşie. Mi s-a spus că acolo în anumite zile a Maicii Domnului se oficiază slujba de către Sfântul

Părinte, înconjurat de către Cardinali, (Mitropoliţi). M-am apropiat şi m-am rugat la frumoasă statuie a Maicii Domnului. În faţa ochilor se desfăşurau miile de pelerini, înclinându-se către statuia Sfintei Fecioare Maria, nespus de frumoasă. M-am hotărât să i-au latură cu latură a bisericii. Am pornit pe partea dreaptă. Un culoar destul de lat ce despărţea mijlocul bisericii cu puternici stâlpi. Acelaşi culoar era şi pe partea stângă. Pe ambele părţi – dreapta şi stânga – erau un fel de uşi puternice din fier forjat, însă încuiate, dar îţi dădea posibilitatea de a te uita înăuntru, unde avea o masă, apoi statuia Maicii Domnului şi a Mântuitorului, ce erau aşezate de o parte şi de alta a Sfintei Mese. Pelerinii se opreau sau se închinau din mers. Câte un preot stătea pe acele culoare de spovedea în cabine speciale – anume pentru spovedit. Mijlocul bisericii era liber. Primul altar pe partea dreaptă era închinat Sfintei Fecioare Maria. Frumuseţea picturii în frescopastel de pe boltă, nu se poate descrie. Este atât de captivanta,

dându-ţi parcă tot ce-ţi trebuie, făcându-te să fii topită în această nemaipomenită frumuseţe. Nu ştiu cât am zăbovit şi aici în faţa acestui Sfânt Altar, nu vedeam pe nimeni, decât aceasta superbă frumuseţe. Ce fericită mă simţeam, dorind să fiu cea mai mică şi din urmă sluga în frumuseţile nemuritoare. Cu mare evlavie pentru Împărăteasa Cerului, am lăudat și pe cei ce au împodobit aceste altare închinate Sfintei Fecioare Maggiare. Toate altarele de pe partea dreaptă sunt închinate Maicii Domnului. Acum am luat-o pe culoarul de pe partea stângă, în lungul grandioasei biserici. Într-un sfânt altar, se găsea aşezată pe o masă o sfânta icoana din aur, cu lumini în jur, era grecească, donată de către Patriarhul Constantinopolului – Athenagora, cu ocazia vizitei sale la Roma. M-am rugat pentru toţi din România şi din familia mea scumpă, de maici și surori împrăștiate. În băncile din faţă a acestui sfânt altar, se rugau credincioșii de diferite religii şi din diverse tari. Într-un alt altar din stânga, ce avea o pictură în fresca, foarte frumoasă cu scene din Vechiul şi Noul Testament. În acest sfânt altar an intrat de 3 ori. Aici era un Papa sfânt, aşezat pe un pat de marmoră, nu i-am putut descifra numele. Surorile misionare mi-au zis că ar fi Sfântul Părinte Papa al 23-lea. M-am uitat la ceas trecuse 3 ore de admiraţie, în sublim frumuseţe. Am ieşit afară din biserică. Nu eram obosită, totuși m-am aşezat pe ultima treaptă să admir potopul de porumbei şi zicându-mi: oricât aşi sta în frumuseţile lăsate de artiştii trecutului, nu se pot cuprinde în povestirea mea, fiind una mai frumoasă ca cealaltă. M-am ridicat şi am luat-o spre metro, pe strada m-am întâlnit cu familia Mazilu, mergeau spre cantină să ia masa şi m-au întrebat cât mai stau în Italia şi dacă plătesc scump cazarea, la care le-am răspuns că paşaportul îl am pe două luni, cazarea, masa şi transportul, am gratuit de la surorile misionare. Dânşii îmi spun: – Veronica, gândește-te bine ce ai să faci! La care le răspund că-s moldoveanca de-a lui Ştefan cel Mare şi Sfânt şi ştiu ce vreau. Am ajuns la pension, am servit masa şi am simţit nevoia să mă odihnesc. După ce m-am sculat, surorile misionare au fost curioase să le spun ce am văzut şi ce am notat. De asemeni a dorit să cunoască cum să desfiinţat mănăstirea noastră, câte maici au făcut puşcărie şi cum ne găsim din punct de vedere spiritual. Le-am povestit cum se afla maicile împrăştiate în

lume şi cum le-am sfătuit să-şi găsească un loc de muncă, să nu fie povara familiei. 12 septembrie 1987 După ce au făcut ordine în cameră, am simţit nevoia să merg la biserică de lângă pension „Don Boşco”. Se săvârşea sfânta Liturghie. Privesc un tablou din biserica şi întreb pe sora Giuseppina, ce reprezintă acest tablou – şi îmi răspunde: – Tânărul cu Biblia în mână, stând în mijlocul credincioşilor predicând, este ucenicul Sfântului Don Boşco, care a educat tineretul din Torino, înfiinţând o nouă religie, ce se numeşte Sfântul Dominic. Tinerii care i-au urmat învăţătura, i-au ridicat o frumoasă biserica, în cinstea sfântului Dominic. Este tânăr şi frumos.

Văd cum doi tineri aşază în faţa tabloului două jerbe de flori. Mi-am zis: nu plec, văzând că au inundat biserica tineri de şcoală, având în mâna tot felul de coroniţe şi coşuleţe cu flori, pe care le aşezau în semicerc în faţa tabloului. Am aflat, a doua zi era sărbătoarea sfântului Mucenic Dominic. Fiind sâmbăta, după amiaza după ce am mai trecut prin cartier să văd ce mai este nou, m-am întors la pension. 13 septembrie 1987 După o ordine în camera rapidă, m-am pregătit pentru biserică, hotărând să merg la Marea Bazilica „San Pietro”. Fiind singură, la coborârea din metrou, m-am încadrat între miile de pelerini, ce mergeau în aceeaşi direcţie. Am ajuns în Piaţa „San Pietro”, în faţa marei biserici. În mijlocul pieţii este un turn imens, aşezat în faţa uriaşei şi marei biserici „Sfântul Petru”. În vârful tunului, ce are 42 metri înălţime, strălucea o sfânta Cruce, ce se spune că ar fi din aur. Între turn şi biserica, la o distanţă de 6 metri, exista o fântâna arteziană, de toată frumuseţea, apa parcă ar avea multe culori. Pe locul acestei fântâni, predica Sfântul Apostol Petru. La o distanţă de i-o metri de la această fântâna se găsesc două statui executate dintr-o marmoră albă, ce reprezintă pe Sfântul Apostol Petru, cu cheile în mâna şi Sfântul Apostol Pavel, până la treptele măreţei catedrale, sunt cam 10 metri. Am urcat treptele în frumoasa Bazilica. Privind imensa biserica, mi-a stat răsuflarea. Orga te înalta la cer, priveam tavanul şi ziceam: este la fel ca la biserica „Sfânta Maria Maggiare” şi „San Giovanni” dar mărimea era fără egal. Eram singură. M-am uitat în centrul bisericii, era puhoi de lume, de turişti. M-am apropiat să aud ce le vorbeşte. Eram în faţa unei uşi încuiate. Pe uşă scria ceva, cu scări în jos. Se

deschide uşa şi pe culoar, ce duce spre un mormânt dintr-o marmira albă, cu o firidă în care ardea o candelă. Pe un fel de balustrada atârna un fel de candele cu câte patru lumini electrice fiecare, fâlfâind imitând flacăra naturală. Pe scara în jos nu se intra, lumea stătea în jur în genunchi. Deasupra sub un imens baldachin de o frumuseţe rară, sta în mijloc o masă frumos împodobita. Părea că un altar central, ce avea un scaun în fundul altarului. După ce mi-am notat cele văzute, am observat că într-un altar din fundul bisericii, erau trei preoţi şi cu doi diaconi, făceau sfânta Liturghie, iar în stânga altarului erau 12 tineri, îmbrăcaţi în nişte rochiţe albe dantelate. Toţi cântau acompaniaţi de orgă, de te topea. La un moment dat, toată lumea îşi dă mâna. Am dat şi eu, dar am tăcut ca nu ştiam ce înseamnă. Ei au început să meargă spre sfântul altar, unde primeau sfânta Împărtăşanie şi pe altă parte se retrăgeau în bănci, meditând cu mâinile la frunte. Atunci mi-am dat seama că strânsul mâinii, era un semn de iertare. Pe la orele 12, a venit şi sora Giuseppina, cu duhovnicul ei, ce dorea să mă cunoască. În interiorul bisericii nu am mai putut sta, că erau foarte mulţi pelerini. Am ieşit pe terasa sfintei biserici, admirând statuile ce sunt de mărime naturală. Cât tine Piaţa Sfântul Petru toate statuile sunt din marmora albă, pe zidul ce înconjoară Piaţa Sfântul Petru. Am întrebat pe sora Giuseppina, care sunt cei 12 apostoli, dar cei 70 apostoli?... Mi s-a răspuns: – cei 12 apostoli, împreună cu Mântuitorul sunt aşezaţi sus în faţa catedralei, care anunţa fiecare oră. Iar sfinţii, aşezaţi pe marea biserica „Sfântul Petru”, jur-împrejur, sunt toţi sfinţii dintr-un an. Totul este o măreţie neegalabilă. Ai impresia că ar conduce spre gară pe călătorii ce s-au închinat în marea bazilica „San Pietro”. Mi-am zis: trebuie să vin de mai multe ori să-mi notez. Sora Giuseppina m-a întrebat: – Ţi-a vorbit cineva de Altarul Central?

— S-a vorbit, dar fiecare avea translatorul lor, însă eu nu am înţeles. Îmi spune că Altarul din mijlocul marei biserici se numeşte Altarul Sfântului Petru. Se coboară pe scări, din cea mai fină marmora, unde se afla îngropat Sfântul şi Marele Apostol Petru. Iar deasupra mormântului este o firidă unde Pruncul Iisus, se afla într-un fel de iesle, totul este din aur. Acolo nu sărută nimeni, ci te închini numai, de la distanţă. Din pridvorul Bisericii de afară, porneşte marea terasa cu

bolţi unde stau gărzile veneţiene de veacuri, cu o lucrătură florală în relief-aurita, ce îmi este greu, foarte greu de explicat. Doamne!... ce mica sunt eu. Când ieşi din Biserică, pe peretele din dreapta, într-o firidă, este statuia, de mărime naturală, luminată împrejur din marmora culoarea pielii, a sfântului Apostol Andrei. La picioarele Sfântului Apostol Andrei, într-o raclă de cristal, unde se poate vedea de oricine, se afla Sfintele Moaşte întregi a Sfântului Longinus Martirul, îmbrăcat în veşminte de arhiereu ortodox şi cu mitra pe cap. Mai jos, până la pardoseală, într-o pictură de frescopastel, sunt reprezentate chinurile acestui mare martir. Alături de Sfântul Apostol Andrei, tot într-o firidă, se afla statuia Sfintei Împărătese Elena, din marmora albă, mărime naturală, făcută când a venit ea la Roma, cu alai a adus lemn din Sfânta Cruce a Domnului Iisus şi o bucăţică din Crucea tâlharului bun. Grandioasa statuie cu lemnul din Sfânta Cruce în mână, te umileşte la maxim. În jurul statuii sunt lumini permanent ca şi la Altarul Central. În alta firida alături de a Sfintei Împărătese Elena, se afla statuia Sfântului Apostol Petru, executată în marmora neagră, imens de impunător, cu cheile în mână. Am văzut cum pelerinii ce treceau prin faţa statuii, îi atingeau cu mâna piciorul drept al Sfântului. Mi-am pus întrebarea: ce mai înseamnă şi asta? Fugeam ici-colo, ca să nu-mi scape nimic, aud pe sora Giuseppina, vorbind cu pelerini cunoscuţi. În dreapta şi pe stânga Bisericii, se găsesc mormintele Papilor din trecut, înainte de ruperea Bisericii. Aproape de ieşirea din Biserica este statuia sfintei Tereza, din marmora albă. La o firidă apropiată găsim statuia sfintei Veronica, cu năframa în mâna – mărime naturală, ce-ţi da impresia că este gata să fugă, făcută tot din marmora albă. Sora Giuseppina, fiind cu duhovnicul ei, m-a luat cu maşina la masă. Am trecut peste un fluviu, care mi-a spus că se numeşte Tibru, peste un pod pe unde trece şi metroul. Mi s-a arătat spitalul „Sfântului Duh”, întreţinut de călugări, de la director doctor, până la omul de serviciu. Apoi mi-a mai arătat castelul „Sfântului înger”, unde se află mormântul împăratului Adrian, în timpul căruia a fost adus din Egipt, pe apa Nilului, apoi pe Tibru, până la Roma – imensul Turn, de 42 metri, fiind lucrat dintr-o singură piatra-întreg. Sora Giuseppina, a dat telefon surorii Până să nu ne aştepte la masă, că vom mânca în oraş.

După ce am servit masa, am luat-o la drum cu maşina. Eu stăm lângă sora Giuseppina, care conducea maşina şi îmi arata în cale tot ce-i mai important. Mi-a arătat templele Romei, înainte de creştinism, înainte de secolul al VIII-lea şi, anume: Altarul din Piaţa – fost păgân – foarte vechi, statuia Pieta, palatul lui Traian-Augustul, a lui Maxenţiu, unde s-a luptat cu Sfântul Împărat Constantin cel Mare, care l-a învins cu semnul sfintei Cruci, dând libertate creştinilor de sub împăratul Traian, am mai văzut „Biserica îngerilor”, ce datează din secolul XIV şi stă în mijlocul Romei. Oraşul Roma are două ziduri foarte vechi, ce o înconjoară. Un zid este făcut din timpul Evului-Mediu, altul din timpul romanilor. Biserica îngerilor a fost transformată de către Sfântul Împărat Constantin cel Mare, în locul idolilor, desfiinţând astfel idolatria. Mi-a mai arătat Universitatea Teologică, unde vin tineri din toată lumea şi studiază misionarismul, lângă spitalul „Sfântului Duh” este o clădire mare, care are un horn imens. Mi s-a spus că în această clădire, se fac alegeri de Papi. Când voturile negative depăşesc, nu este ales Papa şi se dă foc apoi la voturile puţine şi iese pe cos un fum negru şi poporul care aşteaptă rezultatul în marea Piaţa „San Pietro”, ştie că nu au Papa. Când este ales Papa, da afară un fum alb, cu miros parfumat, atunci toţi se bucura că au Papa. După ce a fost ales Papa iese la o uşă a palatului sau şi vorbeşte poporului, dându-le binecuvântarea. Vă închipuiţi ce larma mare de bucurie e în popor. Ne-am plimbat mult să ne aerisim sufletul, ca într-un viitor apropiat sora Giuseppina va pleca la Lourdes, în Franţa, în misiune. A insistat mult să merg cu dânsa, că nu mă costă nimic şi mă trece pe paşaportul ei. Am refuzat, spunându-i că eu am venit pentru Italia. Cred că cine va ceti aceste rânduri, mă va face „o mare proastă” şi o suport cu plăcere pentru ţara mea iubită şi poporul meu drag. Ne-am mai plimbat puţin, că trebuia să întâlnim pe secretara Sfântului Părinte Papa, pentru a mă înscrie în audienţă pentru miercurea viitoare. Am emoţie şi mi se pare timpul scurt până vine Sfântul Părinte din America, şi-i zic surorii – că mai vedem noi până atunci. În drumul nostru, am intrat într-o Biserică minunată dar tot ruinată din timpul războaielor. Aici veneau doamne ale căror rude le-au murit în lupte. Intrau acoperite pe cap, ca şi cum mergeau în faţa celui drag, ce nu era. Erau gărzi papale pe traseu până

la Biserică. Am dat de „Poarta Sfânta”, pe care a intrat Sfântul Apostol Petru în Roma, după ce i s-a arătat Domnul Iisus, pe unde a intrat şi Sfântul Apostol Pavel. În acest loc s-a construit de către credincioşi o biserică în cinstea Sfinţilor Apostoli Petru şi Pavel. Poarta aceasta se mai numeşte „Poarta medievala” sau a Sfinţilor Apostoli Apostoli Petru şi Pavel. De aici s-a inspirat autorul polonez, când a scris romanul „Quo Vadis Domine”. De aici am vizitat frumoasă mănăstire a călugărilor franciscani, închinata sfântului Apostol Pavel, unde este şi înmormântat. Tot ca la marea biserica „Sfântul Petru”, centrul bisericii este egală în arhitectură, numai că la Sfântul Petru este mult mai mare. Se zice că aceeaşi arhitecţi au condus şi făcut proiectele la cele patru biserici, ce sunt asemenea în execuţie arhitecturală şi pictura – Sfântul Petru şi Sfântul Pavel, Sfântul Ioan şi Sfânta Maria Maggiare. Am mai vizitat biserica unde a fost Sfântul Apostol Pavel decapitat. Locul unde i s-a tăiat capul este mormântul, trupul a rămas pe loc, cuminte, iar capul a sărit de trei ori la distanţă egală de trei metri. Din fiecare loc, unde a căzut capul, a ţâşnit un izvor cu apa. În locul unde a fost decapitat Sfântul Apostol Pavel s-a construit o biserică de către Sfântul Împărat Constantin cel Mare, care a captat cele trei izvoare, făcând o fântâna care se vede şi astăzi, pelerinii beau apă bună şi răcoritoare. Am băut şi eu de trei ori. Când a fost biserica gata, în fiecare loc unde a căzut capul Sfântului Apostol Pavel, pe un postament din marmora culoarea pielii, 1 metru înălţime, dintr-o singură piatră este sculptat capul Sfântului, ca şi când ar dormi pe o pernă moale, din aceeaşi culoare ca şi postamentul. La aceasta biserică slujesc călugări cu viaţa de pustnici, din ordinul benedictinilor. Nu au niciun amestec cu publicul. În interiorul bisericii „Sfântul Pavel” se găsesc medalioane pictate în fresca, deasupra ferestrelor, ce reprezintă portretele papilor, începând cu primul papă, până în prezent. Necompletate mai sunt trei, pentru cei ce vor urma. Nu s-au făcut cu număr, că nu s-a ştiut câţi vor fi. Medalioanele formează o ghirlandă ce începe din stânga sfântului Altar şi se termina în dreapta sfântului Altar. Deasupra medalioanelor încep picturile în fresco, cu scene din pătimirile Sfântului Apostol Pavel. Biserica Sfânta Maria Maggiare, îţi umple sufletul de o căldură duhovnicească de „Mama”, pe când biserica Sfântului Apostol Pavel, de

aici, are o severitate, deşi este tot atât de frumoasă. Toate cele patru biserici, ce au totul al fel, adică: stil roman, cu bolţi şi arcade, biserica împărţită în trei: centrul, partea dreaptă şi stânga, având între ele patru arcade masive şi foarte împodobite. În biserica Sfântul Pavel se găsesc sfintele Moaşte ale Sfântului Laurenţiu, precum şi statuia din marmora albă deasupra mormântului şi a Sfântului Benedict, sfântul mormânt, cu statuia din marmora, mărime impunătoare – ucenic de-a sfântului Pavel. Tot aici se găseşte şi statuia Sfintei Cecilia – marea muziciana – patroana muzicii sacre, este făcută din marmora culoarea pielii, cu un gest atât de natural, parcă în acel moment a căzut pe mormânt, având frumosul său par împrăştiat pe mormânt. Azi am văzut cele mai frumoase locuri din Roma. Ne pregătim că mâine să vedem cele mai zguduitoare locuri ale sfinţilor martiri – CATACOMBELE.

14 septembrie 1987 – Înălţarea Sfintei Cruci – În această zi, mama mea m-a părăsit, plecând la cele veşnice, lăsându-mă la vârsta de 9 ani în grijă Prea Sfintei Născătoare. În ultima clipă, înainte de a părăsi corpul, a rugat pe Maica Domnului să-mi fie mama. Şi mi-a fost, slavă Domnului!... Am cerut îngăduinţa surorii administratore a pensionului, de a depune pe postamentele de pe culoare, cu diferite statui sfinte, câte un milieu din România. A venit Sora Georgiana, dimineaţa, să mergem împreună să vizităm ce ne va ieşi în cale. Intrăm în biserica „Don Boşco”, în dreapta e o icoană ce reprezintă pe Don Boşco, jucându-se cu copiii. Sub picioarele icoanei scria următoarele: „Dacă acum va veni sfârşitul lumii, ce ai face?” Don Boşco, răspunde celui ce i-a pus întrebarea: „Mă voi juca mai departe!” Pentru că este sărbătoarea Sfintei Cruci, luăm hotărârea să mergem la biserica „Sfânta Cruce din Ierusalim”. De ce i se spune aşa? Pentru că Sfântul Împărat Constantin cel Mare, la dorinţa mamei sale, Sfânta Elena, a făcut aceasta biserică în Roma. Am arătat că Sfânta Împărăteasa Elena, a adus de la Ierusalim lemn din adevărata Sfânta Cruce a Domnului nostru Iisus. În biserică se mai găsesc şi alte lucruri aduse de Sfânta Elena, ca: o Cruce cam de un metru înălţime din argint aurit, lucrată în filigran, aşa fel ca să se vadă Sfântul Lemn, dar să nu poată lua nimeni din el. A aşezat aceasta Sfânta Cruce cu alai mare din toată Roma, în

Sfântul Altar Central al Sfintei Biserici. În dreapta Sfântului Altar, într-o firidă, sta aşezată într-o casetă din cristal o bucată de lemn din Crucea tâlharului bun. Acestea s-au adus cu ocazia sfinţirii bisericii, de către Sfânta Împărăteasa Elena. Sfânta Cruce se poate vedea prin globul de cristal şi scrie în latineşte: „Nu-i prea mare aceasta sfânta biserică, dar e foarte, foarte mare prin Sfântul Lemn din Sfânta Cruce a Domnului Iisus". În caseta din cristal cu lemn din Crucea tâlharului bun, mai puteai vedea lanţurile Sfântului Apostol Petru. În drum ne-au arătat surorile: l. Poarta cea mai mare de intrare în Roma, cu un zid foarte gros şi învechit. Acesta duce către Biserica Sfânta Maria Maggiare şi se numeşte „Poarta Maggiare", prin această poartă se poate vedea înaltul turn de 32 metri adus din Egipt, aşa cum am mai spus, este dintr-o singură piatră lucrat, aşezat în faţa bisericii „Maria Maggiare". Creştinii erau aduşi prin această poartă pentru a fi sfâşiaţi de fiare (animale) în faţa împăratului. Leii înfometaţi, uneori sfâşiau sau alte ori se gudurau la picioarele creştinilor. Sălbăticiunea era mai lucidă şi mai bună decât sălbăticiunea împăratului. 2. O clădire de la Vatican, ce se numeşte „Gura adevărului", foarte vechi, stil oriental ca formă. Aici se aduna senatul Vaticanului, se constată adevărul de-a cui parte este. 3. Templul grecesc foarte vechi, cu 3 secole înainte de Hristos a fost păgân cu idolii în el. 4. Sinagoga, unde a mers nu de mult Papa actual, să-i facă pe evrei să creadă că noi creştinii îi recunoaştem că ne sunt fraţii noştri mai mari, fiind singurul popor care a crezut în singurul şi adevăratul Dumnezeu, nu s-a închinat la alţi dumnezei. Ca răspuns – mândria din ei – au pus orga să cânte psalmi numai cu Israel, poporul ales, chiar şi în predică a spus că Mesia nu a venit şi că ei sunt şi vor rămâne poporul ales de Dumnezeu. Sfântul Părinte Papa Ioan Paul al II-lea, şi-a dat seama că nu are ecou în neamul şi inima lor. Orice pogorământ, cum a făcut Excelenţa să nu-i impresionează. După masă, m-am dus mai târziu în biserica „Don Boşco", să stau singură şi să meditez asupra celor notate. Aici săvârşea Sfânta Liturghie de seară şi era arhiplină de credincioşi. Am plecat spre biserica Sfânta Maria Maggiare. Am intrat în biserica fiind atât de măreaţă, eu eram neobservată şi mă simţeam fericită, m-am relaxat sufleteşte. M-am întors la pension.

15 septembrie 1987 Am plecat de la pension, împreună cu sora Giuseppina, ne-am oprit la biserica „San Giovani”, unde ne-am despărţit, sora a mers spre Vatican, unde-şi avea biroul ei, iar eu am rămas să-mi notez în

Biserica următoarele: pe dreapta bisericii se afla un altar închinat „Încoronării Maicii Domnului”, micuţ şi fără bănci. Al doilea altar – „Coborârea de pe Cruce a Domnului Iisus”; al treilea altar – „Răstignirea Domnului”, aici avea bănci şi se făcea sfânta Liturghie; al patrulea altar, micuţ şi fără bănci, închinat în cinstea Sfântului Ioan Evanghelistul, Apostolul Iubirii, scriind cu mâna, dar cu ochii în sus, privind cum îi dicta vulturul, să scrie Sfânta Evanghelie şi Preacurată cu degetul întind spre el. În fundul bisericii, la altarul mare, unde se făcea Sfânta Liturghie pentru popor, lume multă venită nu numai din Roma. Eu m-am odihnit puţin pe o bancă şi am trecut pe partea stângă a bisericii „San Giovanni”. Are un altar cu Cina Cea de Taină, al doilea altar, tot cu Sfântul Ioan Evanghelistul, cum primea comunicări de la Tatăl Cel Ceresc să scrie Apocalipsul; al treilea altar cu Sfântul Ioan Evanghelistul, cum stă la rugăciune, cu mâinile ridicate şi ochii la fel, deasupra lui sunt mulţime de îngeri şi cu Preacurată; al patrulea altar, mare, cu Iisus pe Cruce răstignit, pictură în fresco, aici avea bănci. Al cincilea altar, cu pictură în fresco ce reprezintă pe Sfântul Ioan – mort, dus de îngeri pe mâini, apoi se scula trezindu-se, dar mergea cu trupul la Cer în zbor, ducându-l îngerii în alai, iar el avea sfânta Evanghelie în mâna şi Domnul Iisus îl aştepta cu braţele întinse, cu Preacurată; al şaselea, ultimul altar de la uşă, făcut într-o firidă ce reprezintă un sfânt Papa, cum se roagă şi îngerii îi ia din gură, ceea ce spunea în rugăciune, e de asemeni pictură în frescă. Când m-am întors, văd o familie, soţ, soţie şi o copilă de 3 anişori, pe care i-am cunoscut la pensionul Diana – azil sever unde am fost adusă din gara de Dl. Mazilu. Îi mai văzusem într-o duminică la biserica „San Pietro”. Am intrat în discuţie cu ei, am înţeles că avea rezerve faţă de mine, i-am luat pe amândoi de gât, i-am strâns la piept şi am plâns toţi trei, întrebându-i care le este numele de botez, să mă pot ruga pentru ei. Pe el îl chema Daniel şi pe ea Maria. Iar i-am îmbrăţişat şi le-am spus: eu nu vă văd mulţumiţi, erau încă în azilul politic şi nu aveau bani. Mi-au spus de familia Mazilu, că au

primit 800 de dolari şi pleacă din Italia la rude, în America. După cum am văzut ei nu aveau rude şi mergeau târâş. La despărţire le-am zis: „Să ştiţi că nu vă aşteaptă petale presărate în cale, mai ales că nu aveţi rude sau cunoştinţe. Românii din America nu sunt mulţi şi se feresc unii de alţii, mai rău că în România”. Mi-au răspuns: „Ştim!” „Ei, şi nu regretaţi?” Trişti, răspund: „Nu mai avem ce face!...” Nu păreau intelectuali şi cam prostuţi. I-am îmbrăţişat din milă şi le-am zis: „De acum, cu Dumnezeu înainte, singuri v-aţi ales Crucea, dar nu uitaţi că sunteţi români! Mergeţi şi vă rugaţi la Sfânta Maria Maggiore!” Mi-au răspuns că au fost. I-am întrebat ce face familia Mazilu, mi-au răspuns că sunt la Legaţia Americană în ancheta, sau ştiu eu ce este, că ne ferim unii de alţii. Iar îi îmbrăţişez şi văd pe Părintele, care îmi face semn să alerg după dânsul. Îl chem să le dea o binecuvântare, că au fugit, că au plecat legal din ţară, nu mă interesează, dar sunt descumpăniţi. Fetiţa lor îmi strânge mâna şi îmi zice: „Sărută-mă şi pe mine!”...mi-a rupt inima. Mi-am zis: ce prostie au făcut, merg în necunoscut şi cu un copil. M-am urcat în maşina care mi-a trimis-o sora Giuseppina. I-am spus şoferului că vreau să merg la pension, eram foarte indispusa, tăceam că muta. Părintele trimis de sora Giuseppina, mă întreabă cu ce m-a supărat această familie? Cu prostia lor, mergând să fie slugi în străinătate şi cu un copil. Părintele da din cap, ca să-mi revin şi îmi zice: Parchez maşina şi mergem să ne închinăm la Marea Bazilica „San Pietro”. Aici am sărutat lanţurile Sfântului Apostol Petru, la chinurile lui şi la statuia lui Moise, făcută în marmora de către Michel Angelo, ce stă într-o firidă lungă un mic altar. Îmi spune părintele că, Moise a fost lucrat dintr-o singură piatră. Papa din acea vreme mereu îl hărţuia să vină să lucreze la Biserică, iar Michel Angelo îi zicea: „Dar lasă-mă să-l termin pe Moise, prima mea lucrare”. După ce l-a terminat pe Moise, Michel Angelo i-a dat o lovitură cu ciocanul în genunchi şi a zis: „Vorbeşte Moise!” Se afla un alt altar, cu un chivot de aur şi cristal ce are o parte din lanţurile Sfântului Petru, cred că erau de la mâini, erau mai subţiri. De o parte se afla statuia Sfântului Petru cu cheile în mână, iar de cealaltă parte un înger mare din marmoră. Aici este altarul cel mai mare a bisericii Sfântul Petru, cu o boltă imensă. Pictură în fresco aurita din secolul XVI-lea copie după pictura lui Rafael. Un alt altar mai

mic cu Preacurată, Ocrotitoarea lumii întregi, la toate bisericile întâlneam maici negrese, micuţe, unele chiar pitice şi mi-au spus că vin din Filipine, unde toţi sunt catolici. Îmbrăcămintea o au albastră şi pe cap ceva voal atârnat, li se vedea jumătate din păr de pe cap. Îmi spune părintele: – intrăm în statul Vaticanului, păzit de gardă veneţiana de secole. Nu se intra decât cu legitimaţie, că faci parte din Biserică. Vom vedea grădinile Vaticanului, care cred că sunt ca în rai. În dreapta se află biblioteca, muzeul şi guvernatorul Papii. Fiecare Papa are emblema lui. Cel de acum are emblema: sfânta Maria. Priviţi la uşa emblema şi cheile Sfântului Petru, deci suntem în alt stat, stat bisericesc. Iată gara Vaticanului, sala de audienţe la Papa, după cum îţi vine rândul la fiecare miercuri… veţi veni şi dumneavoastră. Plecăm spre pension, să fim la orele 13 la masă. Voi mai veni după amiază, de voi mai putea, de nu mă vă doborî oboseala. Cred că de nu aveam maşină, nu puteam vedea cele descrise mai sus. Încep să trec pe caiet, până la ora 19, ca la ora 20 să fiu la masă. Deşi am mai scris înainte de a intra sau de a mă urca pe treptele marii bazilici Sfântul Petru, stau statuile uriaşe din marmora albă, parcă îţi atrage atenţia Sfântul Pavel cu Biblia în mâna şi Sfântul Petru cu cheile în mână. Nu mai zic de statuile de pe zidul din dreapta bisericii, aici au stat idolii ce au fost dărâmaţi de către Sfântul Împărat Constantin cel Mare şi înlocuiţi cu statuile sfinţilor „dintr-un an”. Primul altar de la uşa din partea dreaptă este al Maicii Domnului „Pieta”; al doilea altar, închinat Domnului Iisus, legat de un stâlp, toate picturile sunt în fresco. Pe deasupra altarului mic se vede prin cristalul unui sicriaş – sfintele moaşte a lui „Biatus Iune Centimus” din secolul XI-lea, îl vezi prin cristal cum doarme liniştit, îmbrăcat în sfinte odăjdii. Alt altar mic, fără bănci, închinat Maicii Domnului, un alt altar mare închinat Sfintei Treimi, lumea se aşază în bănci şi se roagă. Alt altar, închinat Sfântului Petru, predicând creştinilor. Sub acest altar doarme liniştit Sfântul Iosaphatepiscopul. Se vede prin cristal sfintele moaşte, este îmbrăcat cu odăjdii ortodox; un altar mai mic închinat Sfântului Mucenic Gheorghe, cu piciorul pe capul balaurului. Alături un alt altar mic, cum chinuie păgânii pe Sfântul Petru. Alături statuia Sfântului Petru, cum stă legat cu lanţuri; un măreţ altar când Sfântul Petru s-a întâlnit cu

Domnul Iisus pe cale şi L-a întrebat: „Unde mergi, Doamne?” Domnul i-a răspuns: „La Roma, ca să mă răstignesc a doua oară!” Era când Sfântul Petru fugea din Roma de frica păgânilor. Este nemaipomenită expresia Sfântului Petru îngrozit, văzându-şi Stăpânul său. Vis-à-vis este altarul, cu statuia într-o firidă, a Sfintei Împărătese Elena, din marmora albă, cu aer de adevărata Împărăteasa Sfânta, care ţine cu mâna dreaptă o măreaţă Sfânta Cruce, sfidând pe cei ce nu cred în Sfânta Cruce. Am zis cu lacrimi pe obraz: ce fericită sunt că m-am născut creştină şi iubesc Sfânta Cruce, şi cred în ea. Un altar mic, Arhanghelul Mihail, cu piciorul pe capul unui călău, ce muncise pe creştini şi-i aduceau din ordinul împăratului Nero, în arenă să fie sfâşiaţi de leii înfometaţi. Acest calau era cel mai devotat împăratului, Arhanghelul îl străpunge cu furie, cu sabia, iar călăul care sta jos cu ochii holbaţi la Arhanghel, aveai impresia că-i îndrăcit de frică. Nu pot reda cât de furios era Arhanghelul asupra călăului. Un alt micuţ altar, tot pictură în fresco ce reprezenta pe creştinii cum duceau să îngroape pe creştinii sfâşiaţi de leii înfometaţi. Era foarte impresionantă. Alături, pictură în fresco cu Sfântul Apostol Pavel, cum predică primilor creştini în Roma. La altarul mare din fundul bisericii măreţe, se oficiază sfânta Liturghie de seară. Lumea cerea iertare dându-şi mâna, apoi se îndreptau spre Sfântul Altar să se împărtăşească. Toate altarele ale marei biserici Sfântul Petru, atât pe partea dreaptă şi partea stângă, erau ca nişte firizi mari şi adânci, dând posibilitatea ca orice religie care venea să viziteze, să-şi poată oficia rugăciunile în ritualul lor. Trei preoţi slujesc, ajutaţi de doi diaconi. Un sol de tineri, îmbrăcaţi în alb, în melodia de orgă ies spre ieşire câte doi, cu mâinile în formă de rugăciune, după ei merg preoţii, tot în formă de rugăciune. La un moment dat m-am văzut singura după preoţi şi corişti. Intrăm într-o sală mare cu mese multe unde se dezbrăcau cei din cortegiu. Mă priveau toţi şi zâmbeau. Le răspund cu un aer de veselie: sunt romånca din România, mă numesc Veronica, prin semne le arătăm că m-am rătăcit. Să leşin de râs că nu mai ştiam pe unde s-o iau să ies. Un preot, cam în vârsta iese de acolo, îmi face semn să-l urmez, mi-am dat seama că sunt salvată. Am început să scriu, bătrânul preot mă întreabă: ziarist sau scriitor? Eu îi răspund: scriitor, că altceva ce puteam să-i spun.

Am început pe coloana stânga să scriu altarele, luând din fundul bisericii. Un altar micuţ cu pictură în fresco, ce reprezintă pe Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel, care se arată în vedenie la un creştin, ce voia să se ascundă de frica păgânilor, nemaiputând suporta terorile. Cei doi apostoli care acum erau în lumea biruitoare, cu un aer de sfinţenie, îi ararta în sus pe Sfânta Treime, un alt altar micuţ cu Maica Preacurată, tare frumoasă, scria deasupra ei „Mater Ecelesiae”, nu ştiu ce înseamnă, dar am scris, părea să fie o icoană grecească, seamănă cu unele de la noi. Era dulce şi tare tânăra. Un tablou în fresco, cum veneau bolnavii să ceară ajutor lui Sfântul Petru, dar Sfântul Petru, dar Sfântul Petru le arata cu mâna în sus, că le va veni ajutorul de la Dumnezeu. Într-o firidă, un gen de altar, pictură în fresco ce era un Papa, care primeşte pe Sfânta Împărăteasa Elena, când a adus lemn din Sfânta Cruce, pe care a fost răstignit Domnul Iisus, la Roma. Este o scenă sublimă. Un altar micuţ cu Domnul Iisus, se arată în vedenie parcă unei maici. Nu avea scris numele acestei alesea Lui, dar Iisus văzând mâhnirea mea, că nu ştiu cine o fi, a trimis drept lângă mine un grup de vizitatori, cărora ghida le vorbea extrem de rar, ca eu am aflat adevărul. Era Domnul Iisus, care încuraja pe Sfânta Fecioară Maria, Mama Sa, într-o mare durere, spunându-i că în curând o va lua la El. Vis-à-vis de acest mic altar este o grandioasă statuie a unui Papa, care a trecut prin istorie prin sec. X-lea pentru că a luptat să unească catolică cu anglicanii. Tot prin ghida micului grup am aflat. Parcă vorbea româneşte. Statuia este făcuţi dintr-o marmoră roz, aproape de natural, arătând că se roagă într-un adevărat extaz. La piciorul drept sta îngenuncheată o femeie extrem de frumoasă cu un copilaş în braţe, parcă îi cere ajutor. Tradiţia spune că reprezintă poporul care îi este supus Sfântului Scaun; în stânga o altă femeie posomorâta, cu capul în jos ce prezintă nesupunerea. Toată scena sta pe un covor din marmora multicoloră, puţin înflorat, este parcă depăşit în frumuseţe. Acest arhitect a fost inspirat divin când a făcut proiectul acestei grandioase şi prea frumoase opere de artă. Un alt altar mare cu bănci. Tabloul de deasupra Sfintei Mese prezintă pe Iisus cu pruncii („lăsaţi copiii să vină la Mine”). Pe peretele din dreapta altarului, un tablou cu dezbrăcarea lui Iisus de haină, înainte de a-l răstigni. Pe peretele din stânga

altarului, un tablou ce reprezintă pe Sfântul Petru, răstignit cu capul în jos, cum călăul îl leagă de picioare. Este înfiorător. Apoi monumentala statuie a Sfântului Petru, când predica cu Biblia în mână, iar lângă el un călău cu lanţuri i le pune la mâini şi aceasta este doborâtoare de durere şi înălţătoare ca demnitate şi curaj. Vis-à-vis se afla un tablou a Sfântului Nerberto, cu potirul în mână, dând la creştini Sfânta Împărtăşanie l este groaznic de impunător. Alt altar mic, tot în fresca: sfinţii apostoli îngroziţi de leşinarea Sfintei Maria Magdalena, ce văzuse pe Iisus şi pe când spunea Apostolilor, văzându-i că n-o cred, a leşinat, s-a sculat şi a plecat trântindu-le uşa. Sunt grozave aceste scene. Vis-à-vis se găseşte statuia Domnului Iisus, pe Tron de Judecată, în dreapta Domnului Sfântul Apostol Petru cu cheile în mâna şi-n partea stângă Sfântul Apostol Pavel, cu Biblia în mână. La poala celor trei statui, e statuia unui Papa, rugându-se. Toţi sunt nemaipomeniţi. Impresionată de tot ce am văzut, am zis: „Doamne, cum îţi voi răspunde de această favoare?” Un micuţ altar fără bănci, scrie la baza tabloului: Sfântul Grigorius, cum predică la creştini. M-am retras spre ieşire şi, privind din uşa măreaţă biserica, închinata Sfântului Apostol Petru, mulţumită mi-am zis: frumuseţea şi măreţia ta mă face să mă opresc, deocamdată mergând şi în alte părţi ale Romei. Nu ştiu dacă am arătat că lungimea bisericii „San Pietro” este 166 m. Şi cu multe altare, în arcadele din dreapta şi stânga. Am mai descoperit un mic altar, fără bănci, având tablouri cu „Schimbarea la fata”, alt altar mare cu bănci cu Sfântul Petru, se arata ucenicilor după moartea sa. Un alt tablou ce reprezintă pe Sfântul Pavel şi pe creştinii care sunt fascinaţi ascultând predica lui. Am mai uitat să spun că în măreaţa biserica Sfântul Petru, sunt foarte multe morminte ale Papilor din trecut, în diferite firizi. Fie Domnul lăudat de toate şi pentru toate!

16 septembrie 1987 Ne-am sculat de dimineaţă, că vom merge la catacombe. S-a hotărât să merg cu sora Georgiana şi cu Nadia, cu maşina lor. De la Roma şi până la catacombe sunt 35 km. Am ajuns în faţa unei porţi. La intrare în curte surorile au arătat legitimaţia. Pe o suprafaţă de 20 km. pătraţi, nu se construieşte nimic din respect pentru primii creştini, ce se ascundeau aici de frica prigoanelor. Zidul catacombelor parcă ar fi de fier, te miri cum au făcut gropile celor

martirizaţi la o adâncime de 30 m. Fiorul ce l-am avut când am intrat în sfintele catacombe, nu-l pot explica. Banda casetofonului ne explica în limba română. Fiecare vizitator la intrare în catacombe, se prezintă la un birou de informaţii. Ne-a prezentat că sunt trei galerii, dar numai cea de la mijloc se poate vizita. Galeria cea mai de jos conţine un mister, pentru a nu fi prezentată. Cea de sus, încă nu este amenajata, aşa se spune, dar cine ştie, decât conducerea guvernatoare a Bisericii Papale. Nu este voie să se vorbească, cât se merge prin catacombe. De când am intrat în catacombe, m-am simţit ca la vârsta de 20 de ani. În mare, timp de 8 ore prin catacombe, în care vedeam locurile unde au fost îngropaţi martirii, care au lăsat sfinţenie şi energie prin sfintele lor moaşte, ce au fost luate pe parcursul anilor. Rămăsese doar formele gropilor în pereţii reci de la persoane mature sau până la mai mici şi unele chiar foarte mici de copii. Se înţelege că au fost familii întregi. Se spune că lungimea catacombelor ar fi de 2 km. La o distanţă de 3 m. se formează nişte galerii foarte lungi, cu aceleaşi forme de morminte deschise. În galerii nu se merge ca pe orice drum, ci trebuie4 să stai să meditezi, să te rogi şi să-ţi imaginezi pe cei ce au suferit pentru creştinătate. Când am ieşit afară din catacombe simţeam că mă sufoc, de un aer greu şi puturos. Toate tăceam, doar ne priveam una pe alta. Am alergat la fântâna din curte a cărei masa din piatră era tocita de înaintaşii noştri. Am băut apă sfinţită de martiri. În tăcere, am pornit spre pension. Surorile ne aşteptau cu masa de prânz. De obosită şi epuizată de tot ce vazesem, după masă, m-am trântit în pat îmbrăcată. M-a trezit clopotul Bisericii Don Boşco. Am dat cu apă rece pe faţă, apoi am trecut să scriu cele notate din fugă. În notiţele mele am văzut trecut de la biserica „Sfântul Apostol Pavel”, am găsit mai multe sfinte moaşte, iar la mijlocul lor erau: 1. Lanţurile ce le-a purtat Sf. Pavel la mâini. Mi-au citit surorile De pe tăbliţele de aur. Se mai putea vedea. 2. Craniul Sf. Anania, 3. Craniul Sf. Valeriu. Pe o tăbliţă de aur mai scria că mai erau părticele de sfinte moaşte foarte mici. Am sărutat capul sfântului Pavel, de 3 ori, aşa cum am mai arătat, capul era sculptat, aşezat pe un postament, gândindu-mă la toţi din ţara mea. La întoarcere ne-am oprit la mormântul Sf. Pavel, nu mai puteam zice decât: „Mare eşti Doamne!... mare eşti Mântuitorule”! Mă simţeam ca o

cârpă aruncată lângă un gigant. Tot în Biserica Sf. Pavel, dăm de un altar, unde sunt îngropaţi mii de martiri şi se vede mai la o parte stâlpul din marmora sau piatră, nu mai ştiu din ce mai este, înalt de 150 m. Uşile erau încuiate. Am băgat mâna dreaptă prin uşă, ce era din fier forjat, extrem de frumoasă, mi-am zis că din acel colţ să pot atinge stâlpul de care a fost Sfântul Pavel, legat. Dar de unde, cu puţin mâna mea scurtă şi nevrednica nu a ajuns. I-am zis, cerând sfântului să-mi dea putere şi să nu fie zgârcit. Cred că a râs sfântul Pavel. Se zice că toţi stâlpii din cele 4 biserici au fost aduşi din Egipt, aşa întregi. Coloanele din incinta Bisericii, unde a fost decapitat Sfântul Pavel, parcă e o coroană, deşi este foarte mare, pare un parc superb…

17 septembrie 1987 Vizită la Sfântul Părinte Papa Paul al II-lea. Azi, 17 septembrie 1987, voi arăta vizita şi cine m-a dus la Sfântul Părinte Ioan Paul al II-ea. Din prima zi ajunsă la Roma, sora Giuseppina mi-a zis: – Ei, când ai dori să mergem la Sfântul Părinte Papa, că ar trebui să ne înscriem cu o săptămână înainte pentru audienţă!? Sunt mulţi care se înscriu, pentru că numai miercurea se primesc. I-am răspuns: – Ce să caut eu la Papa, eu nu am nimic ce să-i spun şi nici nu ştiu limba italiană şi de ce să-i răpesc eu timpul său preţios cu neînsemnata mea persoană, numai pentru o binecuvântare? Aceasta o pot primi când o să slujească Sfânta Liturghie, cât stau în Roma. Sora Giuseppina îmi spune: – Cum, nu mergi? Dar cine o să-ţi dea pace. Eu am înlesnit prin părintele duhovnic, care ştie româneşte, oameni ce nu au făcut mare lucru pentru biserica lor, dându-i Sfântului Părinte nişte metanii doar din lâna… şi pe tine să nu te duc, care eşti fondatoare de mănăstire şi superioară de mănăstire cu un sobor de 318 maici şi surori? Eşti moldoveanca şi prietena mea din 1945. Am să vorbesc Sfântului Părinte despre toată activitatea ta, pentru că o cunosc, atât din cartea ta tipărită, cu aprobarea Sfântului Sinod, în Mănăstirea Cernica, cât şi după aceea, din gurile poporului moldovean, când tu nu mai erai la Mănăstire şi nici soborul, aceasta cu ocazia înmormântării mamei mele, din judeţul Bacău.

— Ascultă sora Giuseppina, dacă vei vorbi repede ca să nu înţeleg eu, afla că am să te compromit în faţa Sfântului Părinte, pentru că nu vreau să prezinţi ceva ce nu este adevărat.

— Lasă că am să vorbesc în româneşte, cât se poate de rar, să înţeleagă Sfântul Părinte, pentru că dânsul ştie 52 de limbi, şi româneşte.

— Eu am o dorinţă.

— Ce anume?

— Să nu fiu înscrisa la audienţă, ca şi când aş avea de comunicat lucruri importante.

— A! De acord, vom intra prin uşa prin care intram noi salariaţii Vaticanului, când avem ceva de raportat în legătură cu activitatea noastră misionara, la biroul intim al Sfântului Părinte şi poate este chiar şi mai bine, că nu se va grăbi. Când tu începi să depeni, ai destule fire pe scul.

— Faci haz de mine, de acum am să vorbesc mai puţin.

— Da, da, vezi să nu-ţi ţii cuvântul, sora mea, parcă nu te ştiu şi apoi, am văzut când deschizi gura, parcă îţi toarnă cineva ceva în pâlnie şi sunt sigură că habar n-ai tu.

— S-ar putea să ai dreptate, ca de multe ori în discuţii cu cineva, după ce rămân singură, mă întreb ce am vorbit, că nimic nu-mi aduc aminte. Parcă sunt o jucărie de copil, ce a fost pusă în funcţie cu o cheie.

— Hai cauta timpul să introduci jucăria la Sanctitatia sa.

— Ai să te faci de baftă, tu aşa eleganta şi eu cu rochiţa de 12 lei metru. Nu, nu stai ca şi eu am o rochie maro, material adus în România din Franţa. Şi apoi tu eşti tunsă scurt, iar eu am un coc cât un cozonac moldovenesc împletit în toate părţile. Ei, îmi dai voie să fac o glumă?

— Da, orice îmi face plăcere, te rog. Cunoşti jocul fotbaliştilor?

— Bineînţeles, doar sunt românca, cu jucători neîntrecuţi. Lasă, lasa că mai şi pierd.

— Se vede că eşti naţionalistă, bravo!

— Când vom intra la Excelenţa Sa, dacă vei exagera cu ceva în prezentarea mea, eu cu un semn al mâinii, te voi opri.

Intrăm prin uşa cu două gărzi veneţiene. Sora Giuseppina îmi spune că sunt gărzile Vaticanului, care sunt plătite ca orice salariat. Pătrundem în parcul Vaticanului, ce se întinde pe o suprafaţă de 10 km. pătraţi, cu tot felul de flori, arbuşti, arcade cu împletituri de plante

decorative. Statui cu pat, scriitori, artişti ca Michel Angelo, Leonardo da Vinci şi mulţi alţii, pe care nu am avut răgaz să-i notez. Vedem o sonerie interfon, apăsam şi cineva dinăuntru întreabă: – Cine este la aparat? La apăsarea unui buton, de către portar, nu s-a deschis uşa şi am intrat într-un hol foarte mare, având uşile din oglinzi. Predomina pe peretele din fund un crucifix foarte mare. Am urcat un etaj, cu treptele din marmură colorată; deasupra uşii stăteau cheile Sf. mare Apostol Petru în formă de „x”, ce reprezintă emblema Papei. În marea sală nu lipsea statuia Madonei de la Lourdes Franţa şi statuia Madonei de la Fatima, precum şi statuia Sf. Francisc de Assise şi Sf. Anton de Padova, toate în marmora albă. Am ajuns în elegantul culoar, ce aveau uşi în care te puteai vedea în oglindă. Mi-a spus sora Giuseppina, ca aici sunt birourile cardinalilor şi a episcopilor, cu relaţii cu alte ţări, contabilitatea, secretariatul general, secretarul Sfântului Părinte, biroul ei pe care l-am vizitat şi alte birouri, ale surorilor care conduc grupul de surori misionare în alte ţări. Intrăm pe o uşă într-un culoar, ce duce spre biroul intim al Sfântului. La mijlocul culoarului, ce este tapiţat cu o frumoasă tapiţerie religioasă, pe perete sta un crucifix cu Domnul nostru Iisus Hristos răstignit, în faţa având un piedestal din marmora cu o frumoasă vază cu flori. În dreapta, la distanţă egală, sta statuia Madonei cu pruncul Iisus. În stânga sta Sf. Petru cu cheile în mână. Sora Giuseppina mă face atentă, ca uşa ce se vede pe acel culoar este uşa Sf. Părinte. Încep să mă rog, că aveam emoţii. Sora Giuseppina suna la interfon şi, întreabă o voce de bărbat, foarte blânda: Cine este? Sora Giuseppina răspunde: – Sora Giuseppina cu sora Veronica din România. Cine a apăsat pe buton nu ştiu, dar am văzut că s-a deschis uşa. Intrăm într-un frumos birou. Sf. Părinte sta în faţa unui măreţ birou. Pe birou, în dreapta, era statuia Sf. Fecioare Maria cu pruncul Iisus în braţe, cam de un metru înălţime. Aceeaşi mărime, pe colţul stâng, era statuia Sf. Petru cu cheile în mână. În mijlocul biroului era un crucifix, tot de aceeaşi mărime, având în mijloc frumosul albastru, pe care era aplicat chipul Domnului. Tot pe birou mai era, în dreapta Biblia, iar în stânga un calendar de birou. Cât a făcut sora Giuseppina gestul catolic de închinăciune, a sărutat mâna şi inelul, eu am putut cuprinde cu privirea tot ce era pe birou. Eu am îngenuncheat în faţa Sf.

Părinte, ca în ţara mea, cu ambii genunchi, cerându-i binecuvântarea. M-a impresionat până la lacrimi, văzând întinse ambele mâini spre mine, iar eu nu am sărutat numai inelul, ci ambele mâini.

M-am ridicat, am făcut doi paşi în urmă, uitându-mă spre sora Giuseppina, dându-i de înţeles să mă prezinte. Începe sora Giuseppina, să vorbească Sf. Părinte despre mine: – Excelenţa Voastră, sora Veronica este romānca, moldoveneanca ca şi mine şi prietena mea dulce; mai este şi fondatoare de mănăstire, pe terenul ei părintesc şi superioară a 318 surori.

— La vârsta de 17 ani a reuşit să facă un mic paradis, iubit de poporul român şi cunoscut peste hotare, dar comuniştii le-au împrăştiat şi iat-o acum… Eu i-am întins mâna, să tacă. Am căzut în genunchi în faţa Sf. Părinte, care stă în picioare sprijinit cu mâna dreaptă de măreţul şi frumosul scaun, cu faţa luminoasă parcă aştepta să-mi deschid gura şi nimic să nu-i scape. Am văzut că, parcă la frumosul birou, a apăsat pe un buton, crezând că cheamă pe cineva. Mi-a făcut semn, vorbind româneşte.

— Te rog, vorbeşte! Am început întâi cu vocea tremurându-mi, dar bunătatea şi zâmbetul sau mi-a dat curaj, şi am început să-i spun:

— Sanctitatea Voastră, dau slava Prea Sfintei Treimi, Maicii Preacurate şi tuturor sfinţilor ortodocşi şi catolici şi întregii ierarhii Cereşti, care m-a învrednicit să mă înfăţişez în faţa Excelentei Voastre să vă văd, să mă binecuvântaţi şi să vă vorbesc cu întreaga mea fiinţa. Aduc mulţumiri Proniei Divine, pentru că se împlinesc cele auzite de mine, ca voi merge şi voi vorbi şi la alte neamuri. Acestea au fost comunicate prin voia Domnului, care m-a ridicat din mijlocul ţărancelor în care mă găseam şi acum să mă aducă în faţa Excelentei Voastre, vorbind cu această ocazie întregului glob creştin. După aceste cuvinte, m-a binecuvântat şi mi-a făcut semn să continui. Am început.

— Nu vreau să amestec o lucrare dumnezeiască cu politica, orice numire ar avea. Să mă ierte sora Giuseppina, că aşa ne-a fost înţelegerea. Este adevărat că sunt romānca moldoveanca, ca şi dânsa, şi surori în Domnul Iisus Hristos, din 1945. Tot ce v-am prezentat în legătură cu întemeierea mănăstirii noastre, pe locul meu părintesc, nu am făcut aceasta că am fost bogată, ci la dorinţa Divinităţii. Am fost

orfană de la vârsta de 9 ani, m-a crescut fratele mamei mele, căruia i-am dat în schimb un teren de 4 ha. rămas de la mama, pentru suprafaţa unde s-a construit mănăstirea. Pe acest loc, în toamna anului 1937, ziua 22 octombrie, pe când lucram la cules de păpuşoi, cu o nepoată a mătuşii mele, pe care o creştea alături de mine, ce se numea Ghinita Creangă. Ea îmi spune: – Tu simţi ceva? Eu o întreb: – Tu ce simţi? Ea îmi răspunde: – O căldură şi nu mai ştiu cum să o numesc. Eu îi spun că simt o atracţie spre drum, poate vine tata de acasă unchiul care ne creştea pe amândouă. Ghinita, iar mă întreabă: – Ce mai simţi? Un aer de ceva ce nu ştiu cum să-l numesc, dar mă face fericită; hai să ne închinăm. Întorcându-ne cu faţa spre răsărit am văzut soarele şi la o distanţă la un ştiu câţi metri de soare, un tablou luminos în mijlocul căruia era un bărbat învăluit în acea lumină albă. În mintea mea ziceam: oare au apărut doi sori? Acel tablou de lumina venea spre noi cum vine un avion. Dar cum se apropia spre noi, bucuria era atât de mare, că nu mai ştiam de noi. BĂRBATUL înconjurat de lumina albă, a început să fie cunoscut mai bine de mine, că a început să coboare în faţa noastră. Eu îi spun Ghinitei că are haină albă de mătase sau de nea ca zăpada. Într-o clipă tabloul luminos s-a lăsat cam lui. deasupra pământului. Mi-a vorbit în limba românească, şi destul de mult. Nu mi-a fost frică, mă închinam întruna zicând: „Doamne, Maica Domnului, fii cu noi". Eu aveam vârsta de 15 ani, iar Ghinita era cu 4 ani mai mică decât mine. Ea a auzit convorbirea, a simţit aer prielnic ce ni-l transmitea acest tablou înfăşurându-ne într-un climat de mare bucurie, dar nu a văzut nimic. Sfântul Părinte mi se adresează: – Spune, sora Veronica, cine crezi că a fost bărbatul din lumină?

— Excelenţa Voastră, la vârsta aceea, pentru că iubeam foarte mult pe Mântuitorul Iisus, pe care îl văzusem pe la vârsta de 8 ani în vis, că plutea în mijlocul unei biserici de cristal, iar Prea Curată îi ţinea în jurul capului un voal foarte fin, iar eu strigam cât puteam: să nu coboare pe pământ, ci pe mâinile mele, pe care le ţineam întinse. Acum, când eram trează şi lucram la câmp, îmi ziceam că poate Domnul Iisus a crescut şi vine să-mi împlinească dorinţa, comunicându-mi ceva… Nu s-a lăsat pe mâinile mele, doar m-a binecuvântat. Iar în mintea mea a rămas pecetluit că a fost Domnul Iisus. Poate a fost înger, poate un

sfânt, dar oricum a fost trimis de Domnul Iisus şi prin prezenta celui ce L-am văzut, socot că nu greşesc, dacă cred că a fost Domnul Iisus. Sfântul Părinte, după aceste cuvinte iar m-a binecuvântat. Mă adresez Sfântului Părinte, zicând: – Iertaţi-mă, timpul vă este scurt, iar eu nu vreau să vi-l răpesc. Poate am să vă trimit cartea pe care am scris-o cu titlul: „Descrierea vieţii mele şi a mănăstirii Vladimireşti, sub mila Maicii Domnului”.

— Nu, nu, te rog spune-mi, atunci ţi-a spus să faci mănăstirea în cinstea Prea Curatei?

— Nu, la un an, în luna august, ziua 5, pe la orele 14.

— Cum a fost?

— Am mers la locul arătării cu două surori şi din evlavie să aşezăm o modestă Sf. Cruce. Noi am îngenuncheat, iar eu am început să citesc Paraclisul Maicii Domnului. Era foarte cald, surorile mă întreabă: vezi că ninge şi pe pământ nu se vede zăpada? Ce zici?... Le răspund: Da, văd şi eu ca voi dar să ne rugăm mai departe. Vedem ninsoare mai abundentă, adică fulgii erau mai mari şi destul de deşi, dar nu ajungeau pe pământ. Am simţit o adiere foarte plăcută, ca un evantai. Nu ştiu s-o numesc. Ziceam rugăciunea fără să mai citesc. Mi-am ridicat ochii să văd de unde vine acea mângâiere, şi văd două tronuri formate din fiinţe mici ca de copil, cu aripioare; erau aşezaţi cu atâta măiestrie, cum nu am mai văzut în viaţa mea. Nu pot să le descriu, neavând cuvinte potrivite. Pe un tron sta un bărbat în veşminte de arhiereu, foarte frumoase, iar pe cap avea o ploaie de stele multicolore, aşa cum am putut eu să le numesc, atunci la 15 ani. Pe tronul alăturat sta o împărătească, ce avea toată îmbrăcămintea din aur, pe cap avea o coroană la fel, din stele, parcă erau vii, în multe culori; prezenta frumuseţea şi bunătatea adevărată, cu ochii blânzi şi tăcută, ne privea. Sfântul Părinte mă întreabă: – Ce crezi, cine putea fi? Şi ce a mai spus?

— Excelenţa Voastră, eu cred că a fost Domnul Iisus cu Preacurata Lui Maică, pentru că mi-a vorbit în felul următor: „Vasilico! pe acest loc să faci o mănăstire de maici, în cinstea Maicii Mele, cu hramul Adormirea Maicii Mele. Ca de nu ar fi fost Maica Mea, care se roagă pentru voi, de mult v-aş fi pierdut”. Pe când îmi spunea aceste cuvinte şi-a întins mâna dreaptă, din care a ieşit o flacără de lumină,

intrând în pământ. Apoi, iar am auzit: „Aici, unde a pătruns voia Mea, să fie Altarul închinat Maicii Mele”. Prin mintea mea a fulgerat gândul că eu nu am avere şi nu am cu ce se împlinesc cuvintele Domnului; M-am liniştit, Domnul este bun şi nu o să am pedeapsa, și-L voi mulţumi cu o Sfânta Cruce. Dar cel ce îmi poruncise, citindu-mi gândurile, a făcut ca toată conversaţia mea s-o audă surorile ce erau lângă mine, spunându-mi ca şi ele se fac în cinstea Maicii Sale. Le-am întrebat: – Cum, aţi auzit şi cine a vorbit?

— Nu ştim să-ţi spunem, dar am auzit că aici o să se facă o mănăstire; ce am văzut a fost ninsoarea. Niciodată nu am simţit o durere mai mare în suflet, gândindu-mă că Domnul se va mulţumi cu o Cruce sau o troiţă. Ştiu că, cu lacrimi, am zis atunci: „Mântuitorul meu, sunt sigură că pentru Sfânta Ta Maică, îmi vei plăti aceasta neîncredere în ajutorul Tău, când mă voi simţi mai fericită. Şi așa a fost. Pe când era în punctul culminant al fericirii, socotind întreaga mănăstire un mic paradis, a început furtuna, aruncând tufe de spini spre noi şi în inima mea, care îmi grăia realitatea. Vedeam imposibilă împrăștierea, având încrederea noastră mutată în mila Maicii Domnului. Dar cineva lăuntric îmi grăia: nu tu ai ofensat-o pe Maica Milei?... şi Judecătorul drept, conştiinţa, dacă o ai trează, îţi prezintă sentinţa. Doar ştim că Dumnezeu nu-i bun, ci-i bunătatea întruchipata, numai că la egală măsură este şi dreptatea. Nu el ne biciueste ci faptele noastre, sau rânduieşte pe cineva din semenii noştri, şi în felul acesta redam datoria. Excelenţa Sa, îmi spune: – Nu ai ofensat Providenţa, când din paradis v-aţi văzut în infern?

— Pentru mine am socotit încercare, o bucurie şi că Dumnezeu şi-a adus aminte de datoriile ce trebuia să le plătesc. Pentru surorile mele, 318 la număr, m-am înfuriat, am socotit că am fost înşelată de diavol, care, acum se bucură de risipirea familiei mele, pentru că-mi ziceam: „Dumnezeu este bun şi nu-L cred mai rău decât un tată vitreg, să-şi arunce copii din casa sa. Am simţit că cineva mi-a tăiat capul. Am fost așezată pe un pat, trei săptămâni nu am putut să înghit nicio lingură de apă pentru că vomam până la leşin. Excelenţa Sa intervine: – Stai, sora Veronica. Văd că rupe o fila din calendarul de pe birou, o foaie din ziua trecută şi scrie următoarele: „vezi Facere, în legătură cu

numărul 318, oameni de casă ai lui Avraam, foarte important, căci 318 este număr biblic al Prea Sfintei Treimi. Vezi Facere cap. 14, verset 14". Întinde mâna cu bileţelul spre sora Giuseppina şi-i zice: „copiază cele scrise de mine şi dă-i surorii Veronica, iar biletul meu reţine-l".

După ce a copiat sora Giuseppina bileţelul Sfântului Părinte, mi-a dat mie copia, iar originalul l-a înmânat Sfântului Părinte, pe care l-a introdus în Biblia cu scoarţe aurite ce era pe birou. În acest timp de pauză, am avut prilejul să-mi învârt ochii, să-i încarc cu frumoasele minunăţii, pe care le voi arăta la urmă. Nu era deloc grăbit şi-mi făcu semn să continui. Şi am început împăcarea mea cu Cerul. A zâmbit Sfântul Părinte şi îi spun că după trei săptămâni de nemâncare, am primit al doilea mandat, prin care să cred că Dumnezeu mă binecuvântează, mă miluieşte, tot El, mă şi biciueste, ca să mă trezesc.

— Care a fost al doilea mandat?

— Un drum de lumină, care în fiecare dimineaţă la rugăciune mi se deschide. fără să văd ceva, simt că mă încarc cu energie.

— Mai eşti în contact cu Providenţa Divină?

— Da, Excelenţa Voastră, prin Drumul de Lumină, deţin taine în inimă, pe care uneori nu le înţeleg nici eu şi am poruncă să nu difuzez. Sfântul Părinte, stând tot timpul în picioare, din nou m-a binecuvântat.

— Cum vezi cele două: ortodoxă şi catolică?

— Excelenţa Voastră, cred că nu gresec, pentru că pe ambele le văd, le simt, le intuiesc ca una. Restul sunt părţi rupte, dar să-mi fie cu iertare, nu din ortodoxie. A zâmbit, iar m-a binecuvântat şi a zis: – Sfântul Duh vorbeşte prin tine! Şi continuă după o scurtă gândire acum intrând în rândul laicilor? Îţi respecta chemarea sau o amesteci cu omenescul ce-i legat de orişicine?

— Când mă socoteam ridicată, prin Mila Cerului, din praful umilinţei la rangul de prinţesa în mănăstire, aproape de împărăteasa Cerului, mă simţeam umilita, văzându-mă că nu am merite pentru această favoare. Acum sunt dispreţuita de cei ce nu au putut înţelege chemarea de Doamna casei noastre Maica Domnului trecută în rândul tuturor cu adevărat sunt fericită că Domnul mi-a hărăzit un timp prin care să trec neobservată de nimeni. În prezent mă socotesc trimisă prin voia Domnului Iisus, într-o ascultare sau la odihnă. Cred că nu-i la

întâmplare, are Dumnezeu un scop, pe care eu nu pot să-l descifrez.

— Dar ce crede lumea laică şi biserica, despre o mănăstire întemeiata pe revelaţie divină?

— Excelenţa Voastră, pe mine nu mă preocupă părerea nimănui, ştiu doar că nicio frunză nu se mişca fără voia lui Dumnezeu, iar instituţia laică e tot cu caracter de binefaceri. Mănăstirea noastră s-a început cam odată cu al doilea război mondial, eu am crezut că Divinitatea îi cere poporului român o ofrandă, dar ofranda noastră românească a fost cam mică şi s-a grăbit bunătatea lui Dumnezeu s-o mărească.

— Cum?

— Făcând dintr-o mănăstire 318 mănăstiri. Sfântul Părinte văzând că nu înţelege, întreabă: – Cum?... Cum?...

— Excelenţa Voastră, eu cred că fiecare maică sau soră din mănăstire, acolo unde a dus-o voia lui Dumnezeu, este o mănăstire prin viaţa ei corectă, prin renunţare fără voia ei la uniformă, la locul ei de linişte şi prin rostul ei misionar, fiecare după efortul menţinut. Socot că acolo unde se găseşte este o lumină şi o încurajare pentru cel ce o înconjoară şi o înţelege.

— Va să zică, ele fără să-şi dea seama sunt în slujba Domnului şi în ascultarea misionară. Preamărit să fie Domnul! şi s-a închinat. Apoi a scos din sertarul biroului o Sfânta Cruce de argint cu Iisus răstignit. Este formată din două fete, având în interior un gol, în care sunt aşezate sfinte foarte frumos. Când mi-a înmânat Sfânta Cruce, mi-a zis: – Primeşte „Crucea Misionarilor" şi te binecuvântez ca misionara şi să-ţi fie punte de trecere prin această viaţă şi la toate surorile pe care le-ai avut. Sfântul Părinte se întoarce către sora Giuseppina, îi întinde un pachet, zicându-i: – Ai un milion de lire, pentru a-i cumpăra un suvenir cadou surorii Veronica, iar 35.000 lire, să-i cumperi lanţ la crucea misionară. Sora Giuseppina se apropie de birou şi îi spune Sfântului Părinte:

— Ştiţi, Excelenţa Voastră, eu trebuie să merg în Franţa cu un grup de surori. Am propus ca şi sora Veronica să mă însoţească, ataşând-o de grup. Am face mari lucrări misionare, numai că susţine că locul ei este în România, lângă surorile ei, din care face parte. Eu nu

vreau decât până în martie să stea cu mine. Vă rog Excelentă, binecuvântaţi-o şi ziceţi-i să meargă. Să vină când i se expiră paşaportul, să-şi facă prelungirea. Sfântul Părinte îi răspunde cam autoritar: – Giuseppina, sora Veronica, nu-i misionara a României, Italiei, Franţei, eu o binecuvântez: misionara vizionara a tot globul. Ea asculta de Domnul, prin legătura ce a pus-o între ea şi Cer. Tu ştii că noi primim cu drag pe cei care ne solicita, îi ajutăm dar încredere nu avem. Veronica trebuie să asculte numai de Domnul Iisus, care-l vorbeşte în minte, în inimă sau în orice chip.

— Sora Veronica, ce-mi spui pentru despărţire?

— Excelenţa Voastră, mă rog din tot sufletul Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu şi Pururea Fecioara Maria, tuturor sfinţilor şi întregii Ierarhii Cereşti, să ne ajute ca cele două biserici surori, catolică şi ortodoxă, să fie una. Am îngenuncheat, sărutându-i mâinile şi inelul, şi Sfântul Părinte m-a binecuvântat. Sfântul Părinte, înainte de despărţire, s-a adresat surorii Gioseppina, zicându-i: – Giuseppina, să i se pună totul la dispoziţie surorii Veronica, cât stă în Italia şi până ajunge la Bukarest România.

— Da Excelenţa Voastră, voi lăsa scris surorii Maria Tereza, care îmi va ţine locul, porunca ce mi-aţi dat-o. După ce am prezentat Sfântului Părinte un dar din România un album cu icoane ale Maicii Domnului în patruzeci de ipostaze, opera pictorului Gheorghe Răducanu din Bucureşti, i-am mai oferit o faţă de masa cu trandafiri, lucrată în goblen şi macrame, apoi trei milieuri din macrame pentru diverse locuri; un coşuleţ cu cobalt pe care l-am cumpărat cu sora Giuseppina, în care am aşezat în iarba verde ouă condeiate româneşti, lucrate în dulcea Bucovina. S-a bucurat că un copil nevinovat desfăcând cadourile. M-am retras puţin, socotind că se apropie de sfârşit conversaţia noastră şi am văzut un gest făcut de Sfântul Părinte la birou, că ar fi apăsat pe un buton. M-a surprins că am observat gestul şi mi-a zis: – Te superi că te-am înregistrat? Cred că ai observat când i-am dat drumul. Să ştii că pentru mine am făcut aceasta.

— Să ştiţi Excelenţa Voastră, că este o onoare pentru mine. Şi am început să-mi şterg lacrimile ce-mi inundaseră obrajii. Am îngenuncheat cerându-i iertare şi binecuvântare, sărutându-i din nou

ambele mâini şi inelul. Ne-am retras pe culoar, sora Giuseppina îmi zice cu o bucurie frăţească şi sinceră: – Oare această întâmplare nu este o minune? Ca o ţărancă orfană, aruncată din loc în loc, să ajungă în faţa Sfântului Părinte Papa Ioan Paul al II-lea, şeful Bisericii Catolice de pe glob. Lăudat şi preamărit să fie Domnul, de toate şi pentru toate! Ieşind din palat, ochii mei s-au îndreptat spre colţul unde fusesem intrata prin zid, să-i arăt surorii Giuseppina uite boschetul în care m-am ascuns, ca să nu mă vadă gardă, hai să mergem până acolo. Uite şi plantele împletite pe arcada, că nu ştiu cum se cheamă. Încep să descriu plantele de acolo, cum le-am văzut. În boscheţi se mai cunoștea încă urma genunchilor mei. Sora Giuseppina mă întreabă mirată: – Tu ai intrat cu trupul prin zid? îi răspund: – Nu… Am intrat pe uşă.

— Care uşă? Unde o vezi?

— Acum nu mai este, dar a fost.

— Hai… că-mi dârdâie picioarele.

— Bine, dar este adevărat.

— Dar ce, zic eu că nu-i adevărat? Mai privim parcul şi o întreb pe sora Giuseppina:

— Ce crezi, sunt multe parcuri în lume, că parcul Vaticanului?

— Cred că nu. Pentru că era grăbită, am ieşit, a trecut pe la biroul ei şi am pornit spre gara să luăm metroul, să ne ducem la pension. Pe drum sora Giuseppina, cu aceeaşi blândeţe îmi spune: – Draga mea, cât de mult te preţuieşte Sfântul Părinte, ca în toată discuţia a stat numai în picioare.

— Nu, draga mea, nu pentru persoana mea a stat în picioare, ci din respect pentru cele auzite crezând că eu sunt nu numai un cablu prin care vine curentul ce dă lumină cerească. Am observat din întrebările ce mi le-a pus în legătură cu divinitatea, dorind să cunoască cât mai mult şi toate le sorbea cu întreaga sa fiinţa. 18 SEPTEMBRIE 1987 După ce mi-am făcut ordine în cameră şi pravila de dimineaţă, am mers să-mi iau micul dejun. Sora Giuseppina văzând că nu o însoţesc în Franţa la Lourdes şi mă mulţumesc numai cu frumuseţile şi arta Italiei, mă întreabă ce cadou să-mi dea ca amintire, să nu o uit. Zic eu: Doar medalioane micuţe să dau la maicile şi surorile mele. Câte? 300 bucăţi. Numai atât? Bine, dar eu vreau să-ţi dau ceva mai mult, ca

să nu uiţi. De ce ai nevoie? Nici de un ac! Am tot ce-mi trebuie şi chiar mai mult. Eu vreau să-ţi iau un video, ai? Nu. Ei, vezi că-ţi lipseşte ceva?! Îţi voi da şi 10 casete, să înregistrezi filme religioase, ca să poţi bucura pe surorile ce te aşteaptă. Pe cea dintâi casetă să înregistrezi „Viaţa lui Iisus din Nazaret”, „Viaţa lui Moise”, „Qvo Vadis”, „Cămaşa lui Hristos”. Pe lângă îţi trebuie un televizor color. Vine şi televizorul color. Ai rămas după toate prin care ai trecut, proaspătă, optimistă şi încrezătoare. Ce păcat că nu te am lângă mine. Ce să facem două babe?... Am râs cu lacrimi. Ai atâta energie că sunt sigură că ai putea să conduci o mie de surori misionare. Îi răspund: Unde? Sigur că acolo unde îţi este îngropata inima, unde toată lumea te cunoaşte. Cel mai mare dar la o persoană este să ştie să se facă iubită de cei din jur. Mare lucru este să poţi captiva masele de credincioşi. Îţi mulţumesc, sora mea, dar să ştii că tot ce este bun în mine este de la bunul Dumnezeu şi Măicuţă Preacurată, care din mila m-a smuls dintre ţărăncuţele comunei Vladimireşti şi m-a pus pe un drum necunoscut sau cunoscut, dar merg pe el. Moştenirea părintească ce se încărcă din Lumină Divinităţii, chiar dacă este atinsă de anturaj neprielnic, prin efort, iubirea de Dumnezeu şi de oameni, poţi călca în picioare orice. Efort nu prea am făcut ca să capăt daruri, dar am iubit şi iubesc pe Măiculiţă Sfânta, care mi-a fost Mama de la vârsta de 9 ani, pe Domnul Iisus care-L strig chiar cu furie. Iar a râs tare şi mi-a zis: Ce rău îmi pare că trebuie să plec la Lourdes, tu dacă ai fi catolică ţi-ar face conducerea noastră o mănăstire de marmură şi statuie, arătând tuturor că cine iubeşte pe Dumnezeu, pe Sfânta Fecioară şi pe Sfinţi, până la îndrăzneala nebuniei nu are frică de ei. Sora mea te rog să-mi răspunzi la întrebarea mea. Da, ce sunt eu de vină că m-am născut ortodoxă, altui catolic sau mai ştiu cum mai sunt. Slujim la acelaşi Stăpân, la Dumnezeu, şi totuşi sunt graniţe între noi, ce zici, am dreptate? S-au certat părinţii, s-au divorţat, iar copii împărţiţi se urăsc.

Oare, când se vor uni părinţii, ca să ştiţi, voi aveţi cerul pe pământ prin arta spirituală, dar tot clerul şi monahismul puţini vor intra pe poarta cea strâmtă, pentru că voi nu aveţi smerenia ortodoxiei, deşi v-aţi rupt din butucul ei. Dacă nu am dreptate, spune-mi. M-ai făcut praf. Ca să-ţi spun, că aşa este. Regret, repet, ca să

plec în Franţa până în martie şi că sunt cam bolnavă, m-am făcut ursuza şi ce să-ţi mai spun!... Nu-mi mai spune nimic, hai să revenim măcar cu sufletul nu cu forma ceea ce am fost înainte de 1054, o turmă în Hristos. Părinţii au mâncat agurida, iar copiilor li s-au strepezit dintii. Cunoşti zicala aceasta? Nu. Să-i zicem zicala dar este adevărat. Hai, spune, ca să schimbăm vorba, cât pot eu să stau în pension pe care nici măcar nu ştiu cum îl cheamă? Te las în grija Pinei şi a duhovnicului meu, care ştie româneşte, dar nu intra în detaliile lui sufleteşti. Te duce cu maşina restul faci tu cu harta Romei. Văd că te descurci şi întrebi la tot pasul pe cineva, unde ai interes să ajungi. Ne-am îmbrăţişat, eu i-am dat ceva cadou macrame şi o carpetă ea mi-a lăsat 35.000 lire, pentru a mă descurca şi a-mi lua ce doresc bun. În această seară am vorbit la telefon, de aici de la pension la Torino, ce se afla la o distanţă de 600 km. faţă de Roma, cu părintele Vasilescu de la Biserica Ortodoxă Româna cu hramul „Sfânta Paraschiva", trimis de conducerea bisericească din ţară. Tot în această seară a trecut pe la mine duhovnicul surorii Giuseppina şi mi-a adus 1.100.000 lire din partea dânsei, pentru a contribui la video.

18 SEPTEMBRIE 1987 Astăzi, pe mine şi pe sora Giuseppina, ne-a luat duhovnicul ei să mergem să cumpărăm video. Un milion de lire a primit sora Giuseppina de la Sfântul Părinte, să-mi cumpere un cadou. Eu am rămas pe treptele bisericii Sf. Maria Maggiore, ca să nu stau degeaba am numărat câte trepte sunt din piaţa până în biserică şi am găsit 24 trepte. Apoi am intrat prin spatele bisericii, pentru că are mai multe intrări şi în spate are un turn, în mijlocul pieţii, cu o sfânta cruce în vârf. Încep cu centrul bisericii de pe mijloc. Altarul Central, tot cu baldachini, format din patru stâlpi, cu o boltă deasupra Sf. mese. În fundul baldachinului uriaşa bolta este pictata în fresca aurită Maica Domnului cu Domnul Iisus, parcă stau la sfat. Sub ei este icoana Domnului Iisus şi Adormirea Maicii Domnului. De o parte şi de alta sunt tablouri mici cu diferite scene biblice. În fundul baldachinului se găseşte scaunul Papei, aurit. Pe laturi câte două rânduri de bănci pentru corişti. Sub măreţul altar central este o criptă cu o mică firidă, unde se păstrează Sfânta Împărtăşanie. În faţa acestei cripte se găseşte o masă, unde lumea pune un ban, cât poate fiecare, pentru săraci.

Scările pe unde cobori sunt lucrate din aceeaşi marmoră multicoloră, ca şi la biserica Sf. Petru, şi pereţii la fel. Pe Sfântul Chivot, ce este din aur, sta Pruncul Iisus, tot din aur, cu degetul de la mâna dreaptă în sus. În mijlocul spaţiului între scări este o statuie de marmoră a unui Papa, îmbrăcat în odăjdii, îngenuncheat cu ochii spre Pruncul Iisus şi se roagă. El şi postamentul pe care stă, cu măreaţa mantie, este din marmora albă prezintă o adevărată artă sfânta. Întregul plafon central este floral aurit, nu ştiu cum să spun acestei tehnice. Zidul din dreapta şi din stânga centrului, până la arcada pentru că biserica este construită în stil roman sunt scene mai mici, picturi în fresco, din Vechiul şi Noul Testament. De la uşă şi până la altar sunt 24 de stâlpi masivi de marmoră, aduşi din Egipt. Pe ambele părţi sunt 40 de stâlpi. Încep cu altarul mare, cu bănci, închinat Maicii Domnului, cu o icoană grecească, înconjurata de îngeri auriţi. Alt altar închinat Maicii Domnului stând între Sfinţi Apostolici, erau adunaţi la sfat, după ce zburase Prea Curată la Cer, care stă biruitoare deasupra lor, ca o adevărată Împărăteasă, cu mii de Heruvimi şi Serafimi în jur. Deasupra tuturor sta ochiul lui Dumnezeu, înconjurat de serafimi. În faţa acestei fresci nemaipomenit de frumoasă este o Sfânta Masă, pe care se oficiază Sf. Liturghie.

Permanent este luminat. Are foarte multe bănci. Într-o firidă mică, e statuia Maicii Sfinte cu Iisus, ce ţine o crenguţă în mânuţa Lui de copil, iar Maica Domnului cu dreaptă întinsa spre noi. Dedesubt scrie: Ave Regina Pace. Lumea îi atinge piciorul cu mâna şi o duce la gură. Maica Domnului sta pe un tron măreţ, totul din marmora albă. Alte două mici altare firizi. În dreapta e Sfânta Împărăteasa Elena şi-n stânga Sfântul Evanghelist Ioan, care scrie la şoaptele Îngerului Apocalipsul. Alături, tot Sfântul Ioan, foarte bătrân, stând la rugăciune, iar Prea Curată I se arata şi-i vorbeşte. Alt altar mare, cu bănci multe. În fund o frescă în trei forme: sus pe tavan este Tatăl Ceresc cu mâinile întinse; apoi Iisus pe Cruce şi apostolii descumpăniţi; icoana Domnului Iisus cu sfânta inima în faţa Sfintei Mese. Pe părţile laterale sunt două morminte ale Papilor şi scene din biblie. Am ieşit din biserică, pe intrarea prin faţada principală, în faţa turnului din piaţă ce se numeşte „Piaţa Victoria”. Merg spre casă, pentru că ora la care trebuia să

meargă fiecare la serviciul lui. Ajunsă la pension, la masa mă aştepta sora Giuseppina, care mi-a arătat cadoul luat era un video cu zece casete, marca Philips. I-am mulţumit şi am plecat fiecare în camera noastră, să ne odihnim. După ce ne-am sculat am mers din nou la biserică să fac coloana stânga, că nu se ştie cât mai stau aici. Cu ajutorul lui Dumnezeu, încep partea stângă a bisericii Sfânta Maria Maggiore, care începe cu un altar mic, cu Sfânta Familie, pictură în fresco, alături alt altar închinat Sfântului Benedict, slujind oamenilor. Alt altar, închinat Sfintei Maria Magdalena, o înfăţişează cum spune apostolilor că a înviat Domnul. Este o pictură în fresco aurită. Cel mai frumos altar mare cu pictura fresca şi bolţi diferite, cu frumoase scene din biblie, cu cei patru Evanghelişti, turle cu geamuri şi cu un baldachin în mijloc, pentru Sfânta Liturghie, este tot închinat Maicii Domnului, cu multe statui de marmoră fină. Firizi prin pereţi lăturalnici şi cu bănci multe. Sfânta Masă din baldachin are un chivot foarte frumos în care se păstrează Sfânta împărtăşnie şi este luminat permanent. Mai găsim şi statuia unui Papa franciscan cum se roagă, e din marmoră. La fel şi-n firizi: Sfântul Anton de Padova; Sf. Francisc de Assisi; Sf. Petru cu cheile în mână; Sf. Pavel cu biblia în mână; scene mici din patimile Domnului, foarte frumoase, găsim 12 la număr. Apoi un Papa sfânt, ce-i arde o candelă la moaştele sale, ce se văd prin cristal, se odihneşte sub statuia de marmoră; scrie numele lui aşa: „Crp S.P. I.I.V. Ponţi Max. Ex. ord. F.R. sec. X-lea”. Corpul este îmbrăcat în veşminte arhiereşti. Sub altarul cu baldachin, sunt scaune numai pentru prelaţi în jurul Sfintei Mese şi scrie sunt Beatrice. Coborî privirea sub baldachin, unde este o masă mare, de fapt ar trebui să cobori nişte trepte ca să vezi Naşterea Domnului, unde Pruncul Iisus e în iesle, lângă Sfânta Sa Mama şi bătrânul Iosif. Aici lumea nu are acces, pentru că totul este o minune fără asemănare. Nu ştii ce trebuie să admiri mai mult. Este foarte greu să cuprinzi totul. Cum să nu se bucure Cerul de o aşa dragoste oferită în cinstea să am mai găsit un mic altar, cu o boltă superbă, ce reprezintă pe Iov, plin de bube şi gol, cum se roagă. Toată bolta acestui măreţ altar, în care a încăput atâta arta divină, care de la geamuri ferestre în sus sunt ierarhiile cereşti: cele două cete ale îngerilor. Nici pentru această pictură în fresca aurită

nu am cuvinte să numesc frumuseţea. Vizavi de această pictură a lui Iov sunt scene mici într-un sfânt altar, cum măcelăreşte pe cei 14.000 de copilaşi din Betleem. Este sublim dar şi înfiorător; tot la acest altar am descoperit sus la ieşire un tablou cu Maica Sfântă şi Fecioară, atât de tânără, cam la vârsta de 15 ani, cu un voal alb transparent peste faţă, ce reprezintă fecioria Sfintei Fecioare Maria, şi a oricărei tinere. Am privit-o mai mult ca orice tablou. Nu mă puteam ruga, decât o adoram şi am zis: aici a lucrat prin om Marele Arhitect, care a făcut totul pe glob. Totuşi eu cred că cei care au executat aici au fost aleşi şi încărcaţi cu har, talent, forţa de gândire şi executare. 20 SEPTEMBRIE 1987 Astăzi după ce mi-am luat micul dejun, am plecat singură la biserica „Sf. Giovani", pentru a-mi nota tot ce este mai important. Prima dată am fost tot singură, m-am delectat o dimineaţă întreaga, iar acum vin cu detalii. Am ajuns la biserică şi încep lucrul după o rugăciune.

Am început descrierea cu centrul bisericii, hotărând ca culoarele din dreapta şi stânga sa le fac după amiaza. O iau de la uşa de la intrarea principală, privind pe culoarele din dreapta. Ca şi la celelalte biserici vizitate sunt firizi adânci unde intrau 100 de persoane pentru a-şi face rugăciuni di diferite slujbe pe confesiuni. Primul altar din dreapta, unde oficiază preotul slujba unui grup, este închinat Sfântului Simion. Vizavi, pe stânga, un altar închinat Sf. Tadeu, toate sunt din marmoră. Fiind biserica aglomerată, m-am hotărât să merg numai pe partea dreaptă, până la altarul mare, apoi să mă întorc pe stânga. Urmează un altar cu pictura fresca, reprezentând pe cei 12 apostoli. Deasupra sfinţilor apostoli sunt medalioane pătrate din marmora albă, cu patimile Domnului până la înviere, coborârea în infern, apoi, alături de Tatăl Cresc, toate în frescă. Între tavan şi sfintele patimi ale Domnului sunt medalioane în frescă a prorocilor. Pe când scriam la altarul central din mijlocul bisericii, aud vorbind româneşte, mă întorc să văd cine vorbeşte. Erau doi tineri, soţ şi soţie şi un băieţel de cinci ani. Îi întreb dacă sunt români. Da, îmi răspunde soţul şi fuge să-şi aducă soţia ce privea un tablou. Ne îmbrăţişăm şi-i întreb dacă sunt în vizită şi de unde sunt. Îmi răspunde soţul: suntem din Bacău, am venit aici de o lună de zile şi mergem în America. O, sunteţi moldoveni ca

mine. Sunteţi foarte tineri, ştiţi că românii din America nu sunt uniţi? Şi au uitat că sunt români? Da, am auzit. Credeţi în Dumnezeu? Da, dar noi suntem baptişti. Bine, aşa v-aţi născut? Soţia răspunde: Eu nu, dar soţul da. Ea avea cruciuliţa de aur la gât, i-au dat lacrimile şi mi-a spus: Parcă nu m-aş mai despărţi de dumneavoastră. Intervine soţul ei, silind-o, că trebuie să nu întârzie de la masă. Eu îi întreb: Ne mai întâlnim, staţi la pensionul „Diana"? îmi răspunde: Da, şi se pierd printre lume. Mergând spre ieşire, soţia mi-a spus că peste cinci zile pleacă în America. Merg la fraţii de credinţă, care sunt foarte uniţi. Ce mai puteam să le spun, le-am strigat: Dumnezeu să fie cu voi. Aşa m-au zăpăcit aceşti tineri, că nu am mai ştiut de unde să-mi cumpăr un bilet de metrou şi m-am bucurat să mă întorc înapoi să-mi continui lucrul. Am intrat în biserică, am început cu partea stângă, cu statuile firizilor din perete: a Sfântului Iacob şi Pavel. M-am oprit, că au venit foarte mulţi turişti. Merg mai în fundul bisericii. Ghidul le explica marea bolta de la altarul duminical este din mozaic auriu. Biserica are foarte multe bănci pentru public, iar în altar câte două bănci în dreapta şi una în stânga. În centrul bolţii este răstignirea Domnului Iisus, în mozaic. În dreapta Domnului este Maica Domnului iar în stânga Sf? ntul Ioan Botezătorul. Lângă Maica Domnului sunt sfinţi, nu ştiu cine sunt, la fel şi lângă Sfântul Ioan Botezătorul, tot doi sfinţi, tot nu i-am cunoscut. Lângă tavan sunt tablouri pictura fresca, greu de explicat; atât mozaicul de pe bolta cât şi fresca sunt surite. Între ferestre sunt sfinţi în picioare, din mozaic aurit. În cafas cânta orga şi corul, iar jos corul de preoţi. Tavanul întregii biserici „San Giovanni" este foarte frumos, dar nu ca la Petru şi Pavel şi Maria Maggiore. Are alt stil în centrul bisericii. Numai altarul central este cu baldachin, la fel ca la celelalte biserici, unde slujeşte Sfântul Părinte Papa. Întregul baldachin, ca peste tot, este fără egal pe glob, aşa cred eu văzând atâta frumuseţe. altarul central se priveşte dar nu se intra. Peste tot se vorbeşte de sfânta grota de sub altarul central. În cripta acestei biserici, sub altarul central, atât pereţii cât şi scările nu sunt la fel ca la celelalte biserici; aici sunt dinmarmora albă, nu în multe culori. În fundul grotei este statuia din bronz a Sfântului Ioan Botezătorul. În faţa statuii se află mormântul Papei Martino V. 14171431. Mă îndrept spre centrul

bisericii. De la altar spre uşă sunt firizi cu Sfinţii Apostoli, mărime naturală, din marmora, ca: Sf. Apostol Andrei, Sf. Petru cu cheile în mână, Sfântul Ioan şi ceilalţi. Mă retrag spre pension şi... gata. 21 SEPTEMBRIE 1987

În această dimineaţă am mers la sfânta biserică, de lângă pension, „Don Boşco", despre care am mai scris, că este destul de simplă, foarte mare, e biserica de cartier. În fundul bisericii, unde este sfântul altar, pe a cărei bolta este pictat în fresca Don Boşco cu trei îngeri la picioare, mulţi serafimi şi heruvimi deasupra lui, apoi grupuri de tineri, maici şi credincioşi veneau în faţă pentru a asculta predica unui Papa. În jurul acestui tablou, în dreapta sunt patru tablouri executate în marmora şi patru tablouri în partea stângă, ce cuprinde scene din viaţa lui Don Boşco. Biserica are foarte multe bănci. Cincisprezece stâlpi pe partea dreaptă şi cincisprezece stâlpi pe stânga, din marmora bej cu maron; pe fiecare stâlp este câte un tablou fie cu patimile Domnului, fie din chinurile lui Don Boşco. Pe peretele din dreapta, de la uşă, găsim figuri pictate în fresco, nu prea reuşite, cu Don Boşco cum predică şi cu foarte mulţi ucenici, etc. Pe peretele din stânga e un tablou cu mulţi copilaşi cum sunt aduşi la altar cu lumânări în mână, se pregăteau să primească Sfânta Împărtăşanie. Ferestrele au vitralii cu scene religioase. Deasupra uşi, la ieşire, scrie: „Noc Tempivn, S. Ioanni Boşco" Exvvial. Sfântul Don Boşco îi plăcea foarte mult să se joace cu copiii; un preot îl întreabă: Dacă acum vine sfârşitul, ce vei face? Don Boşco i-a răspuns: mă joc mai departe. Ieşind din biserica Don Boşco, cum am trecut pragul pe terasă, am simţit că cineva mi-a dat o palmă în spate, am căzut întinsa pe terasă, m-am ridicat şi m-am uitat repede să văd cine m-a lovit. Nu era absolut nimeni în jurul meu, am văzut trăistuţa departe de mine, cam la un metru. M-am julit rău la genunchi, am râs şi am zis: dar eu cu ce te-am supărat urâtule, de te-ai răzbunat pe mine aşa de necilivizat? doar eşti în Roma. Aud lângă scările din fata o voce ca a unui bărbat beat: ha! ha! ha!... să vezi câte ai să mai întâmpini, voi avea eu grijă. Dar unde eşti urâtule? Răspunde vocea: nu... departe. M-am închinat şi am zis: că ţi-a fost îngăduit să mă trânteşti, rămâi cu atâta şi dă-mi pace. S-a mai auzit aceeaşi expresie de om beat: ha, ha, eu merg unde mă trimite „nasul meu". M-am

închinat mai departe la Maica Domnului şi la toţi sfinţii după care am simţit miros de smirna. Am plecat spre pension, am făcut doar cinci minute, fiind aproape. Am intrat în sufragerie, fiecare îşi ştia locul care a fost rezervat pentru a servi masa. Văd lângă scaunul meu o doamnă înlata, grasă, blondă şi elegantă. Nu fardata, dar frumoasă care vorbea o italiană apropiată de limba română. Mă îmbrăţişează zicând: „Bine ai venit în Italia, Veronica”. Servim masa, mergem să ne închinăm la statuia Sfintei Tereza, din holul de vizavi de camera mea. După ce am intrat în cameră, se prezintă: Mă numesc Maria Mariani, locuiesc lângă Torino. am o fermă cu crescători de păsări. Am mai multe comenzi, din Roma, de ouă şi păsări vii. Sunt trimişi de părintele Vasilescu, preot la biserica ortodoxă româna, Sfânta Paraschiva. După masa mergem în oraş, eu să-mi fac treburile, iar tu să te plimbi. Astfel, cu maşina ei, după amiază am plecat în oraş. În maşină am întrebat-o: eşti sora misionară sau familista? Sunt sora, dar nu activez pentru că am avut bunică bătrână şi mama paralizată, cărora a trebuit să le port de grijă. Ajut pe misionarele active, depunând în fiecare lună o sumă de bani, în proporţie cu venitul. Eu iar întreb: Unde mergem acum? Eu am mare evlavie la biserica Sfânta Scara. Mergem să urc scara, poate mai slăbesc, că doar este scara suferinţei pe care a urcat-o şi Iisus la Pilat şi să mă ajute şi pe mine. Bunica mai tracieşte? A murit de doi ani. Mama îmi trăieşte şi la ferma mea am un corp unde adăpostesc persoane bolnave şi fără ajutor. Merg prin spitale şi găsesc fiinţe neajutorate. Vi s-a părut că vorbesc puţin româneşte, pentru că un an şi jumătate am ţinut un inginer din Sibiu, pe care mi l-au dat medicii să-l trimit în ţară, pentru că nu mai avea nicio scăpare. L-am luat cu gândul să-l trimit în ţară, dar după ce l-am adus la mine şi s-a văzut înconjurat de dragostea fraţilor mei, s-a luminat la faţă şi toţi aveam speranţa că se va face bine, deşi cancerul pe care îl avea ne-au tăiat speranţele. Când boala s-a înrăutăţit am chemat pe sora lui din Sibiu, pentru că noi, după cum ai să vezi, după ce vei veni la Torino, avem o fermă cu crescătorie de păsări şi o grădină destul de mare cu fructe şi zarzavaturi. Socotim ca ce facem cu cei neajutoraţi este o misiune. Şi ce s-a făcut cu inginerul, s-a stins şi l-aţi dus la Sibiu?

Nu, s-a stins, este îngropat în cimitirul nostru, în marginea

oraşului Torino. Ai să-l vezi când ai să vii la noi. Ne-am apropiat de biserica „Santa Scala” în tăcere, am urcat pe lângă ceilalţi pelerini treptele în genunchi, dânsa fiind cunoscută, am văzut cum cineva a deschis o uşă şi a chemat-o. Am mers împreună. Era un bazar cu vânzare, unde veneau numai cei din Roma. M-a întrebat ce dorsc să-mi cumpere. Un batic negru, i-am răspuns eu. Cadoul meu este mai mic decât al tău. Macrameul pe care mi l-ai oferit în camera de la pension, îl socot valoros. Dar ştii bine româneşte, ne înţelegem! Şi, şi! La etajul unde era acest bazar am descoperit că mai erau două altare: unul, pe care l-am şi sărutat, avea pe Domnul Iisus legat de stâlp, statuie de marmoră, iar celălalt avea un Crucifix de mare valoare. Nu se deschid decât în săptămâna patimilor. Uşile sunt din fier forjat şi lumea le priveşte şi se roagă prin aceste gratii. Am coborât pe stradă. Am întrebat-o: Cine ţi-a comunicat de venirea mea la Torino? Da, am aflat de părintele Vasilescu din Torino, care este trimis din România la biserica Sfânta Paraschiva. Trece pe la mine când trebuie să cumpere cele pentru casa. Eu locuiesc la 50 km. distanţa de Torino. Să ştii că eu am văzut pe Sfânta Fecioară. Eu întreb: Cum ai văzut-o pe Sfânta Fecioară? În vis. Noi de acum vom fi surori bune. Tu nu ai sete? ca eu am. Răspund: Nu, pentru că totul este dulce şi eu am diabet. Şi eu am 2, 80 gr. şi mănânc de toate. Hai să vedem ce găsim pentru noi şi intrăm într-un magazin. Neam aşezat la o masă, aveam impresia că suntem într-o cofetărie; spune vânzătorului să pună într-o oalî de yena, fructe tăiate, de multe feluri, peste care toarnă lapte. Aşa pune oala la un aparat care învârte compoziţia şi s-a făcut ca o salată de fructe, compot. Compoziţia o toarnă în două pahare mari şi ni le dă să le servim. Doamne, în viaţa mea nu am mâncat aşa bunătate. Nu era dulce, dar parfumat, de nu ştiai ce mănânci. Am pornit împreună spre biserica „San Giovanni”. Am intrat şi ne-am închinat. Ne-am încărcat cu ce a crezut Apostolul Iubirii, că avem nevoie. Sora Mariani mi-a pus la un deget de la mâna stângă un inel ce l-a cumpărat de la Lourdes, cu piatra bleuciel, ca apa de la Lourdes şi mi-a zis: Tu le meriţi, nu eu. I-am mulţumit cu emoţii. Mi-a mai dat un calculator şi un ceas bărbătesc. Sora mariani, mi-a povestit: pentru că romanii nu aveau dreptul prin lege să omoare un iudeu, Sfântul Apostol Petru a fost

trimis la Roma. Aici a propovăduit despre Mântuitorul Iisus Hristos. Sfântul Apostol Pavel a fost trimis la Roma pentru că părinţii lui cumpărase cetăţenia romană, ca cei ce doreau să se numească cetăţean roman. Pe Sf. Petru l-au judecat şi l-au spânzurat cu capul în jos pe o cruce la Roma, pentru că prea mulţi cetăţeni convertise la credinţa lui Hristos. După ce mi-a povestit despre Sf. Apostoli Petru şi Pavel ne-am întors din nou la Sfânta Scara. Mariani mi-a arătat Sfântul Altar mare unde nu se intra, doar te uiţi prin gratii. În fundul acestui altar, în dreptul Sf. Mese, este un triptic măreţ şi frumos lucrat în aur, icoana Sfintei Fecioare neagră, foarte veche, din secolul al III-lea; scrie pe marmură, sub gratii, aşa: ELEMOSINE. altarul are pe tavan fresca cu maica Domnului şi foarte mulţi sfinţi. tot în această biserică sunt alte altare mici cu Iisus răstignit şi multe scene din Patimile Domnului Iisus; alt altar cu un Crucifix mare unde Domnul Iisus este în agonie. Este înfiorător, cu o boltă extrem de frumoasă. Totul în frescă. Am zis: cum voi mulţumi Cerului că am putut vedea atâta arta sfânta. Priveam grupuri de vizitatori care treeau ca pe orice stradă, alţii foarte evlavioşi. Sora Mariani este foarte credincioasă şi milostivă. Am întrebat-o: Nu ţi se pare că este foarte greu să cuprindem frumuseţile ce ni le-au lăsat înaintaşii noştri? Peste tot este fascinant. Da, da, dar uite un altar închinat Sf. Paul de la Cruce, fondatorul ordinului Sfintei Gema Galgani. La ieşirea din această biserică se afla statuia de marmoră albă, ce reprezintă pe Iisus îngenuncheat şi scrie dedesubt: „Non mea volv".

Printre pelerini se strecoară maici călugăriţe în fel de fel de chipuri de uniforme. Ce odihnitor este să stai pe bancă şi să priveşti frumosul divin. Am fost cu sora Mariani din Torino, după cele văzute la Sfânta Scală, să asistam la Sfânta Liturghie de seară, deşi nu am înţeles prea mult din slujbă. M-a dus la pension mulţumindu-i. Înainte de despărţire i-am făcut un cadou nişte ouă de Bucovina şi o frumoasă năframa. A fost încântata. În această seară am stat cu surorile la sfat, aducându-ne aminte de tinereţea petrecută în România. Pe când eu eram elevă la liceul Teoretic din Brăila, iar ele erau cazate la Institutul „Sancta Maria" din Brăila, ujnde cercetau bolnavii din oraş îndeplinind şi alte servicii. Timpul s-a scurs repede. Eu le-am povestit, printre

altele, ca ziua de 21 septembrie este o zi a bucuriilor mele, pentru că în 1960 m-a scos Sfântul Proroc Iona, cel care a stat în pântecele chitului pa când a fost trimis de Dumnezeu la Niniviteni. Dar el nu a ascultat de Dumnezeu şi s-a pornit o furtună asupra corăbiei, atunci el s-a prezentat, spunând corăbierilor: eu sunt vinovatul, aruncaţi-mă în mare. Iona a fost aruncat în mare, apoi s-a liniştit marea, pe el l-a înghiţit un chit, ce a fost azvârlit pe mal la cetatea ninivitenilor, tocmai unde îl trimisese Dumnezeu să le propovăduiască pocăinţă. Iar el nu a ascultat, crezând că Dumnezeu este Bun şi-i va ierta, iar el va rămâne mincinos. Aşa şi pe mine m-a scos din pântecele puşcăriei „Jilava", ce se aseamănă cu un chit care pe mulţi i-a înghiţit, pe cei ce nu au mai ieşit, trecând la cele veşnice. Acest chit este şi astăzi în apropierea Bucureştilor. În timpul puşcăriei mele de şase ani, am pus legământ ca sfântul care mă va scoate din acest chit, nu din apa ci de la o adâncime de noua matri în pământ, îi voi face o icoană mai mare decât mine. După ce am ajuns acasă, în libertate am căutat să văd ce sfânt este în ziua de 21 septembrie, găsind pe sfântul Iona, care nu a ascultat de porunca lui Dumnezeu şi ca să nu se facă de baftă, făcându-l ninivitenii mincinos. A trimis mila Domnului şi a Prea Curatei Fecioare, să mă salveze şi pe mine, care-i greşisem. În libertate am căutat o biserică care picta, astfel am găsit în Galaţi biserica Sfinţii Împăraţi. Am întrebat pe preotul paroh Lazăr unde se găseşte sfântul proorc Iona pictat şi mi-a arătat sus la turla între proroci. Am întrebat cât mă costă şi mi-a răspuns 600 lei 1961. Eu nu aveam încă serviciu şi neavând bani m-am împrumutat la maicile cu care stăteam împreună, să pot achita icoana Sfântului Proroc Iona. 22 SEPTEMBRIE 1987 Astăzi, am coborât din camera mea, la prter, la sora Mariani, am luat micul dejun împreună, m-a dus cu maşina dânsei până la metrou, iar dânsa a mers mai departe spre Torino. Mergând cu metroul până la gara Roma de unde am luat-o spre Marea Bazilica „San Pietro". Pe trotuar, tineri negri îşi întindeau marfă pe câte un plasite colorat. Am ajuns în Piaţa Sfântul Petru. Am intrat în biserică, de la uşa priveam marmora de pe podea, în multe forme şi culori, ca maro cu bej pe alb, în figuri geomatrice. Acest covor este de o artă minunată. Am asistat la o Sfânta Liturghie, ce se săvârşea la Sf. Altar al „Sfântului Duh", unde au slijit

preoţi, episcopi şi cardinali. După Sfânta Liturghie, au ieşit toţi spre camera de dezbrăcare, câte tri în grup şi după rang. Urcând spre biserica Sf. Petru, ai impresia că nu mai ajungi, imagine nemaipomenită, ai impresia cum fuge în faţa ta. Această impresie o simte toată lumea care urca spre biserică. Este misterul ei. Îmbrăcămintea clerului nu o mai descriu, că se cuniaste, este ca la noi în bisericile catolice. S-a hotărât să mai văd şi alte frumoase locuri ale Italiei. Înainte de a pleca din acest pension „Sfânta Tereza", unde am stat zece zile, am luat statuia Sfintei Tereza în braţe, i-am sărutat Crucifixul, ochii, gura şi mânuţa, mângâindu-i trandafirii. Am plâns la despărţire şi i-am pus sub statuie un milieu roşu artizanat românesc, rugând-o să mă ocrotească cu dragostea ei, în această călătorie prin Italia. Mergând cu maşina spre al doilea pension „Neptun", i-am spus părintelui Giovanni, cum m-am despărţit cu lacrimi de sfânta şi prea iubita mea Sf. Tereza. M-a întrebat cam ce oră era? i-am răspuns că era ora 17.

Exact la acea oră am primit de la sora Mariani, sfintele moaşte ale Sfintei Tereza, zicându-mi: „Cred că Sfânta Tereza se va simţi mai bine la maica Veronica, decât la mine", am luat cutia, am pus-o în buzunar ca să ţi-o dau. Am sărit de bucurie şi am zis: „Mare eşti Mântuitorule între Sfinţii Tăi. Sfânta Tereza, iubita mea scumpă, repede mi-ai răspuns cu dragostea ta şi mi-ai trimis acest dar sfintele moaşte". (Într-o cutiuţă, fixate pe un mic şu superb suport). Înainte de a pleca din pension, de acord cu surorile, ne-am hotărât să mai facem o vizită la biserica Sf. Petru, împreună. Acum, pentru mine este a şaptea oară. De şase ori mi-am notat în caiet ce am văzut şi pe cât am, priceput. Una din surori care ne conducea maşina, este extrem de inteligentă, a studiat istoria şi geografia, are mult haz în povestiri şi mare râvna de a face fericiţi pe oameni. Având ghidul istoric în mână, mi-a arătat măreaţa biserica Sf. Petru, am făcut aripi la picioare şi tot voiam să notez în caiet. Dar ea mi-a spus, sfătuindu-mă să am răbdare să savurez frumosul fără asemănare, iar din punct de vedere isotoric, îmi voi trece, citindu-mi exact cu ani, date, etc. Aşa am şi făcut. Când am ajuns în marea biserica în marea biserica Sf. Petru, mi-am dat seama că statuia Sfintei Veronica, nemaipomenit de frumoasă, cu

năframa cu chipul lui Iisus pe ea, totul din marmora albă, am îngenuncheat şi am plâns mult reproşându-mi ca până în acel moment nu o văzusem. Mi-a povestit sora profesoară, că deasupra capului Sfintei Veronica, nu se ştie exact locul, se găseşte adevărata năframa adusă de la Paris, într-o cutie de mare şi îngropata, ca să nu fie furată, înstrăinata şi profanata. Am strigat: „Mare eşti Doamne, cum ştii să ascunzi comorile Tale!". Am ieşit din biserica pentru a merge s-o facem cumpărături, pentru că una din surori, a doua zi îşi serba ziua onomastică. A fost totuşi o zi bună. În după amiaza acestei zile, am plecat cu maşina cu sora Lia şi sora Madia spre oraşul Civitavechia, tot pe malul Mării Mediterane, cam la 50 km. de pensionul Neptun. Aici timpul este minunat. Pe lungul şoselei, pe dreapta şi stânga, ca un gard viu sunt leandri alb şi roz, ca nişte adevăraţi copaci. Tot în drum, mi-au arătat mormintele şi ruinele castelelor ce au fost acum 3.000 ani în urmă, ale pelerinilor năvălitori în Roma Italiei, ce se chemau entrusci. De la ei a rămas civilizaţie ce se respectă şi i se zice: „civilizaţie entrusca". Palatul lui Traian a fost construit aici în Civitavechia şi a fost dărâmat în al doilea război mondial. Pe o parte din ruinele palatului, a fost construită mai târziu o clădire a Vaticanului, unde se găsesc şi în prezent cămine preoţeşti călugăreşti. Aceste trei surori au şi ele acolo un apartament complet. În prelungirea clădirii Vaticanului şi astăzi se pot vedea ruinele palatului lui Traian, pe o lungime de doi km. cu faţa spre Marea Mediterană. În anul 1500, Michel Angelo a fost trimis de către Papa, să zidească pe o parte din temeliile palatului lui Traian, o biserică în care am intrat şi noi, destul de mare, cu mânci foarte multe şi foarte curată. În prezent, în această biserică este Episcopia Civitavechia, închinata Sf. Francisc de Assisi. Pe dreapta, de la uşa spre fundul bisericii este un altar cu Iisus răstignit. Un altar cu Iisus, care ţine în ambele mâini ceva atârnat, se zice că reprezintă milă şi iertarea. Alt altar închinat Sf. Altar de Padova. În dreapta, de la altar spre uşa se găseşte un altar al Sfintei Fecioare Maria de la Lourdes. Alături un altar al Sfintei Reta, cu un spin ce l-a primit în vedenie de la Iisus, pe tâmpla dreaptă; stă scris la baza statuii că ajută familiile ce nu se înţeleg în căsnicie. Alături de aceasta este statuia Sfântului Iosif. lângă uşa este statuia Sfintei Fecioare Maria, care ţine o corăbioară în mână, cum s-a

arătat marinarilor disperaţi, într-o furtună pe mare. În faţa Măreţei Împărătese furtuna s-a potolit. Pentru că surorile nu şi-au adus cele necesare pentru aniversare la Civitavechia, dăduse telefon la doamna Dezi, care avea un apartament palat, să pregătească pentru aniversare. Ajunse la doamna Elena, unde masa era festiv aranjată. După ne-am hotărât să aducem ceva bagaje la apartamentul lor din Civitavechia, unde s-ar putea să ne mutăm, pentru că au mulţi bolnavi. Îmi povesteau surorile ca al doilea război mondial a făcut mare prăpăd, ruinând şi dărâmând oraşul vechi cu vile foarte frumoase. În prezent se lupta să refacă şi să imite ceea ce a fost distrus. Ne-am întors acasă la Neptun, cu daruri de la scumpa noastră Elena Dezi, care ne-a dat de mâncare pentru două zile.

23 SEPTEMBRIE 1987 Pentru a opta oară am mers la măreaţă şi frumoasă Bazilica „San Pietro", însoţită de sora Madia Maria şi sora Lâno. Eu am fugit la statuia Sfintei Veronica, care este atât de frumoasă, din marmora albă. Ochii mei erau pironiţi pe peretele de deasupra statuii unde, acum, ştiam că se găseşte îngropata cutia cu adevărata năframa a Sfintei Veronica. Sora Lâno mi-a spus: nu ai timp să scrii, mai bine priveşte cu atenţie şi acasă eu îţi voi dicta din cartea de istorie. Aici sunt, pe lângă tot ce vezi, foarte multe comori aduse de la Ierusalim, după ce au câştigat romanii războiul. Îţi poţi da seama, dacă au putut aduce Sfânta Scară pe care a urcat Domnul Iisus la Pilat; care nu a fost uşor să o aducă plută pe apă. Cum să nu aducă la Roma alte obiecte şi sfinte moaşte! Iată mormântul Sfântului Ioan Gură de Aur. Nu se ştie precis dacă sfântul lui trup este întreg aici, pentru că s-au dat şi în alte părţi ale creştinătăţii. Iată statuia Sfântului Longhin Sutaşul, care a împuns cu suliţa în coastă pe Iisus. Vârful suliţei se găseşte la biserica „Sfânta Cruce", ce a fost făcută de Sfântul Împărat Constantin cel Mare şi Sfânta mama Elena, care a adus foarte multe obiecte şi a adus şi vârful suliţei, ce se păstrează cu mare sfinţenie. Longhin a fost convertit la creştinism şi s-a făcut sfânt. Sfântul Ioan Gură de Aur a fost dus în timpul imperiului latin, în anul 1258, de la Constantinopol la Vatican. La biserica Sfânta Cruce se găseşte o bucată destul de mare din Sfânta Cruce, pe care a fost Domnul Iisus ratignit şi câţiva spini din coroana ce a purtat-o Domnul, aduşi tot de

împărăteasa Elena. Se zice că şi aici la Sfântul Petru, ar fi o mică bucăţică din sfântul lemn al Sfintei Cruci, adusă tot de Sfânta Împărăteasa Elena. Iată şi mormântul cu sfintele moaşte ale Sfântului Grigore Dialog, care ne-a lăsat Sfânta Liturghie, mai înainte sfinţită. Iată-l şi pe Sfântul Leon, cum doarme liniştit aici. Mormântul Sfântului Părinte Papa Celestina al V-lea, care a domnit numai patru luni, cu o putere politică foarte mare. Atunci când a văzut că nu este înţeles a predat coroana şi a plecat în munţi, la un schit ce era într-o mare pustie. Urmaşul, de teamă că se va răzgândi şi se va întoarce la conducere, s-a dus la schitul unde se găsea şi l-a omorât. Unii zic că nu ar adevărat, dar dreptatea divină l-a vădit prin sfârşitul ce l-a avut. A fost şi el omorât de un cavaler trimis de regele Franţei, dându-i o palmă, având o mănuşă cu cuie. Totul se plăteşte, dragile mele, ce bine că i-a plătit aici. Iată sora Veronica şi mormântul cu sfintele moaşte ale Sfântului Iosafat episcopul Ucrainei, ucis la Kiev, de cine, nu se ştie şi nici cum a ajuns aici la Vatican, la Sfântul Petru. Fiind zi de lucru este lume puţină şi putem vedea cele dorite. În Piaţa Sfântul Petru se aşezau mii de scaune, le zic: Surorilor, ar fi culmea să slujească Sfântul Părinte Papa. Vom afla. Sigur că da, dragile mele! Se zice că în vârful turnului din Piaţa San Pietro, ar fi pus o năframă din lemnul Sfintei Cruci a Domnului Iisus. Nu vă supăraţi, dar nu în prea multe părţi au pus? Eu nu cred că turnul ar fi ceva sfânt. Poate ai dreptate. Hai să-ţi arătăm „Poarta Sfânta”, ce se deschide odată la 25 de ani, de către Sfântul Părinte Papa, şi anul acela se numeşte „an sfânt”. Iat-o, pe afară poarta e din fier, la fel ca toate porţile celelalte, iar în interior se vede cu o cruce din mozaic. Când se deschide, Papa da cu ceva greu de se sfărâma peretele cât este locul porţii şi stă deschisă de la joia mare până la înălţarea Domnului. Aici este mormântul Papei Pius al XII-lea. Sunt foarte mulţi Papi îngropaţi în biserica Sfântul Petru. Am să-ţi citesc ca biserica Sfântul Petru a fost odată distrusă şi pe vechea temelie a mai fost mărită cu ceva. Este fondator Sfântul împărat Constantin cel Mare. Cred că ştii că biserica Sf. Petru este cea mai mare de pe glob, iar statuia „Pieta” este făcută de Michel Angelo. Această operă să cred că este cea mai reuşită şi cu statuia lui moise prorocul.

Iată şi pe Sfânta Maria Margareta, cu inima lui Iisus cum îi apare

în vedenie. A fost regina, s-a făcut catolică şi când a mărturisit în faţa senatului şi de o vrea să rămână aşa regina, iar de nu o vrea, îşi depune coroana şi pleacă ca să se facă călugăriţă. Mănăstirea ei a fost în sudul Franţei. Ea a fost cu mult curaj, a apărat biserica catolică şi pe Papii care au fost duşi în exil şaptezeci de ani de către un rege al Franţei. Hai să-ţi arăt la Sfânta Veronica doi stâlpi aduşi de la ierusalikm şi puşi unul în dreapta şi unul în stânga. Sfânta Veronica a fost sculptată în marmora de către Bernine, care a adus şi stâlpii de la Ierusalim, din templul lui Solomon. Pe ceilalţi doi stâlpi au fost aşezaţi la statuia Sfântului Andrei. Mormântul Sfântului Ioan Gură de Aur are deasupra un altar mare cu bănci multe. Este nemaipomenit de frumos, ca şi celelalte toate. Moaştele unui sfânt greco-catolic, ucis de către romani, ce se numeşte Iosafat, este îmbrăcat cu veşminte şi mira ca la arhiereii ortodocşi. Se vede bine prin cristal. După Sfântul Loghin cu suliţa în mână, intrăm la catacombele sfinţilor creştini arşi şi ucişi în Arenele Romane, de către Nero precum şi Papii care au fost aduşi în surghiun la Avignon şi scoşi de către călugărita Maria-Margareta, fostă regină a Portugaliei. Baza sau temelia este rămasă a sfinţilor creştini, arşi de Nero, a fostei biserici vechi, făcută tot de sfântul Împărat Constantin cel Mare. Relicvele rămase de le vechea biserica se păstrează în aceste catacombe ale bisericii Sfântului Petru, pentru ca tine tot de ctitoria Sfântului Împărat Constantin cel Mare. Relicvele sunt sculptate în marmora şi scrie 1.500 ani. Astfel de sculptură în marmora, prin frumuseţea şi măreţia ei te umileşte şi îţi arată cât de mari au fost înaintaşii noştri. Statuia lui Carol cel Mare, la fel, de o măreţie şi forţa neegalabila. La mormânt nu este voie să intri. Mergem pe lângă zidurile Vaticanului, foarte vechi şi cu cărămizile puţin înverzite de vechime. Intrăm să vizităm muzeele Vaticanului, cu picturi de Michel Angelo, Rafael, etc. Are o scară rotundă pe care nu te poţi întâlni unul cu altul. Primul salon Pinocoteca Cina reprodicere Giovani Angelo, goblenuri pe tot peretele. O altă sala cu icoane pe care le-a lucrat Rafael în anul 1.500. În alta sala şea fla pentru tablouri foarte mari, goblenuri din viaţa lui Iisus. Alta sala mare cu picturi lucrate de Michel Angelo, arătând mormântul Maicii Domnului plin cu flori, iar trupul luat de Iisus, ce-l duce şi o aşază pe un turn şi mai la o parte cum o

încoronează, Sfânta Treime, ca pe o Împărăteasă. Alt tablou cu Sfânta Elena împărăteasă, cum se roagă lângă Sfânta Cruce. Alt tablou, tot goblen, sfânta Maria Magdalena în extaz. Alt tablou cu Sfânta Maria Maggiore, cum i-a cerut Papii să-i facă o biserică şi l-a trimis ca pictor pe Caravagio în anul 385. Alt tablou cu Sfântul Petru, care se leapădă, iar el îşi aduce aminte cum s-a lepădat în momentele cele mai grele de Stăpânul său, este îngorzit şi distrus, în faţa servitoarei care se urâţeşte cumplit. Alt tablou mare, goblen, cu Sfântul Bruno care vede în vedenie mulţimi de Serafimi şi este îngrozit de frumuseţea lor. Apoi o pictură de Rafael, ce reprezintă pe Domnul Iisus la fântâna lui Iacob cu samarineanca. În centru unei să şi în mozaic este mausoleul sfinţilor împăraţi Constantin şi a mamei lui Elena. Intrăm în muzeul egiptean cu capulri de război, elefanţi… Sala idolilor aduşi de romani din toată lumea. Câteva statui din India şi foarte mulţi musulmani. Tot tavanul este pictat. Sala romană cu cai înhămaţi, din marmora, cu împăraţi, şase tablouri mari goblen scene din viaţa lui Iisus şi a Maicii Domnului. Noua tablouri cum taie pruncii în Betleem, trei tablouri cu diferite lupte. S-a terminat sala goblenurilor. Intrăm în sala Hortilor cu tavan sculptat, o frumuseţe. Pronvincii ale Italiei. Alta sala cu goblenuri belgiene, cu scene din viaţa lui Iisus. Intrăm în sala istorică. Leivischi lupta cu turcii, etc. Alte săli cu picturi religioase, domneşti, cu un mozaic super pe jos. O cameră pictată de Rafael, pentru, ce reprezintă pe Sfântul Constantin Împăratul, cum vede crucea pe cer şi după ce a învins în război se botează de către Papa Silvestru; mozaicul de pe jos te uimeşte.

Alta sala, cu diferiţi sfinţi, pictură în fresca, ca: ieromonahul Beato Angelico, făcută de Rafael, când Papa intra în Capela Sixtină. Toate tablourile sunt pictate de Michel Angelo. Mai târziu au picatat ucenicii lui. În această clădire se adună toţi cardinalii care îşi depun voturile pentru alegerea de Papa. Când nu s-a ales Papa, da goc la un coş să iasă fum negru, iar când este ales Papa, dau pe cos fum alb parfumat şi mulţimea strigă: „Vivat”. Sala oficială a Vaticanului pentru vadiconi, senati şi salariaţi. Tezaurul religios de 800 de ani, foarte vechi, îţi dă un parfum şi simţiri ca la catacombe. Biblioteca Vaticanului, o sală romană unde se adunau sinoadele, poseda frumoase

picturi cum erau pe timpul Romei. Sala egipteană are doi idoli că diavolii cu o cobră pe cap, cu mumii egiptene în sicriu, şapte mii cu slugi şi cu cei dragi în jur, în sicrii enorme. Picturi egiptene pe pereţi şi idoli în firizi. Am plecat la pension foarte obosită. Am luat cina. Este ora 12, 20 noaptea. Am deschis fereastra să privesc luna care este atât de frumoasă, pe care poate o mai privesc cineva din ţara mea. Mai privesc şi Mediterana, care este liniştită şi cu vapoare luminate. Aerul plăcut îmi dă viaţa şi somn. Gata, pe mâine!... 24 SEPTEMBRIE 1987 După ce mi-am făcut rugăciunea am coborât să iau micul. Am plecat cu sora profesoară Lâno, să mai vizitez muzeul Vaticanului. Surorile aveau liber în muzeu până la ora 16, rămăsesem să începem cu: Sală Lungă, cu statui din bronz ce reprezentau pe cavalerii egipteni, faraoni, bufniţe sombolul viziunii o doamnă de faraon sta ca un manechin, pictata frumos şi cu slugile în jur. Idolii din marmora, obiecte ce se puneau în mormintele egiptenilor, multe relicve aduse în Roma. Idolii greci au pe Leocom profet şi pe Casandra profetă. Sunt sculpturi greco-romane, animale sculptate, au o vechime de mai mult de 2000 ani. Statui de muzicieni, artişti, filosofi, etc. Sala împăraţilor şi a regilor statui din marmora, iar secţiile lor busturi medalioane. Găsim statuia împăratului augustin, ce a domnit pe timpul când s-a născut Domnul Iisus. Zeiţa Diana a vânătorilor, statuia unui dac din sudul Dunării, lângă statuia împăratului Traian. aici am făcut o poză cu fetele. La plecare mi-am luat la revedere de la Traian şi de la împăratul August. Am ieşit din muzeu la ora 16, moarte de foame şi de oboseală. Una din surori îmi spune: i-aţi la revedere şi de la tata zeilor, Zolin. Am mers la autoservire şi am serii masa. Am profitat de cele două ore până la închiderea bisericii „San Pietro” de la orele 13. Sora Lâno m-a ajutat la notat, mi-a dictat. Lungimea bisericii este de 194 m. iar cu pridvorul 212 m., diametrul cupolei 42 m., înălţimea este de 137 m., are cinci porţi uriaşe unde este şi „poarta sfânta” care se deschide o dată la 25 ani, iar anului i se spune „an sfânt”. În interiorul bisericii absolut tot ce este mic pare mare şi invers. Pe cupola este este până sfântului Apostol Marcu, ce scrie Evanghelia, este de 150 m. Baldachinul Central Papal are 29 m., cu doi metri mai puţin decât obiliscul turnul din piaţă. Sunt 99 de candele cu ulei deasupra mormântului cu Maica Domnului.

Restul tot în mozaic, uimitor de frumos. Numai Catedrala „Sfânta Sofia” din Constantinopol mai are o înălţime de 110 m. Tot azi am vizitat o mănăstire benedictină, foarte veche şi cu puţini călugări, apoi am fost la Institutul unde se face pregătirea pentru surori misionari, pentru tot globul, ce se numeşte „Colegiul de propagandă religioasă”. În faţa acestei mănăstiri a fost o clădire foarte mare, veche, a fost cândva inchiziţia. Aici este „Congregaţia pentru doctrina creştină”, i se mai zice „Institutul Augustian de Patristică” cu biserica Sfânta monica, mama Sfântului Augustin. moaştele Sfintei Monica şi Panteon. O doamnă din Sicilia, fiind singură şi văzându-mă că-mi notez şi-a închipuit că sunt străină, mă întreabă în româneşte de unde sunt şi când aude că sunt romănca cere sp-i acord a ne însoţi, crezând că sunt o scriitoare şi prin acest fapt are ocazia să vadă şi ea multe. Cu plăcere am îmbrăţişat-o şi am luat-o de mâna. Cu sora madia vorbea limba italiană. La despărţire a dorit ca eu să am un suvenir de la ea. Astfel am intrat într-un magazin de lângă Sfântul Petru şi văzând că am la gât o panglică neagră, cere să-i arăt ce-mi atârna la gât, pentru că nu se vedea.

Eu îi arăt Sfânta Cruce cu Sfintele moaşte. Ea îi arata vânzătorului şi cere să-i dea un lanţ potrivit crucii mele. I-a dat lanţul ce a costat 32.000 de lire. Era bogată misterioasa noastră doamnă, apoi ne-a dus la o grădină să servim cina. Am ajuns acasă satisfăcută şi nu aveam cuvinte pentru a mulţumi Cerului şi tuturor care m-au înconjurat pe ziua de azi. De la balcon priveam marea Mediterană şi printre valuri zăream România. 25 SEPTEMBRIE 1987 În această dimineaţă sora Madia m-a rugat să o însoţesc cu maşina ei la un spital, pentru a lua nişte analize a unor bolnavi ce stau la pat. Am cântat tot drumul şi româneşte şi italieneşte, dar ne-am şi rugat. A fost minunat. La spital nu ştiu cât am stat, dar la întoarcere ne-am oprit la o piaţă. am cumpărat pepeni şi multe fructe. După masă am vorbit despre familia şi casa noastră dragă. Ne-am făcut împreună rugăciunea, dar în româneşte. Eu am citit acatistul „Acoperământul Maicii Domnului”, apoi am trecut în cameră şi am trecut notiţele din caiet şi am avut o bucurie, pentru că în fiecare frază simţeam un parfum. Cu astfel de bucurie am plecat în oraş singură, luând autobuzul spre biserica Sf. Giovani Ioan Evanghelistul. am simţit nevoia să mă rog în linişte. Nu

am abuzat de maşina surorii Madia, pentru că are o pensie de boala de 35.000 de lire, ceea ce înseamnă mult mai puţin decât pensia mea de 1.200 de lei, în România. Viaţa este enorm de scumpă. Se găseşte tot ce vrei şi ce nu vrei. totul este atât de frumos ambalat, împachetat în cutii şi celofan, ca să vezi ce cumperi, au tehnica de stă motanul în coada expresie românească. Te doare mintea de tot ce vezi, dar şi punga. Am ajuns la biserica Sf. Giovani, m-am aşezat pe o bancă, rugându-mă prin admiraţia bisericii. Am stat mai mult de odua ore. M-am simţit atât de fericită. Pe când am ieşit din biserica Sf. Ioan aşa eram de transportata, că nu vedeam pe nimeni. Aud că mă strigă: Veronica, Veronica, era părintele duhovnic al surorii giuseppina, care ştia că ne-am mutat la pensionul Neptun, pensionul personal al surorilor misionare romånce. M-am bucurat mult când l-am văzut şi mi-a zis: felicitări, mergi ca în Bucureşti. După ce i-am spsu cât sunt de fericită când sunt singură, mi-a întins mâna cu un plic şi mi-a zis: aici aveţi invitaţii de la Sfântul Părinte Papa, pentru toate surorile de la Neptun. Mâine Sfântul Părinte va face o liturghie pe terasa marii Bazilici „Sf. Petru", vă folosiţi de aceasta invitaţie deoarece biletele s-au vândut cu cinci zile în urmă. Va participa foarte multă lume din multe ţări. Am ajuns bucuroasă acasă cu invitaţiile pentru mâine. 26 SEPTEMBRIE 1987 Azi sărbătorim „Adormirea Sfântului Apostol şi Evanghelist Ioan". Am pornit de dimineaţă cu maşina, cu toate surorile de la pensionul Neptun. După cum ştiam, sfântul Părinte Papa Ioan Paul al II-lea va oficia Sfânta Liturghie afară, pe terasa marii biserici „San Piedro" la un sfânt altar improvizat. A fost foarte greu de parcat maşina, a trebuit să o lăsăm la o parcare, de unde să mergem muot pe jos. Erau mii de grupuri cu pancarte. Nu se dădea liber să intri în uriaşa piaţă, mai mult de jumătate erau aşezate scaune şi ocupate de cei ce aveau bilete. Poliţia controla pe cei ce intrau cu biletul în mână, la noi a fost suficient să arătăm ştampila Vaticanului pe invitaţie; ne-a arătat civilizat pe unde să intrăm. Eu am luat-o la fugă să ajung la culoarul arătat, pe unde intrau cei cu invitaţie specială. Cam la trei metri de înaltul turn era bara de oprire. M-am aşezat pe scaunul rezervat, eram fericită că suntem şi noi acolo. Am început să ne rugăm fiecare în legea noastră. În faţa Sfintei Mese unde urma ca sfântul Părinte Papa să oficieze

Sfânta Liturghie, erau aşezate scaune în dreapta şi stânga pe terasă, unde era Sfânta Masă, pentru cardinali, episcopi, preoţi, maici din toate ordinele şi oficialităţi. Ne-am strecurat în rândul cinci în faţa Sfintei mese, destul de aproape. La ora 10

s-a început Sfânta Sfânta Liturghie, cu ocazia aniversării a 250 de ani de la canonizarea Sfântului Vicenţiu de Pauli, în faţa a circa 40.000 de credincioşi catolici plus pelerini din toată lumea. Piaţa San Pietro era arhiplină. Cred că eram singura din România, atât de aproape de Sfântul Altar unde a slujit singur sfântul Părinte. Priveam maicile îmbrăcate în uniforme în multe culori, venite din toată lumea. În timpul Sfintei Liturghii corul umplea văzduhul cu vocea lor, tot timpul slujbei fiind aproape plecată din trup de fericire. A predicat sfântul părinte şi mi se părea că vorbeşte româneşte. După slujba au urmat grupuri de câte două persoane, aducând în mâinile lor daruri din diferite părţi catolice ale lumii. Îngenuncheau în faţa sfântului părinte, primeau binecuvântarea, se întorceau înapoi cu darurile tot în mână. S-au perindat 15 grupuri pe cele patru intervale între scaune. După Sfânta Liturghie au trecut prin intervalele dintre scaune în lungul pieţii, aşa cum au intrat şi cei ce au venit cu daruri, preoţi mulţi şi diaconi, pentru a împărtăşi cu Sfintele Taine pe poporul prezent. La urmă, după ce a terminat predica, sfântul părinte a binecuvântat poporul şi apoi însoţit fiind de doi cardinali spre bolnavii care erau aduşi în scaune de suferinţă, pe care i-a binecuvântat în parte. Sfântul părinte şi clerul s-au retras, iar lumea cauta să poată ieşi. am ieşit şi noi pe lângă turnul din mijlocul pieţii. Ne-am aşezat pe scaune să privim mulţimea care se retrăgea într-o ordine pioasă. Mi-am ridicat ochii în sus, atrasă de o lumină aurie ce avea forma exact a lunii. Clerul era noros, ca şi plouat, dar luna mea, care m-a trezit întâi pe mine să revin la realitate, a durat mai mult timp ca săvârşirea Sfintei Litrughii. În acest timp am văzut cu toate această lumină, nemaidorind nimic ne-am rugat. am băut apa de la fântâna Sf. Petru şi ne-am strecurat spre parcare. Ajungând acasă am servit masa şi ne-am culcat să ne odihnim. După amiază am plecat şi ne-am plimbat cu maşina. am intrat într-o biserică, unde sora avea multe cunoştinţe. am venit acasă, iar eu mi-am trecut pe curat notiţele. S-a primit untelefon de la pensionul

surorilor de la Roma, spunându-ne că ne-au văzut la televizor pe toate. Tot în acest drum am mai intrat într-o biserică cu harmul „Încoronarea Maicii Domnului”, nicăieri nu am văzut pe Prea Curată şi pe Fiul Ei cu mitra pe cap; biserica foarte curată şi frumoasă. Destul de mare, cu altare multe şi bănci. În fundul bisericii, pe peretele de deasupra Sfintei Mese este pictat în fresca încoronarea Maicii domnului de către Sfânta Treime, cu mii de heruvimi şi serafimi. Privind acest măreţ tablou rămâi mut, pentru că nu găseşti cuvinte decât de adorare. Ne hrăneam privind-o. Am ieşit din biserica spre maşină, farar a discuta ceva, lăsându-ne duse de puhoiul imens de frumuseţi, ca la Sfânta înviere la Ierusalim. Doamne! în câte feluri Te laudă copiii Tăi şi primeşte Prea Curată, ceti oferă fiecare în rugăciunea tainică, pentru că în acest provizorat prin care suspinam, să ajungem la Tine şi să be îndulcim de frumuseţea veşnică! 27 SEPTEMBRIE 1987 M-am trezit după orarul de aici, la ora şase. M-am spălat şi m-am îmbrăcat, am făcut ordine în cameră şi mi-am făcut pravila. La ora şapte am plecat cu surorile Lâno şi Madia, spre oraşul Civitavechia, oraş unde Traian împăratul a trăit şi locuit, iar acum voi sta eu aici, nu ştiu cât. În Civitavechia se afla, pe malul Mării Mediterane, „Institutul Superior de Religie”, în care surorile noastre au patru camere mari şi spaţioase. Mie mi-a dat cea mai frumoasă camera cu vedere spre Marea Mediterană, cum am avut şi la celălalt pension. Când facem excursia pe şosea, de la Civitavechia la un orăşel de munte, miliţianul din borcan a făcut stop. Ne-am oprit. Sora Lâno i-a dat 500 lire, nu a primit, a cerut 1.000 de lire. Eu am întrebat: de ce se face aceasta taxa la maşini particulare şi la autobuze nu? Mi-au răspuns că maşinile particulare sunt obligate să dea 1.000 de lire la fiecare trecere de 50 km., pentru că şoseaua o au în mâna particularii şi trebuie să o întreţină, pe când autobuzele sunt puţine şi merg numai în oraş. Mergând mai departe spre nordul Italiei, vaziu nişte munţi. Am întrebat cum se numesc aceşti munţi. Mi s-a răspuns că se numesc munţii Tolfei, pentru că fac parte din munţii Apenini, ce sunt foarte înalţi şi cu renume în istorie, din timpuri de război.

Mai întâlnim nişte râpe neregulate şi cam murdare şi am întrebat: aceste râpe sunt ale particularilor? De ce întrebi? Pentru că

nu sunt curate. Sora Lâno îmi explică: şi astăzi le zice acestor râpe „Infernul sau micul iad” pentru că din ordinul lui Nero se aruncau creştinii morţi şi se ardeau de către soldaţii lui. Creştinii, cei ascunşi, pe unii îi luau şi îi îngropau, pe alţii le era greu să-i scoată, una, ca să nu fie prinşi şi alta, ca râpele erau foarte adânci şi prăpăstioase. Soldaţii lui Nero îi aşteptau pe creştinii vii de-i prindeau, îl luau înapoi pe cel mort şi-i astupau cu pământ pe cei vii. Seară ne-am întors la Civitavechia. Am ajuns la nouă locuinţă, am făcut ordine în camera mea, cum mi-a plăcut, apoi ne-am apucat amândouă să facem mâncare. Voi vedea ce-mi mai arata Cerul până la culcare. Privesc vapoarele, pentru că aici este port mare. Locuinţa unde stau a fost construită pe o parte a palatului imperial al lui Traian. Nu este întâmplător că stau aici şi-i privesc ruinele ce încă parcă spun ceva. Eu le-am zis surorilor: Băgaţi de seamă, ca împăratul Traian este bunicul meu şi a României. Ce să fac, mai glumesc cu ruinele, destul ca oamenii nu mă înţeleg! Fiecare zicem cuvinte greşite şi râdem cu lacrimi, totul este amuzant. După amiază am intrat în catedrala oraşului, închinata Sfintei Fecioare, ne-a rugat şi ne-am odihnit în bănci. am mai intrat într-o biserică închinata „concepţiunii” Sfintei Fecioare Maria. La uşa ne-a întâmpinat Sfântul Francisc de Assisi şi Sfânta Clara, picturi în frescă. Toate bisericile ce le-am văzut până astăzi au arhitectura în stil roman, cu firizi în ambele părţi, având statui diferite, cam la fel în toată ţara. Tot azi a venit la noi sora Georgiana, care nu a luat parte la Sfânta Liturghie de duminică oficiată de către sfântul părinte. În schimb a văzut la televizor întreaga piaţa cu lume, pe sfântul părinte binecuvântând pe credincioşi şi pe mine cu surorile. Sora Georgiana mă întreabă ce aveam pe cap. Ei, acum sm să vă spun: începuse ploaia şi eu cu unadin surori doream să stăm mai în faţă, ne-am pus pe ea o pungă de plastic, de care am uitat şi am rămas cu ea chiar şi după ce a trecut ploaia. Îi spun surorii ce mă însoţea ca la noi în România este o zicală în popor: „Obraznicul mănâncă praznicul”. Aşa am făcut noi, hai să înaintam, să luăm binecuvântarea de la sfântul Părinte, pe care nu am reuşit s-o primim. Sora Georgiana râdea cu haz. Le-am mai spus surorilor ca de când mă aflu în Italia, peste tot mă simt bine, dar aici în acest institut zidit pe ruinele palatului lui Traian mă simt ca la mine acasă, liniştită

sufletește ca după 2000 de ani mă odihnesc nude s-au odihnit strămoșii mei. Toate într-un glas îmi zic: Sora noastră, Veronica noi credem că nu-i întâmplător acest drum ce l-ai făcut în Italia. Hai hotărăște-te să rămâi cu noi trei și vom merge în toată Europa și peste tot să le vorbești. Altă soră îmi zice: Sigur că ne privești cu neîncredere sau că nu cunoști mai multe limbi, dar sora Lâno îți va traduce totul. Nu vezi că se ține lumea după tine, ca îndrăgostită. Altă soră îmi zice: Măcar să-ți mai prelungești pașaportul, că mai mult de 35.000 lire nu ne-ar costa, dar ce treabă misionară am face! Le-am răspuns: Renunțați la catedra de profesoară, sora Georgiană? Eu nu, dar ar merge sora Madia și sora Lâno. Știi ce înseamnă numele tău, Madia? înseamnă „covata” în care se frământa coca. Numele surorii Veronica înseamnă icoana adevărată nefăcută de mâini omenești. Eu le-am zis: E prea târziu și este inutil ce vorbim noi, eu am rostul meu în România, între maicile mele. Le-am salutat cu bonă nopte m-am retras în camera mea, râzând de maica superioară de la mănăstirea „Sfântului Duh”, care a dat telefon la Sfântul Părinte în felul următor: în Italia cuvântul „mater” mai înseamnă și mama ea dă telefon și se prezintă: Alo! Vaticanul?... Da, răspunde o voce de bărbat. Eu sunt, ater a Sfântului Duh. Îi răspunde aceeași voce. Eu sunt un umil cardinal al lui Iisus. Nu am știut până acum că Sfântul Duh, are mama. Era Sfântul Părinte Papa la telefon. Să leșinăm de râs. Haideți surorilor, că ne apuca ziua și fiecare avem probleme pe mâine.

Am venit în camera mea să mă culc, dar depanând toate cele vorbite, râdeam cu lacrimi și ziceam în gând: nu se mai vede printre italience, decât o adevărată exalatare, că vorbesc parcă se ceartă, nu mai termina vorba, înțeleg aproape totul. M-am culcat și până dimineață am dormit buștean. 28 SEPTEMBRIE 1987 M-am sculat după ora 6, făcându-mi rânduiala călugărească, apoi am trecut la micul dejun. Am mers la o parohie de cartier aici în Civitavechia, unde venise un preot nou, să-i ajutăm să mute o bibliotecă ce se afla în Sfântul Altar, pentru a-l face mai spațios. După ce am terminat am servit lapte în loc de apă. Sora Lâno, ne-a cântat la orgă și ne-am rugat fiecare în legea ei. A fost muninat. Am venit la Institutul de Religie, am mâncat și ne-am odihnit puțin. 29 SEPTEMBRIE 1987 Astăzi am făcut rugăciunea

cu surorile care mă înconjoară cu multă dragoste. Ţin să afirm că sunt tare bune, harnice şi cu mult haz. Tot timpul îl risipeşti în aceste oraşe, unde nu sunt metrouri sau autobuze, circulând doar taxiurice costa enorm. Eu le ajut cu ce pot, că trebuie să-mi rezervtimp şi pentru a-mi trece notiţele pe caiet, ca să nu uit cele văzute prin familia mea dragă şi scumpă. 30 SEPTEMBRIE 1987 Astă noapte am dormit la Dispoli un orăşel de munte ca Buşteni sau Predealul nostru, în casa surorilor profesoare, ce le este proprietate personală cu aşezare de basm pe malul Mării Mediterane. A trecut ziua de astăzi cu preocupări mai neînsemnate. 1 OCTOMBRIE 1987 Biserica Ortodoxă, astăzi sărbătoreşte „Acoperâmântul Maicii Domnului”. Am citit de dimineaţă acatistul Maicii Domnului Sfântul Acoperământ. Surorile Lâno şi Maria Tereza, au înregistrat pe bandă, spunând următoarele: Când ne-o fi dor de România, de Biserica Ortodoxă şi de tine, vom pune să ascultăm acest acatist, care este atât de frumos. Eu le-am răspuns: Păcat că în vila aceasta şi chiar în orăşelul de aici, vin bogaţii numai în timpul verii, iar în restul anului este pustiu. În Roma şi în alte mari, toate fabricile sunt închise în luna august, doar magazinile mici sunt deschise cu obiecte de nimica toată, din cauza căldurilor. Aici am vizitat „Biserica durerilor” care are ca ctitor pe Sfântul Părinte Papa Pius al X-lea şi are hramul „Sfânta Fecioară Neprihănită”. Ne-am hotărât să mergem într-un orăşel vechi, ce poartă numele celor care l-au înfiinţat, se numeşte Entrusc fiind înfiinţat înaintea Romei. Are ruini de palate, în care se mai găsesc unele ce au fost întreţinute până azi de prinţii ce au sărăcit cu vremea. Pe unele ruini ce au fost părăsite de prinţi, s-au zidit case, dar destul de învechite se văd şi ele. Cam 2 m. de la temelie s-au zidit casele şi noi vedem zid de 2 m. lăţime şi 2 m. Înălţime, rămas după urma unui război. Istoria păstrează în arhivele ei, ca acest oraş ar avea 7.000 de ani. Este foarte curat, unele străzi mai lăturalnice, abia poţi merge două persoane, aşa de strâmte sunt. După războiul cu românii care au ocupat cetatea, dar Capela etruscilor şi castelele au fost conservate şi chiar le-au dat voie prinţilor să locuiască în ele, dacă vor să se întoarcă. Bogăţiile lor au fost luate de romani, ca la orice biruinţă. Prinţii ce s-au întors în vechea lor capitală, au trăit din ce au vândut, unii s-au făcut negustori, alţii fabricanţi, etc. Biserica

căţelului, ce au avut-o are un zid enorm de lat. Este foarte mare şi în stil roman. De la ocupaţia romanilor până în prezent sunt 1.000 de ani. Biserica se numeşte „Sancta Maria Maggiore”. Jumătate din biserica este cărămida goală. Doar din fundul bisericii, unde a avut altarul, a rămas cum nu se ştie, o icoană a Maicii Domnului, pictură în fresca, de o frumuseţe rară. S-a găsit în altarul din fundul bisericii scris: „anul 1800 înainte de Hristos”. Direcţia monumentelor istorice, auzind de aceasta biserică ca o renovează, au venit şi au oprit tencuitul. Acum biserica, jumătate spre centru, este tencuita cu ciment ca fierul ce au renovat au rămas, pentru că nu s-a mai putut râde de pe cărămidă. În parte unde nu au ajuns cu renovarea se văd cărămizile late de 3 cm., au făcut un altar în partea tencuită iar în partea netencuita a rămas cu Sfânta icoană a Feicoarei şi nimic mai mult. Desparte cele două părţi ale bisericii nişte stâlpi foarte groşi, dintr-o piatră ca fierul, se zice că au fost aduşi de la Templul Romei vechi. Se mai păstrează aplicate pe peretele unde se afla în fund Sfânta Icoană a Prea Curatei, într-o ramă foarte groasă şi părţi din resturile de pe podeaua de marmoră, de pe vremea vechilor romani. În acest oraş am văzut singurii pantofi pentru toamna frumoşi şi serioşi, pe care mi-am dorit să-i cumpăr că mă credeam bogată, că aveam 7.000 de lire în geantă. Dar când am citit preţul mi-a stat răsuflarea, costa 50.000 de lire. Am râs cu lacrimi când le-am spus surorilor. De aici din orăşelul Estrucs, am plecat în alt oraş tot foarte vechi, dar surorile şi-au dat seama că nu văzusem „Muzeul Palatului” şi ne-am întors înapoi. La uşa muzeului era scris în limba latină: „Tot ce găsiţi şi vedeţi aici, au o vechime de 3.000 ani”, mi-au tradus surorile. Ce era în muzeu care ne prezenţa prin cristalul ce le păstra ca într-o cutie oale cu tot felul de picturi pe ele (boi, vaci); opaiţe din ceramică, de fapt toate erau din ceramică. Oale foarte mari până la 200 litri, „locovoace” (covata mare) pe care scria 500 ani înainte de Hristos, în care se culca mirele cu mireasa după nuntă, se păstrau să se îngroape în ele. La mormintele părinţilor nu am putut intra. De ce, nu ştiu. Închei vizita în acest oraş, unde acum 7.000 de ani a fost capitala estrucilor, un popor mai vechi decât romanii. am văzut cât de frumos este îmbrăcat palatul, pe jumătate cu planeta verde iedera în exterior. În sus turnurile sunt foarte vechi şi goale. Pe un

perete stă scris: „Aici a fost biblioteca lui Giovanni Papini”. În biserica acestui palat foarte vechi nu am putut să intrăm, se închisese se sfârşise programul. Avea harmul „Sfântul Ştefan”. am privit clopotele din vechea şi bătrâna clopotniţă. Acum intrăm în alt oraş, care se numeşte „Braccianu” de 4.500 ani vechime, scria pe bătrânul castel „Odescalchi”. Acest cu o foarte mare suprafaţă, cu turnuri înalte, într-o parte se văd puţine dărâmături în alte părţi renovat, se crede cam de 300 ani în urmă. În prezent louieşte încă din familia prinţilor, cu diverse funcţii în Senat. Aici am făcut o poză fotografii. Pe la anul 1.500, din familia acestor prinţi, se găseau încă trei castele în stare bunicică, dar cu vremea prinţii, unii au murit, alţii au plecat în alte ţări, aşa că numai acesta a rămas mai îngrijit prin faptul că a fost locuit dar se zice că şi azi, ar mai fi prinţi dar nu mor de foame, sunt respectaţi şi poate unii din ei compătimiţi că sunt săraci. Aceste locuri sunt înconjurate de dealuri şi munţi bătrâni, cu măslini, adevărate păduri. Clima minunată, copaci mari de smochini şi mere dar eu nu le-am gustat. În drum spre parcare, am întâlnit o altă măreaţa biserica. Aceasta era deschisă cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”. În fundul altarului, în faţa Sfintei Mese, pe perete se putea vedea o frescă foarte veche, cu un colorit superb, arătând cum maica domnului, este dusă la Cer şi Domnul Iisus cu milioane de îngeri din Ierarhia Cerească o primeşte, iar patul rămâne gol, doar cu petale de flori pe el. Într-o firidă arata moartea Sfântului Iosif pictura, cum Domnul Iisus sta de o parte a patului, iar Maica Domnului în cealaltă parte. După gestul mâinii a Sfântului Iosif, se înţelege că L roagă pe Domnul Iisus să aibă grijă de Prea Curată să mama. Aceasta biserică are multe firizi şi special cu maica Domnului, în fel şi chip, de nu ştii care este mai frumoasă. Totul este în frescă. Bănci de lemn foarte vechi. tot oraşul este din timpul medieval, cu străzi înguste şi neasfaltate, pentru că se respectă istoria. Am mai întâlnit o fostă întâlnire părăsită de multe sute de ani în urma parcă o vedeam pe a noastră din Vladimireşti, numai ca aecasta deşi incinta de chilii mai supravegheau, în schimb era un morman de ruine. Am îngenuncheat lângă morman, am plâns mult, gândindu-mă că a noastră nu va ajunge întocmai? Prin chilii stăteau săracii care nu plăteau chirie. Aici am văzut foarte multe pisici. Am

pornit spre casa surorilor din oraşul Dispoli. Este ora 14, vom vedea ce vom mai face până în seara.

La Dispoli, au un muzeu la care am mai adăugat şi eu ceva din România ca: ouaa pictate religios, macrameuri şi năframe. De la muzeu am pornit spre casă. În drum am mai întâlnit o biserică în mijlocul câmpului, făcută de către un fermier, cu câteva case în jur, pentru cei ce lucrează în proprietatea sa. La o intersecţie ne-am despărţit de ţinuturile împăratului Aurelian, cu copaci seculari. am ajuns acasă, am servit masa de prânz, ne-am odihnit şi pe la orele 17, am pornit din nou spre Civitavechia. În drum la o distanţă de 5 km. ticăloşii dăduse foc la trei plantaţii: două de măslin şi una de vie, toate fiinds particulare. Au făcut greva pentru că nu erau mulţumiţi cu salariile. De asemeni şi căile ferate au făcut grevă, încât două zile nu au circulat trenurile. Am aflat că şi acestea sunt particulare, toţi gervistii doresc majoritatea salariilor. Parcă nu mi-ar plăcea treaba asta!... 2 OCTOMBRIE 1987 În ziua aceasta, ne-am întors la casa surorilor din Dispoli ca să mai luăm ceva bagaje, pentru la Civitavechia. am văzut dimineaţa destul de târziu luminile aprinse, magazinile luminate. Sora mi-a spus că şi iarna la fel este când rămâne puţină lume. Începem converstia sora Maria Tereza vorbea o românească stricată, iar eu o italiană gâtuita, de am râs cu lacrimi. Am ajuns la ea acasă şi am făcut împreună Acatistul Bunei Vestiri şi Acoperământul Maicii Domnului, după micul dejun am aruncat bagajele în maşină şi am luat-o spre Civitavechia. Pe drum multă discuţie, sora Maria care conducea maşina întreba mereu: „Te rog, spune-mi şi mie ce zice sora Veronica?” Scopul lor este încă mai nădăjduiesc că voi rămâne aici zic ele, în raiul libertăţii lor. Am oprit la parcare şi am luat-o spre piaţă, iar Madia a cărat bagajul. Iată şi pe sora Lâno mă strigă într-o veselie exagerată şi cauta să-mi dovedească câta libertate şi confort este în monahismul lor. Îmi zice: Ai văzut, la Dispoli, două autocare cu surori, pe care le plimbă să vadă marea Mediterană, trec din ţară în ţară, fără greutăţi. Ai fi putut să mergi la Lourdes, până în lună martie şi ai refuzat pentru surorile care nu-ţi fac nimic, cu ce te bucură? Bucuria mea sunt ele că trăiesc şi mai mare bucurie am când le duc sus la Cer câte una. Ce bucurie pot avea eu între cei ce nu au nimic comun cu mine, decât că

slujim acelaşi Dumnezeu. am intrat într-o alimentară să cumpărăm câte ceva. O doamnă care era sigur străină se uita la diferite salamuri, şi-i spune vânzătorului: la mine salam şi-şi arătă burta vânzătorul o priveşte şi-i răspunde: văd că burtă este lipită de şira spinării. Eu o întreb pe sora ce spune vânzătorul. Ea mi-a răspuns că doamna nu a explicat bine, arătându-i că burtă ei este slabă, adică nu-i grasă. Am ajuns acasă cu cele cumpărate, apoi ne-am trecut notiţele în caiet atât bucuriile cât şi tristeţile zilei. Meditând, mi-am răspuns că nu mi-aş da raiul meu pe toată libertatea şi propunerile lor. 3 OCTOMBRIE 1987 Dimineaţa, ne-am făcut cele cuvenite, terminând cu pravila. După ora prânzului, ne-am hotărât să mergem iar în excursie într-un sta foarte vechi. Se zice că ar avea 1.400 de ani, de când nişte prinţi, pe vârful cel mai înalt al unui munte, au făcut un castel şi o biserică. Acest sat se numeşte Tolfo, în care este mai multă piatra decât pământ. Are două catedrale şi şase biserici mai modeste şi o mănăstire ce a fost o vreme părăsită, iar o soră a renovat-o cu averea ei, fiind foarte bogată. Această soră s-a făcut călugăriţă, primind numele de Emilia. Nu s-a mutat niciodată din mănăstirea ei. La intrare, aceasta localitate pare un sat, însă pătrunzând în centru este un orăşel, cum noi nu am mai văzut până acum, aici aşa minunăţii. Case zidite pe diferite forme de suprafeţe. Parcă ar fi fost cu mii de ani în urmă un cutremur mare şi a dat forme diferite munţilor. am tras la o credincioasă văduvă, unde trag surorile pentru un timp mai scurt, cu numele de Maria. Din cameră, priveam pe un geam o fereastră muntele cu o biserică şi un castel părăsit. Parcă mă vedeam la poala muntelui Durau din România. Cum au fost cu sute de ani în urma casele zidite parcă sunt aruncate printre munţi şi totuşi ai impresia că ea parte una din alta. Zidul din spatele casei este ca la primul etaj. Cobori în stradă pe scări, urci până ajungi la luminiş.

4 OCTOMBRIE 1987 Am dormit la credincioasă Maria, dimineaţa după ce am făcut cele ale Martei, nu am luat micul dejun, era sfânta Duminica şi văduva Maria se grăbea să meargă la biserică să se împărtăşească. La ora 7 am însoţit-o la biserica ce a fost zidită în cinstea Sfântului Anton şi puţine bănci, i se mai zice: „biserica bătrânilor”. Venind acasă am coborât în oraş, după ce am servit micul

dejun. Am urcat la a doua biserică, unde a fost o mănăstire o vreme părăsită şi apoi renovată de sora Emilia, pe care după renovare, a fost călugăriţă şi numită superioară mănăstirii, care a trăit 90 de ani. În prezent sunt trei surori. Cea mai tânără are 68 de ani, cea mai bătrână are 82. Surorile ce m-au adus în acest orăşel cu totul deosebit şi frumos prin aşezarea caselor aruncate pe câte o stânca cu străzi foarte înguste, pietruite cu sute de ani şi cu biserici foarte, foarte vechi, au spus celor trei surori ce locuiesc în mănăstirea Sfânta Emilia, despre Sfânta Emilia aşa cum se ştia şi cum a rămas în tradiţia mănăstirii că avea darul înaintevederii. Am adus în mijlocul vostru o soră din România, o veche prietenă din tinereţe pe care o rugam ca după Sfânta Liturghie, după ora 11, să ne vorbească ceea ce îi va da Duhul Sfânt şi o va împrumuta stareţa voastră Sfânta Emilia. Este îmbrăcată ca orice muritor de rând, dar a fost întâi statoare a unei mănăstiri ce a fost zidită pe terenul zestrea părintească şi după 18 ani, a fost rânduit prin Divinitate să guste şi din paharul suferinţei. Ne-a povestit nouă şi dorim sap vă povestească şi vouă, cât d e mult au dorit toate de ce s-au adunat în jurul dânsei în număr de 318, să facao mănăstire, cum alta să nu mai fie pe lume. Nu a fost displăcuta această dorinţă a lor Prea Curatei, dar a îngăduit să le treacă prin cernerea suferinţei, lămurindu-le pe fiecare care va rămâne în sită iubirii. Desigur, dânsa vă va spune mai în amănunt deoarece se potrivesc ascultarea ei de la Dumnezeu cu a Sfintei Emilia. Ea crede orbeşte că mănăstirea lor, după întoarcere va fi cu mult mai frumoasă decât a fost. Sunt sigură că Sfânta Emilia, care a renovat mănăstirea voastră, se va bucura că sora Veronica se găseşte între voi acum. Eu îi dau cuvântul să vă povestească. După Sfânta Liturghie de la ora 11, m-am rugat Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, Prea Sfintei Treimi, tuturor sfinţilor şi Sfintei Emilia, care a readus o mănăstire din ruina, cu averea ei, să mă ajute să vorbesc surorilor şi credincioşilor ce s-au adunat la Sfânta Liturghie, în biserica mănăstirii. Am mulţumit surorilor ce m-au adus cu maşina de la Civitavechia, să pot se iau legătura cu aecasta sfânta mănăstire: Îmi dau seama că nu în? mplator este venirea mea aici. Am toată încrederea ca întâiastatatoare a Frăţiilor voastre, Sfânta Emilia, a mijlocit la stareţa noastră de obşte la Prea Sfânta de Dumnezeu

Născătoare, să vin să mă încarc cu încredere pentru reîntoarcerea noastră în „Grădina Doamnei noastre”. M-aţi întrebat cum am ajuns călugăriţă. Încă de mică, când aveam 6 ani, mergând la şcoală, să lăsat peste mine un nor uşor ca o zăpadă, dădeam cu mâinile să ies din acest nor dar nu mi-a fost frică, că nu era o răcoreala ca de zăpadă ci o căldură binefăcătoare. Nu ştiu cât timp a trecut, dar destul, căci atunci când am ajuns la şcoala învăţătoarea fiind în clasă, m-a întrebat: Gurau, tu niciodată nu ai întârziat la şcoală, ce s-a întâmplat cu tine, că ai o înfăţişare deosebită? I-am spus întâmplarea cu norul. Doamna învăţătoare mi-a zis: Aş vrea să trăiesc, să văd ce se va întâmpla cu tine. Când am venit acasă, i-am povestit şi mamei întâmplarea ci norul. Mama mea era văduvă din primul război mondial şi lucra la croitorie în comună Tudor Vladimirescu. M-a privit, m-a ascultat şi-i curgeau lacrimile pe obraz, parcă îşi dădeau seama că nu o să trăiesca să vadă ce se va întâmpla cu mine. am întrebat-o: Mama, de ce plângi? Mi-a răspuns: Oare nu va fi o legătură între acest nor şi acea persoană care te lua noaptea de lângă mine şi te ducea într-o lume, de unde nu ştiai să spui, decât că nu are asemănare întru frumuseţe şi bunătate; când te aducea spuneai că pământul miroase foarte greu, şi că nu ai fi vrut să te mai întorci. Acum că te-ai făcut mai mare, spune-mi, te bucuri când te ia noaptea de lângă mine acea persoană?... Eu îi răspundeam:

Mamaica, bucuria era aşa mare şi încă este pentru că mă vedeam în pat lângă matale cum te ţineam de gât şi de la persoana mea şi până unde mă duceam, vedeam că un fir de borangic. Odată am întrebat frumuseţea care mă ducea cum de nu se rupe acest fir subţire, într-un drum aşa de lung. Mi-a răspuns că: acela este firul vieţii tale şi nu se va rupe decât numai când va hotărî Cel care Te-a adus pe pământ, adică Dumnezeu. Aşa să nu mai zici că vrei să mori, mamaica, când ai necazuri, pentru că eu nu o să mai am pe cine să mai ţin de gât. Mama m-a îmbrăţişat şi nu îşi putea ţine lacrimile, parcă ştia că mă va lăsa singură la 9 ani. Sora Maria Tereza, mă întreabă: Sora Veronica, după ce a murit mama mai venea persoană frumoasă să te ia în lumea bucuriilor? Nu, din clipa când mama a încetat din viaţă, eu nu am mai avut bucurii din lumea fericiţilor. Aveam doar un singur copac în livada mamei, unde mă duceam şi mă rugam să fie puntea mea de

mijlocire între mine şi Dumnezeu. Maria Tereza, iar mă întreabă: Cum ai ajuns să ai legătura cu acest copac? Când eram în clasa a întâia, în cartea de religie, am văzut cum Dumnezeu a dat afară din rai pe Adam şi Eva. Preotul la ora de religie primea de la copii. Am pus şi eu o întrebare: „eu ştiu părinte, ca Dumnezeu este bun, că aşa mi-a spus mama mea, atunci de ce i-a dat afară din rai pe Adam şi Eva?" Părintele îmi răspunde: „Pentru că nu au ascultat de Dumnezeu, că le-a zis că din toţi pomii pot să mănânce, că este al lui Dumnezeu şi în momentul când vor mânca vor muri". Eu am mai adăugat: „Dar nu ne-aţi spus în altă oră de religie ca Adam şi Eva sunt primii oameni şi strămoşii noştri? Deci nu au murit?!" Părintele îmi spune: „Vrei să ştii prea multe, pe altă dată". am venit acasă, i-am povestit mamei întrebarea pusă de mine părintelui, la ora de religie şi am rugat-o să-mi povestească adevărul. Mama mea nu era intelectuală, căci la vârsta de 15 ani s-a căsătorit şi au luat-o grijile familiei. Însă din ce ştia mi-a spus că din neascultarea primilor oameni, când orice om calcă poruncile lui Dumnezeu prin aceasta este îndepărtat de Dumnezeu. Oprirea de a nu mânca din pomul prin care a venit moartea omului, sunt posturile pe care trebuie să le respectăm, să ne abţinem. Atâta a ştiut mama să îmi spună. Eu am rugat pe mama mea, să-mi dea voie, să aleg din livadă, un pom cu fructul cel mai bun şi să-l dăruiesc lui Dumnezeu şi să promit că niciodată nu am să mănânc din el. Mama a râs, m-a mângâiat şi mi-a zis: „Du-te şi alege dar să ai grijă să te abţii să nu mănânci!" „Promit mama lui Dumnezeu, că nu am să mănânc niciodată". Mama mai adaugaa „Dar în zilele de post ai să mănânci lapte, brânza, ouă?" „La fel promit, mamaica mea, că nu am să mănânc". Şi nu am mâncat, spunând tuturor că am dureri de cap dacă mănânc. Când aveam nevoie de ceva, mergeam în livada la pomul dăruit lui Dumnezeu şi-i ziceam: „Te rog, roagă pe Dumnezeu, să fie bun, să-mi dea ce ceream sau să mă ierte când făceam greşeli". DE fiecare dată se aprindea pomul cu lumina, ca nişte stele pe crenguţe, care mă făcea fericită. Cât a trăit mama până la vârsta de 9 ani, îi povesteam mamei legătura mea cu pomul lui Dumnezeu. Mama mă privea, mă măsură şi o întrebam: „Ce stai gânditoare, cântărindu-mă?" „Mă tem dragul mamei, că eşti bolnavă, hai să te duc la taica părintele, că-i povesteam tot. Îmi lua părul

împletit după cap îl pupa şi-mi spunea: „Roagă-te scumpa mea şi pentru mine ca eu mă rog pentru tine!” După ce a murit mama, eu am avut o condamnare familială, pe care nu o pot spune că vă indispun prea mult. După doi ani de detenţie într-un chiler de care ştia numai fratele Petrică şi soţia lui Ionica, care locuia în casa mamei, am reuşit să evadez cu ajutorul Maicii Domnului, am fugit să-mi văd pomul, dar nu mai era, probabil că se uscase, odată cu mine. Aceasta-i povestea cu pomul meu. După aceasta am mers la fratele mamei mele, unchiul Ionica Barbu şi mătuşa Maria, cerându-le adăpost. Nimeni nu m-a cunoscut, că eram desfigurată. Aici la unchiul meu am stat până când am avut prima chemare, pe când lucram la cules de păpuşoi, cu sora mea Ghinita, nepoata mătuşii mele, în ziua de 22 octombrie 1937. Pe locul unde am avut prima chemare, s-a construit mănăstirea din voia lui Dumnezeu şi a Maicii Domnului. Locul fiind al unchiului meu, dar ca să putem construi mănăstirea, l-am rugat să-l primească în schimbul terenului ce-l aveam de la mama. A fost de acord cu acest schimb, pentru că în primăvara anului 1938, pe când era cu plugul şi caii, s-a lăsat din cer într-o clipă amiza, înainte de asfinţitul soarelui, o suprafaţă de lumină, deasupra pământului, cât este suprafaţa mănăstirii de azi. Caii s-au speriat şi au fugit acasă cu borana de fier, iar dânsul a căzut la pământ de frică. Eu fiind minoră nu puteam face acest schimb, a mers dânsul la Tribunalul din Tecuci şi a făcut act de donaţie Sfintei Episcopii din Roman pentru a se începe mănăstirea. Pe terenul meu am acte când am devenit majoră. Surorile care au auzit că vom face mănăstire, a venit fiecare cu părinţii, pentru că şi ele erau minore, spunând că şi ei vor să facă donaţie terenul, zestrea, să fie alături de mine. Aşa a luat mănăstirea fiinţa primind aprobarea Sfântului Sinod, iar noi micile surori ne-am angajat să lucrăm cărămidă şi salahoria. Călugăria mea şi numirea mea a fost gata cu atelierle unde se lucrau covoare pentru export şi import. Dumnezeu ne-a încercat dragostea, slobozind asupra noastră arestarea odată în 1955 (a mea şi a comitetului) şi a doua la zece luni în 1956, arestarea totală a soborului de 318 maici, trimise în familie. Sora Maria Tereza întreabă: Sora Veronica, te-ai supărat de această hotărâre a Divinităţii ce a venit asupra ta şi asupra mănăstirii? Ai blestemat pe cei ce au semnat

desfiinţarea voastră? Nu. Pentru că atunci trăiam cu gândul cum se desfăşoară activitatea în mănăstire, adică: ascultarea la ora cinci, la ora şase începe slujba la biserică; la ora opt se dădea micul dejun, apoi fiecare merge la locul de muncă repartizat. Acestea au durat până în 1959, când în camera celulă unde mă găseam cu încă 36 persoane au venit două femei din apropierea mănăstirii, care ne-au adus vestea desfiinţării mănăstirii noastre. Din această clipă a fost puşcăria grea gândindu-mă cum se descurcau surorile în lume. Planurile Marelui Guvernator Divin nimeni nu le poate cunoaşte. Sora Maria Tereza, fiind românca, din judeţul Bacău, misionara din tinereţe, din Biserica Greco-latolica, s-a oferit de la începutul povestirii mele să le trauca, că altfel nu ar fi fost posibil de înţeles. Mi s-a spus în descoperite mele că voi vorbi şi la alte neamuri. Acum sunt fericită că mă fasesc în ţară, popor şi religie alta decât a mea. De fapt noi românii şi cu italienii suntem fraţi de la acelaşi părinte. Au aplaudat toată lumea în biserica după ce le-am mulţumit de răbdarea şi dragostea lor. Toată lumea a venit şi ne-a îmbrăţişat, sărutându-mi Crucea de la gât cu sfintele moaşte primite de la Sfântul Părinte Papa Ioan Paul al II-lea. Clădirea mănăstirii Sfânta Emilia, ar putea să găzduiască 300 de surori, având două camere, fiind clădirea cu două etaje, parter şi demisol, bucătărie şi sala de mese unde mănâncă copii orfani şi bolnavi mintal, că ai noştri de la Vladimireşti. În sala de mese ne-au servit cu sandvici, ceai, cafea, lapte şi fructe de tot felul, şi multe prăjituri. De aici am ieşit în curte şi am putut privi clădirea care era foarte mare. Sora Lâno, ne-a făcut o fotografie mie cu cele trei surori, pe când eram aşezate pe o bancă de ciment foarte veche. Ne-am întors la bună şi credincioasa noastră văduva Maria, unde am dormit puţin şi am luat masa ca la paste. La orele 15, am pornit spre micul şi frumosul orăşel să vedem şi alte biserici. Ne-am oprit la Catedrala. Eu am mai cauatat să mai privesc biserica şi castelul Rocă, de pe vârful muntelui, unde nu am ajuns că nu mai aveam timp şi era foarte greu de urcat cu piciorul. În catedrală, după ce ne-am uitat cu atenţie mi-am dat seama cât este de mare şi frumoasă, precum şi foarte veche. Am uitat să arăt ca mănăstiri Sfintei Emilia i se mai spune şi „mănăstirea Visul Sfântului Iosif”. Catedrala este închinata „Sfântului Egidiu” cu acest harm. Biserica a

fost construită de un bogătaş căruia îi murise de 15 ani; sub altar a făcut o criptă. În acea criptă a aranjat un pătuţ cu perna tot aşternutul era dintr-o mătase foarte scumpă, iar fetiţa sub formă de statuie de marmoră îmbrăcată ca o prinţesă, adormită după o joacă. Fetiţa se numea Cristina. Din acea raclă deşi era cristalul perfect prin care o puteai vedea, nu se putea să intre nici aer la ea, cu vremea a început din popor bolnavii să-i ceară ajutor că simţeau un parfum de o atracţie copilărească. După un timp conducerea bisericească, a constatat că aecasta copila este o sfânta şi a trecut-o în rândul sfinţilor. Este tare frumoasă. Prin firizile din dreapta şi stânga a pereţilor bisericii, erau multe statuii, una mai frumoasă ca alta, în special Maica Domnului. Am văzut o sfânta foarte tristă şi stânga a pereţilor bisericii, erau multe statuii, una mai frumoasă ca alta, în special Maica Domnului. Mă văzut o sfânta foarte tristă, cu sprâncenele ridicate, gata să plângă. Am descifrat scrisul de la picioarele sfintei, scria: „Aşa să vă rugaţi şi voi mamelor pentru copiii voştri, cum s-a rugat Sfânta Monica pentru fiul ei Sfântul Augustin, să revină la credinţă din viaţa de desfrâu, ce a avut-o mulţi ani”. Lângă catedrala se găseşte biserica „Crucifixului”, aici era Maica Domnului îndurrereta cu sabia înfipta în inimă, închipuind durerea neamipomenita ce a avut-o când şi-a văzut pe Fiul şi Dumnezeul Ei răstignit. Altă biserică în mijlocul unui cimitir, cum nu am văzut în viaţa mea, aşa frumuseţe de morminte, cu monumente din marmora reprezentând pe Iisus cu coroana de spini, Madona îndurerata, Pieta, foarte multe morminte cu îngeri, unde erau îngropaţi tineri. Biserica de cimitir era închinata Fecioarei din Lugherca, unde s-a găsit icoana fecioarei Maria într-un copac, pe moşia lui Lugherca. Copacul foarte gros l-am văzut şi eu din două părţi, cu sfânta icoană, parcă ar lipită, dar nu se putea lua dea acolo, deci au făcut o Sfânta Masă în faţa acestui copac retezat care s-a învrednicit să poarte în el, icoana Maicii Sfinte şi Fecioare, care s-a învrednicit să poarte în el, icoana Maicii Sfinte şi Fecioare, nefăcuta demâna omenească, totul în culori pastel. Primul mormânt în acest cimitir a fost proprieterul moşier. În felul acesta a luat fiinţă acest cimitir, care este de o curăţenie şi de o frumuseţe rară. Şi aici mi-a făcut o poză la nişte morminte pe care le admiram. Altă biserică Cibona extrem de mare,

dar ruinată şi părăsită, închisa cu sârma ghimpată. Eu mi-am zis: De-mi fac rochiţa zdrenţe tot intru în această biserică, care plânge mai rău decât a noastră de la Vladimireşti. Şi nu m-am dat bătută, că mi-a ridicat rochia, sora Madia, mi-a făcut loc prin sârma apoi au venit şi ele şi am stat mult aici meditând şi privind cărămizile înguste, tencuiala, ici colo se mai vedea din pictura dar culori, nu-ţi puteai să seama ce a fost pictat. Lacrimile mi-au inundat obrajii. Sora Maria îmi zice: De ce strici veselia Duminicii? Am privit-o fără cuvinte. Ce ştie ea sau poate nu a simţit mare lucru în această biserică. De la altarul care nu mai exista, până la ieşirea fără uşi, am măsurat cu pasul meu 213 paşi, în metri ştiu eu cât ar fi! Ne-am oprit la o capelă în drum unde era un crucifix cu o masă în faţă şi vaze cu flori. Se zice că acolo s-a găsit o icoană a Maicii Domnului, atârnata pe o creangă groasă a unui copac secular. Locul unde este Capela se numeşte Cibona icoană care este făcătoare de minuni, găsită în copac, pentru că era în pădurea de castani, a fost dus la mănăstirea capucinilor din ordinul franciscanilor ce este aşezată pe vârful muntelui, lângă castelul părăsit despre care am mai arătat. Şi astăzi sunt doi-trei călugări care slujesc pe Stăpâna din copac. Mi-a părut foarte rău că nu au vrut surorile să mergem ce să facem ele sunt cu program. 5 OCTOMBRIE 1987 E luni, început de săptămână. Am trecut tot ce mi-am notat ieri la Tolfa, apoi m-am odihnit două ore. Am mers la biserică, la vecernie, pentru că surorile primise un telefon de la creştinile din Tolfa, că vin la noi la biserica mai multe persoane ce nu au auzit ce a vorbit sora Veronica, iar una din ele are un secret să-i spună. Biserica surorilor este mai nouă şi este construită de către Sfântul Părinte Papa Pio Dejimo. A venit foarte multă lume, numai femei şi doi bărbaţi. Am vorbit cam tot ce vorbisem ieri la Tolfa, poate că am mai adăugat câte ceva. Nu mai reţin. Sunt chemată de sora Lâno, într-o cameră să-mi spună o doamnă ceva. Sora Lâno, mi-a tradus şi mi-a bătut acasă la maşina ei de scris, toate cele spuse de doamna din Tolfa; ce mi-a spus acea doamnă? Ca de mică când avea 12 ani, ca orice copil a dus-o mama să ia biserică. Casa părintească era lângă mănăstirea „Sfintei Emilii” unde vorbisem eu ieri. Iar casa ei de acum, care a cumpărat-o cu soţul ce îi este mort de câţiva ani, este lângă catedrala. Ieri, mergând să plătească o Liturghie

pentru soţul ei, la catedrala întâmplarea a făcut ca şi Episcopul de la Civitavechia, fiind în vizită canonica, a rămas la slujbă în catedrala. După ce a venit, acasă, o vecină i-a spus că la mănăstire a fost sora din România, care a vorbit în biserica la lume şi la surori, lucruri muninate. Ea s-a trezit ca dintr-un somn şi a întrebat-o pe vecină: „Era îmbrăcată într-o rochie maro şi cu părul strâns la spate?” „Da!” îi răspunde vecină şi stă puţin pe gânduri după care o întreabă: „O cunoşti?”

„Da! am văzut-o în vis acum trei sau cinci zile nu mai ştiu, că venea pe un drum şi o voce strigă după mine: o, vezi este sora Veronica, urmeaz-o!” Vecina întreabă iar: „Dar cine a fost acea voce?” „Ştiu şi eu cine? trebuie să merg la ea să-i spun totul”. Vecina curioasă adăugă: „Ce tot să-i spui că aceea este o sfânta, nu ca tine cu zece rânduri de lanţuri la gât, inele şi brăţări de aur. Nu a mai stat pe gânduri şi a luat legătura cu gazda unde am dormit. Acum încep să spun: ca la 12 ani, obişnuită cu surorile de la mănăstirea „Sfânta Emilia”, care a renovat mănăstirea era o soră cu numele Maria, care în 1950 avea 80 de ani şi care mi-a luat ambele mâini, mi le-a ţinut în palmele ei, m-a privit şi îmi spune că o să am multe necazuri în viaţă, dar în România exista o maică cu numele de Veronica şi-mi repeta: nu, nu Veronica noastră, aceea este o romånca, carea suferit din copilărie foarte mult, a făcut o mănăstire, cu foarte multe surori, o să aibă mari necazuri, pentru că o să fie arestată, iar pe surorile ei le va trimite în cele patru vânturi. Se eliberează şi o să vină în această mănăstire şi o să vorbească la lume ce i-a spus „Cerul”. Nu va avea haina ei de sora, ci o rochiţă maro, cu capul gol şi părul legat la spate. Ai s-o cunoşti şi să-i spui tot ce ţi-am spus eu acum. Ar fi zis copila atunci la vârsta de 12 ani: „Dar eu n-am să uit cele spuse de dumneavoastră?” „Nu! a zis maică, ca eu am să te trezesc atunci când o să vorbească în mănăstirea în care şi eu mi-am dat tot ce am avut, copilăria şi tinereţea ca şi ea”. E adevărat că parcă m-am trezit dintr-un somn, când mi-a vorbit vecina, care a auzit pe Veronica, vorbind în mănăstire. Cred că Maica Prea Curată a rânduit ca eu să fiu mai încrezătoare de toate şi pentru toate. Eu poate am mai sărit ceva de emoţie, dar cele scrise la maşină sunt întocmai, cum a spus doamna din Tolfa. Fie Domnul lăudat! 6 OCTOMBRIE 1987 Impresionată de cele auzite ieri seară la doamna

din Tolfa, al cărui nume nu-l ştiu, azi am stat toată dimineaţa în casă, m-am rugat și am meditat. Apoi sora Maria m-a rugat să merg cu ea să-mi cumpere câte ceva, ce cred că nu am eu acasă. Mi-a cumpărat o umbrelă mică, care a costat 10.000 lire. Am oprit-o să-mi mai cumpere ceva. Sora Maria mi-a răspuns: Eu am 50.000 de lire să-ţi cumpăr ce doreşti, ca înapoi acasă nu mă mai întorc cu nicio liră. Am început să luăm ceva pentru bucătărie, diverse, ca să tocăm banii. Am venit acasă pe ploaie şi i-am zis: Vezi, că eşti de vină, că mi-ai cumpărat umbrela! 7 OCTOMBRIE 1987 Azi, am o lună de când am plecat din ţara mea scumpă și am venit în Italia iubita, pe care după Tara Sfânta, mi-am dorit-o ca pe ceva sfânt. Văd că dorinţele mele s-au împlinit, că văd Italia cu măreţele biserici. Mereu însetez să mai văd ceva deosebit. Nu am arătat că drumul de la Tolfa până la Civitavechia, este în serpentine ca pe valea Prahovei la noi, cu păduri de măslini. În după amiaza zilei de azi, am plecat la Roma, pentru dentist, Madia este în tratament la un medic stomatolog român. Ne-am întors în oraşul Dispoli, unde ne-am culcat. Mâine cu ajutorul lui Dumnezeu vom pleca spre sudul Italiei, la mama Madiei. Maşina ei fiind stricată mergem cu autobuzul, care trece prin Bari, oraş minunat din punct de vedere arhitectonic şi mai ales că vom merge să ne închinăm, măcar la întoarcere la sfintele moaşte ale Sfântului Mare Ierarh Nicolae, ce au fost aduse de la Mira Lichiei, aici la Bari. Doamne ajută-mă! Că mult mi-am dorit acest lucru, că îngenunchez la sfintele moaşte ale Sfântului Nicolae. 8 OCTOMBRIE 1987 În această zi am plecat din Diaspoli, spre Roma, de unde vom lua autobuzul spre Sudul Italiei. Până la Roma am trecut prin două tuneluri foarte lungi şi luminate ca ziua. Am văzut locul unde Sfântul

Constantin cel Mare a bătut şi a biruit pe romani, iar pe Maxenţiu, l-a ucis în luptă. În acel loc a văzut Sfântul Împărat Constantin cel Mare semnul Sfintei Cruci pe Cer. În staţia de autobuz mă întreabă: Sunteţi m românca? Şi eu sunt românca în vizită la o vară de a mea. Am vizitat cât s-a putut Roma, în două săptămâni iar acum vrem să mergem la Florenţa. Eu îi spun că şi eu sunt în vizită, venită din România, am paşaportul pe două luni şi stau la prietene, două surori misionare în Italia. Ne-am despărţit. Am luat autobuzul spre oraşul surorii Madia, care se numeşte Nardo, de unde ne-a spus Madia

că au fost aleşi trei Papi. Am ajuns la Nardo la ora 20. Din autogara ne-a luat fratele Madiei cu maşina, ducându-ne la mama ei care ne aştepta cu multă dragoste. Are 70 de ani dar nu-i dai vârsta asta. La casa părintească a venit şi al doilea frate cu soţia şi cinci copii. În maşina cei mai mari dintre copii stăteau în spate, iar cei mai mici stăteau la portbagaje. Când au ieşit din maşină, am crezut că au luat foc, nu te mai înţelegeai ce gălăgie era. Mama celor cinci copii îmi spune într-o românească stricată: În Italia, gălăgie şi vorba multă. De acasă ştiam că vom sta numai trei zile la Nardo, dar am stat zece zile. Pe drum cu elegantul autobuz, am văzut zidul romanilor care este foarte vechi şi înconjoară Roma, un spital şi un palat ruinat. Toată şoseaua pe ambele părţi, kilometri întregi ne-au însoţit copaci de leandri albi şi rozi. După două ore de mers începe un lanţ de munţi, departe de şosea. Am trecut prin oraşul Napoli, mai nou şi modern, cu fabrici multe şi teren de agricultură, cu foarte multe vii. Turme de vaci cu negru ale fermierilor. Viile sunt ridicate de la pământ cam un metru pe stâlpi spalieri cu sârma. La 50 km. de drum parcurs se plăteşte câte 1.000 de lire, pentru că şoseaua aparţine particularilor. Pe bătrânii munţi se văd castele cu păduri de măslin, suntem mai aproape de sud. Toate piscurile de munţi au câte un castel. Nu ştiu de sunt locuite ca Madia nu cunoaşte. Au ştiut miliardarii ce locuri să aleagă. În această zonă sunt foarte multe sonde tot ale particularilor. Se apropie pădurile de măslini până la şosea. Multe livezi cu lămâi ale particularilor sunt rămase moştenire din tată în fiu. Mulţi fermieri mai sunt, îi spun Madiei. Da, îmi răspunde, că doar ei alimentează oraşele. Tot drumul cât am mers am întors capul când în dreapta când în stânga. Munţii sunt ca la noi în valea Prahovei, înalţi ca Omul şi Caraimanul, goi, din piatră şi cei mai mici împăduriţi. Numele lor le voi spune la familia Madiei. Întoarsă acasă, am trecut pe caiet notiţele ce le-am luat în drum, fiind în maşină. Până aici am mai întâlnit şi sate mai modeste, pe lângă munţi însă cu oi multe. Am intrat într-un oraş mare cu două biserici, un castel vechi şi părăsit. Încep iarăşi munţii uriaşi pe ambele părţi ale şoselei sunt o frumuseţe. Un pod ruinat de pe vremea romanilor antici. Prin văgăunile munţilor, se văd luminate sate sau oraşe, numai Domnul le mai ştie, că nu mai am pe cine să întreb, ca

Madia este „tufa de Veneţia”. Rău mai este fără un ghid bun, dar să fie în limba ta. Pe un vârf de munte se poate vedea un zid care închide o biserică şi un castel. S-ar putea să fi fost o mănăstire şi acum părăsită din cauza lipsei de personal. Încep munţi goi din piatră. La poalele munţilor încep oraşele mari, apoi dealuri, cu tot felul de onduleuri, iar în dreapta se vede un oraş cu trei biserici se zice că ar fi oraşul minerilor cu multe zăcăminte. Un masiv de munte pleşuv, ce are pe el un castel ruinat şi părăsit, se zice că e medieval. Un tunel lung pe sub munte, luminat ca ziua. Mari suprafeţe de tutun ale particularilor. Acestei zone i se spune Irpinia datorită minerilor şi fabricilor. Pe munţi sunt oraşe ce luminează o frumuseţe. Am trecut patru tunele pe sub munţi, foarte, foarte lungi. Am ajuns la jumătatea drumului, de la Dispoli până aici la Bari. O să-l vedem şi o să ne închinăm la întoarcere. Şi aici am văzut un palat antic şi o fântâna regală, de pe vremea romanilor şi patru porţi ale cetăţii, prin care se intra în oraş tot de pe timpul romanilor. În drum până la Bari, am făcut un mic popas unde s-au schimbat şoferii. Din câte am putut să-mi dau seama, oraşul nou are o linie arhitectonica, cum nu am văzut nicăieri. Când ne vom întoarce o să-l cercetez cu de-amănuntul. În Bari, am văzut troleibuze ca la noi în România. Oraşul este capitala mediteraneană. Pe suprafeţe întinse sunt vile ale bogătaşilor, fermierilor, pe malul Mării Mediterane, iar pe cealaltă parte sunt munţi cu păduri de măslini. Peste tot ziduri medievale. Port cu vapoare particulare, vaporaşe şi bărci pentru sport. Apusul de soare ce se oglindeşte în mare este o minunâtie. Pădurile vechi de multe de mii de ani, cu seculari măslini ne însoţesc, iar Marea Mediterană s-a ascuns undeva. Intrăm într-un oraş mare cu multă vegetaţie, dar s-a lăsat noaptea şi eu nu mai pot să-mi iau notiţe. Am mai amintit că am ajuns în oraşul Madiei Nardo un oraş vechi, cu multe străzi, aproape toate sunt foarte înguste, doar singur centrul este mai comod, că pot circula măslinile în voie. Familia Madiei, bogată în copii, parcă mă cunoşteau de când lumea. 11 OCTOMBRIE 1987 M-am sculat mai de dimineaţă, repede m-am spălat şi îmbrăcat de drum şi mi-am făcut rugăciunea mai rapid. La ora şapte au venit cei anunţaţi şi am pornit la drum cu mercedesul, care mi-a dat posaibilitatea să-mi notez totul întâlnit în cale, nezdruncinându-ne. Am

fost însoţită în acest drum de sora Madia şi de familia ce au venit cu maşina. Ne-am întors încărcate cu frumuseţi de arta spirituală dar cam îngheţate, pentru că frigul provocat de Marea Adriatică, care se pupă cu Marea Mediterană, a răcit atmosfera. Am intrat în oraşul Galatone şi am vizitat biserica „Sfânta Cruce", foarte grandioasa şi foarte veche antică. Tot Sfântul Altar cu o catapeteasmă cum nu am văzut până aici. Bolta bisericii, pictură în mozaic ca şi catapeteasma. Restul pereţilor în fresca, precum şi toate icoanele. Totul privind este o adevărată minune. Maica Domnului, reprezentată printr-o statuie din marmora îmbrăcată în haina neagră şi năframa pe cap tot neagră, cu mâinile disperate, iar Iisus în faţa Ei legat de stâlp, având doi stâlpi în ambele părţi, din marmora în stil baroc. Aceasta biserică are trei firizi: cu Domnul Iisus Răstignit, cu Maica Domnului de la Lourdes şi Maica Domnului de la Fatima cu Sfânta Tereza. Fiecare firidă are doi stâlpi de marmoră stil baroc plafonul este sculptură în lemn masiv auriu, ca la biserica „Sfântul Petru" din Roma. Întreaga biserică este sculptată în reliefuri, unde nu sunt icoane. În acest fel am văzut pe „Sfântul Biagio" făcător de minuni pentru copii cum este Sfântul Stelian la ortodocşi. Ţin să arăt, ca în faţa catapeteasmei este masda pe care se face Sfânta Liturghie. Am mai văzut tablouri biblice, ca la „Biserica neamurilor" din Ierusalim. Catapeteasma este formată din stâlpi florari auriţi, în stil baroc. Ce mai… totul este o minaţie. Firizile au stâlpiirasuciţi şi florarii aurite. Oraşul Galatone a luat fiinţă în anul 1699, este foarte mare şi frumos, cu biserici foarte, foarte vechi. Prima biserică este închinata Sfintei Fecioare Maria; a doua biserică este în cinstea Sfintei Ecaterina şi este în stil bizantin, pictata toată în fresca, dar din cauza vechimii abia se mai cunoaşte pictura. La intrare în biserica este statuia Sfintei Ecaterina, pe partea stângă. Este atât de frumoasă că te opreşte pe loc. M-am uitat de multe să văd dacă este vreo bucăţică nepictata, pe pereţi şi chiar pe stâlpi cu figuri mici. Exista o icoană foarte veche cu chinurile Sfintei Ecaterina, alături, Sfânta Agata cum i s-a tăiat capul. Mi-a spus sora Madia. că a întrebat câţi metri are lungimea bisericii şi i-a răspuns parohul: 97 m. Toată biserica este inundată de lumini, prevăzută cu trei uşi şi bănci multe. Spre sudul Italiei, am văzut foarte multe ferme cu vii şi suprafeţe de măslini seculari, kilometri întregi

nesfârşiţi. Am intrat într-un oraş pe care nu l-am putut nota din fugă maşinii, dar avea enorm de multe clădiri medievale. Am ajuns în oraşul Rufon la familia care ne-a luat cu maşina. Avea aici o casă foarte, foarte frumoasă, spunea că are o altă casă la Florenţa, două pe malul unde se pupă Adiraţica cu Mediterană şi alta în oraşul unde locuieşte unul din cei doi copii. Primul copil locuieşte în Florenţa. În acest oraş am întâlnit un castel mare ruinat şi ruinele unei mănăstiri foarte mari. Zidul ce-a înconjurat mănăstirea era înverzit; restul ruini bănuiai că a fost mănăstire după enormul morman de ruini ce se vedea în mijlocul cetăţii ruinate. Nu departe, mai întâlnim o altă mănăstire ruinată. Aici se vede o Cruce, aplecată pe ruini. M-am înfiorat gândindu-mă la mănăstirea noastră din Vladimireşti. În piaţă ce îndrepta pe vizitatori spre Marea Adriatică, chiar în mijloc se afla un măreţ obelisc, cu „Sfânta Maria di Leuca". Intrăm la locul unde se zice „Călcâiul Cizmei", pentru că Italia pe harta apare ca o cizma. Privind pe Sfânta Fecioară Maria, în vârful obeliscului cu globul pământului în mână, nu-mi venea să mă mai despart. Mi se părea marea nimic pe lângă Măreaţa Împărăteasa din vârful cel înalt. Ne-am depărtat de la călcâiul cizmei, spre „Biserica marinarilor", ce a fost zidită din fondurile marinei, în urma unei minuni când, nu ştiu pentru că nu am avut de la cine să iau informaţii, cum că marinarii plutind pe apă, au văzut, că se apropie o icoană a Maicii Domnului. Marinarii nu-şi dădeau seama ce poate fi, dar icoană care venea plutea în picioare, apropiindu-se de ei, un val al marii a ajutat-o să urce pe corabia marinarilor. În felul acesta, marinarii au luat hotărârea să aducă la cunoştinţa forului superior cerând ca în portul „Cizmei" să se construiască o biserică a „Sfintei Fecioare a marinarilor", aşa luând fiinţa biserica, care nu este prea mare dar frumoasă. Are un altar mare, iar icoana ce a mers pe apa este la mijloc, încadrata de sculpturi în stil baroc, de o rară frumuseţe şi cu potop de flori naturale aduse de vizitatori, că recunoştinţa pentru binefacerile primite. Aici mai vedem o statuie a Prea Curatei Fecioare Maria cu pruncul în braţe şi cu ochii de rubini că ai impresia că sunt vii. Lumea merge şi se roagă cu mare evlavie. O altă icoană, pictură în mozaic, ce reprezintă pe Maica Domnului, cum se arata marinarilor pe mare într-o furtună groaznică, cu mâinile întinse, ca şi când ar opri

catastrofă. Au pictat pe Prea Curată protectoarea celor care în disperare, își ridică credința la nivelul Ei. Este nemaipomenit de frumoasă, o vezi Împărăteasa severă, dând ordine, o vezi Mamă ocrotitoare şi dulce. Sfânta Masă pe care se oficiază Sfânta Liturghie, sta în faţa Reginei care e cu Pruncul lipit de obraz, iar Pruncul ţinând O de gât parcă i-ar spune ceva. Nu ştii ce să admiri mai mult. Aceasta biserică pe malul Mării Adriatice, este protectoarea tuturor şi-n special al marinarilor. Sus la altar geamurile sunt rotunde cu vitralii ce prezintă încoronarea Maicii Domnului de către Sfânta Treime. Este tare tânără şi imaculată. Tot malul mării este un Ian de vile ale bogătaşilor. am plecat şi în drum am intrat în biserica „Naşterii Maicii Domnului" cu un altar central foarte mare, având pe peretele din fundul altarului icoana Naşterii Maicii Domnului în mozaic. În lungimea bisericii are cinci firizi pe dreapta şi cinci pe stânga. Predomina scene cu Maica Domnului foarte frumoase, picturi în fresco. Nu am avut timp să scriu sfinţii din firizi, dar Sfânta Fecioară Maria o vedeam în multe feluri, de la vârsta de trei ani, până a primit sabia durerii în inima pentru Fiul Ei, văzându-L răstignit. Nu departe de aici, am întâlnit altă biserică închinata Sfântului Dominic. După averea bogătaşilor bisericile erau dese şi frumoase. Aceasta biserică este foarte veche şi foarte mare, cu un altar central având un crucifix în fundul altarului şi Sfânta Masă în faţa crucifixului, unde făcea Sfânta Liturghie. În dreapta bisericii se afla cu Madona îmbrăcată Regina, statuie de marmoră de fapt toate statuile au îmbrăcăminte minunată. În stânga este statuia Sfântului Dominic rugându-se şi îngerii îi culeg vorbele rugăciunii. lângă el, este statuia Sfântului Anton de Padova. Lângă Regina măreaţă e un crucifix. Întâlnim altă biserică în cale închinata Sfântului Ilie, cu un altar central, cum Sfântul Ilie este luat la cer. Toată biserica este în fresca, afară de Madona îndoliata, care este statuie aşezată în partea dreaptă şi în partea stângă este Iisus cu inima pe piept. Pe pereţi vedem pictura Schimbarea la faţă. În drum am mai văzut două castele medievale, foarte vechi, părăsite precum şi castelul Doamnei Lucia una se trăgea dintr-o viţă nobilă, a făcut din moşia ei un sat ce-i poartă numele, cu biesrica modestă şi şcoala. Toată lumea din acel sat în ziua ei de naştere merge la cimitir şi îi depunea flori că

recunoştinţa că nu a trăit degeaba numai pentru, ci a dăruit tot ce a avut celor săraci, făcându-i în felul acesta fiii ei pe toţi slujitorii ce-i avusese la curtea ei. 12 OCTOMBRIE 1987 Azi după micul dejun, o cafea ne-a înviorat şi am luat-o la drum. În cale am întâlnit biserica Sfântului Iosif, destul de mare şi veche, ce avea un altar central stil baroc şi statuia Sfântului Iosif în mijloc. Vedem o firidă cu Sfânta Agaţa. Alta firida cu Sfânta Apolonia, cu doi sfinţi ce au fost martirizaţi fiind copii, pentru că urmau. Într-o altă firida vedem „Sfânta Familie", pictură în frescă. Alta firida cu Sfânta Biagio, care a prorocit spunându-i Sfintei Fecioare ca Fiul Ei o să poarte cununa de spini. Tot azi am fost cu sora Madia şi mi-am luat la un mare laborator, pentru a-mi face toate analizele şi în special să ştiu cum stau cu diabetul, pentru că văzând atâtea minunăţii am uitat de toate. La orele când am scăpat de la laborator, prima biserică ce mi-a ieşit în cale era închinata Sfântului Francisco de Asisi, cu stâlpi pe ambele părţi, în stil baroc din marmora, extrem de frumoasă. Nu lipseşte din nicio biserică, să nu vezi pe Madona statuie îmbrăcată ca o Împărătească, cu coroana pe cap din nestemate, tot înconjurata cu stâlpi de marmoră stil baroc. Aceasta biserică are patru altare laterale, sunt cu stâlpi scuipaţi în lemn. Din tot ce se vede, parcă nimic nu-i mai grandios ca Madona „Regina Păcii", care-l de o frumuseţe rară.

Peste tot mă uimeşte, cât suflet au pus artiştii secolelor din trecut şi au lăsat ca prin arta lor să trăiască în vecii vecilor. Ce mici suntem noi… cei de azi! Intrăm şi în biserica „Sfânta Familie". Nu-i mare, dar e foarte veche, cu un interior fermecător, care te atrage spre meleagurile infinitului neînserat şi nemuritor. Am ajuns acasă. Mama surorii Madia ne-a spus că maica superioara de la mănăstitrea Sfânta Clara, mă roagă ca să mă vadă şi celelalte surori, că are scandal cu ele. Este după cum am mai arătat, cine intra la ele, nu ca vizitatori, ci ca vieţuitoare, nu mai iese decât la gratii, vin şi vorbesc, şi văd fie pe părinţi, rude sau cunoştinţe. În seara asta am fost cu sora Madia şi cu mama ei la biesrica din parohie, dedicată „Inimii lui Iisus". Biserica este nou văruita, şi cu o icoană mică pe o draperie albastră. Crucifixul din fundul bisericii altarului e pe peretele din mozaic aurit. La ieşirea din biserica „Inimii", se găseşte statuia Domnului Iisus cu inima

sângerata, în stânga, iar în dreapta, o modestă statuie a Madonei imaculată, din lemn. Pe pereţi erau icoane mici cu Drumul Crucii. 13 OCTOMBRIE 1987 Azi ne-am hotărât să mergem la un medic pentru a-mi schimba ochelarii. După consult am văzut că mi-a dat reţeta ca şi cel de la Bucureşti, zicându-mi să port ochelari permanent şi să fiu cu ochii în atenţie dacă am diabet. În după amiaza zilei de azi, am răspuns la invitaţia maicii superioare de la mănăstirea Sfânta Clara. M-a însoţit sora Madia, împreună cu mama ei. Toate cele 18 surori maici ne aşteptau în camera cu gratii şi cu mare bucurie ne-au primit parcă ne cunoşteam de când lumea. Printre gratii ne-a dat cheia bisericii. Gratiile despărţeau cele două camere unde stăm noi. Printr-o uşă lăuntrică nu cea principală am intrat numai noi trei şi am vizitat biserica. Este foarte frumoasă, curata şi extrem de veche. La altarul principal o vedem pe Madona cu mâinile înttinse de a primi pe cele ce intra în Casa Ei pe veci. În dreapta e un altar cu Sfânta Clara şi adormirea ei, apoi Sfânta Lucia, ucenica Sfintei Clara doamna de onoare a prinţesei Clara cu stâlpi de baroc. Lângă Sfânta Clara este Sfântul Francisc, Iisus cu inima şi Sfântul Egidiano, fiecare într-o firidă cu stâlpi baroc. Sfântul Egidiano a fost ucenicul Sfântului Francisc, fiind singurul din oraşul său care a devenit sfânt şi sfânta Clara. Sfântul Egidiano a fost recunoscut târziu după moarte, după minunile ce le-a făcut la mormântul său. Sfânta Clara a fost prinţesă şi în urma unei predici ce a auzit-o la Sfântul Francisc, a renunţat la toate ale rangului său, chemându-l pe Sfântul Francisc şi spunându-i că renunţă la tot şi vrea să-i urmeze. Sfântul Francisc, ştiind că-i prinţesa, i-a descris cât este de grea calea lui, spunându-i să se mai gândească deoarece aceasta renunatre la toate averile, onorurile şi părinţi, este foarte grea. Ea i-a răspuns: ca toate le calcă în picioare şi-l urmează. Atunci Sfântul Francisc a dus-o într-o chilie unde nu vedea pe nimeni. După un timp părinţii ei văzând ei că nu se mai întoarce, au construit această mănăstire, unde acum sunt eu, dar în afară de gratii. Mănăstirea parcă este un oraş închis sau o cetate şi când a fost gata, Sfântul Francisc a dus-o în mănăstirea făcută de părinţii ei, cercetând-o aceştia prin gratii ca şi astăzi, cum se aplică întocmai ordinul său. Auzins tinerele care i-au fost în compania ei, pe când era în casa părinţilor că prinţesa Clara

s-a făcut călugăriţă, au venit la ea cu rugămintea sa le primească şi pe ele în ordinul ei. Clară le-a spus severitatea ordinului ca cine intra acolo, nu va mai ieşi, lăsându-le să se mai gândească o vreme. Cele ce au avut chemare de la poarta mănăstirii Sfintei Clara, cu ordinul Sfântul Francisc, se păstrează şi azi cu sfinţenie. După ce am vizitat biserica mănăstirii, le-am vorbit ca eu nu văd mai mulţi dumnezei, ci unul singur, de aceea să ne socotim şi copii a aceluiaşi Părinte. Printre gratii ne-am dat mâna, luându-ne ca un legământ fiecare păstrându-ne dragostea prin rugăciune, enele faţă de latele. maica superioară, mi-a dat un plic, spunându-mi că este din partea celor 18 vieţuitoare a Sfintei Clara. Când am ajuns acasă am căutat în plic, crezând că este vreo icoană, dar am găsit 30.000 lire şi scris în limba italiană: pentru drum. Despărţirea de surorile sfintei mănăstiri „Sfânta Clara" a fost foarte, foarte emoţionantă, strigând în cor că nişte copii, să vin la ele cu mai multe surori:

Să mai vii la noi, că te aşteptam, sora Veronica, cu drag, iar la toate surorile le dorim succes spiritual. Gratiile Sfântului Francisc şi a Sfintei Clara, au rămas reci şi dure. Ele strigau cât puteau: „Pace, pace, Veronica" şi au lăsat draperia peste gratii. Am plecat de la mănăstire şi am intrat toate trei în catedrala oraşului să-mi revin. Dragostea lor m-au transportat în alte sfere, iar Mdia mi-a cerut voie rugându-mă, să fumeze o ţigară. La orele 21 am ajuns acasă la mama Madiei. Nu mi-a mai trebuit nimic. M-am rugat şi m-am culcat. Te obosesc şi bucuriile şi mai ales când vezi dragostea sinceră de la nişte fiinţe de altă religie şi neam, ţinând seama că toate erau în vârsta Domnul să fie lăudat! 14 OCTOMBRIE 1987 La ora 6 dimineaţă m-am trezit şi deşi eram foarte departe de Iaşul meu moldovenesc, în rugăciune cu puţină strădanie, m-am transportat acolo să iau binecuvântarea şi parfumul sfânt de la Sfânta Prea Cuvioasa Maica noastră Parascheva, care a binevoit să vină numai cu trei galbeni în ţara românească. apoi am luat firul amintirilor, depănându-l şi cu drag strângându-l la inimă, meditând cum o fi suportând fiinţele omeneşti, care pleacă pentru totdeauna din ţara lor scumpă. Norocul meu hărăzit de Cer, este că mă ajuta să mă pot detaşa în locurile dragi, pentru a-mi lua nectarul florilor, udate de îngeri şi ne ajuta pe toţi care alergam să-l strângem în desaguţele tainice pentru

veşnicie. Oftam după ale noastre motiste obiceiuri, dar care dau căldura, praf şi culoare, ce te leagă cu înaintaşii noştri, ce le-au creat. Fericirea şi libertatea singur ţi-o faci, trecând cu pace lăuntrică nevăzând nimic rău în jurul tău. Într-un astfel de climat chiar de pe pământ te simţi în fericirea veşnică, având întotdeauna viaţă plină de bucurie, iar tristeţea şi nefericirea nu au loc în fiinţa ta. Toate le-am primit ca dar din partea lui Dumnezeu, socotind că şi eu voi bucura pe cei dragi ai mei. M-am dus la biserica Sfinţilor Cozma şi Damian, să mă rog Sfintei Cuvioase Parascheva, imaginând-o cum o duc preoţii pe umerii lor, înconjurând frumoasă Mitropolie a Iaşului, miile de credincioşi cântându-i. Întoarsă acasă la sora Madia, mi-am trecut notiţele în caiet pe care doresc să le păstrez pe parcursul vieţii mele, cetindu-le când voi fi acoperită de mantia bătrâneţilor pentru că anii strânşi nu mai da prilejul să am aripi la picioare. De toate fie Domnul lăudat, că mi-a dat totul! 15 OCTOMBRIE 1987 Un început de obişnuinţă. Pentru a ne relaxa, am mers cu mama surorii madia, să-i vizităm grădina cu vie şi smochini. Madia conducea maşina şi se grăbea să avem timp să ne întoarcem, să putem merge să vizităm frumoasă Florenţa. Am mers cam 60 km. şi pe ambele părţi ale şoselei erau păduri de măslini ale fermierilor rămaşi din ţâţă-n fiu. Mă minunam de grosimea tulpinilor, la care îmi răspundeau cele două însoţitoare, că s-ar putea să aibă până la 500 de ani vechime, pentru că bătrâneţea lor dau fructe mai bune. Am văzut grădini de cactuşi, care cresc prin bolovanii mari de piatră şi dau un fruct cât un măr mai mic şi foarte dulce. Mi-a venit să plâng, văzând minunăţiile lui Dumnezeu, presărate în fel şi chip, pentru binele omului. La reîntoarcere am trecut pe la o şcoală să aducă acasă pe nepoţii lor. Copii erau cinci, patru stau cu bunica şi unul la portbagaj. am zis văzându-i cum stau: Asta numai în Italia gălăgioasă poţi vedea. toţi cântau de bucurie că merg acasă. Poliţia văzându-i râdea şi se amuză. Ce m-a impresionat în Italia a fost felul de civilizaţie, amabilitatea şi politeţea. 16 OCTOMBRIE 1987 De la vechiul oraş Nardo am pornit spre frumoasă Florenţa. În drum ne-a condus tot timpul păduri de măslini şi vie, lanuri întregi de „verdura” anghinare importexport, ce servea la toată masa aceasta salată opărită. Am trecut printr-un oraş mic Lencee, cu multe biserici. Nu ne-am oprit

să le vizităm, pentru că orașul era mai nou și desigur și bisericile erau mai noi. După un drum am ajuns la Florența. Se zice, ca să ajungi în centrul orașului Florența, trebuie să treci printr-o măreață poarta prin care se intra în centru, având ca protectorul orașului pe „Sfântul Gratic" o poartă antică. Ochii mei erau după biserici și spre marea mea bucurie, în față era o biserică monumentală, purtând hramul „Sfântului Ioan Botezătorul". Pătrundem în orașul care este totul un muzeu. Începem cu bisericile vechi. Biserica Sfântului Pio al X-lea, cu arcade romane și picturi care sunt șterse de fresco învechite. Biserica Sfântul Rondo dedicată Sfintei Fecioare Maria, cu opt firizi în care sunt pictați diferiți sfinți, având în fața câte o măsuță cu flori. Frumoasă catedrală a orașului închinata tot Sfintei Fecioare Maria, înconjurata de Palatul episcopal foarte vechi, cu un turn enorm, având în vârf o cruce enormă. Altarul central al catedralei, este foarte mare, închis cu balustrada mare, având stâlpi de marmoră stil baroc. În firide sunt icoane pictate, mozaic cu sfinți din ortodoxie. Desigur că aceasta catedrală a fost construită înainte de ruperea bisericii creștine din sec. VIII. Biserica Sfinților Părinți, cu altarul central mare, având pictat în fresco și mozaic aurit, peretele cu Sfânta Ana și Sfânta Fecioară de mână, ca o copilița. Este o minunăție. Pe pereții lăturalnici cu patru firizi pe fiecare perete, reprezentând Sfânta Familie și anume: Nașterea Maicii Domnului, Sfântul Iosif, Maica Fecioara la Elizabeta, Sfânta Fecioară cum i se arata Îngerul Gavriil, Sfântul Pio al X-lea, ducerea Sfintei Fecioare la templu la vârsta de trei ani, Buna Vestire și Nașterea Domnului Iisus. Toate firizile au câte doi stâlpi de marmoră stil baroc, foarte vechi și extrem de frumoase. Picturile toate în mozaic sunt de o frumusețe rară. Am mai vizitat biserica Sfântul Petru, foarte veche, cu picturile aproape șterse, au fost în fresco. Biserica Sfânta Tereza, mai nouă, pictata în mozaic. Maica Domnului, deasupra Sfintei Tereza, moartă pe peretele din fundul altarului central. Are patru firizi cu stâlpi de marmoră simplă cu diferiți sfinți martiri ca: Sfântul Orațio, primul martir al cetății, are cupola în fresca pictată bizantină. Biserica Sfânta Irina, foarte veche cu altar central foarte mare, cu stâlpi de marmoră stil baroc, cupola la firizi sunt în fresca cu îngerași și stătui cu sfinți ca: Orațio, Maica Domnului îmbrăcată cu haina cu fir de aur, este

o adevărată Împărăteasa cu croroana toată cu pietre scumpe biserica este în stil roman, având cupole. La fiecare cupolă cu câte un candelabru cu multe lumini electrice. Biserica „Madona della Grazie" este foarte veche cu patru firizi. Într-o firidă este statuia Maicii Domnului, îmbrăcată ca o Împărătească severă, dar foarte, foarte frumoasă, cu o coroană scuma pe cap, închisa cu geam. Alta statuie a Sfântului Ilie, intrarea în biserică a Prea Curatei, Sfântul Anton de Padova şi Sfântul Francisc de Assisi. Am stat să medităm trecutul unui palat roman, pe o suprafaţă de 1.000 m. erau doar ruini care îţi arătau vechimea medievală şi amfiteatru, cu treptele învechite unde stătea conducerea guvernamentală a oraşului, privind cu satisfacţie sfâşierea creştinilor de către animalele sălbatice, care poate nu depăşeau pe cei ce priveau ca număr. Se vedea o uşă mare şi cum era ruinată, pe care scria: „Pe aici ieşeau creştinii în arenă". Se mai putea vedea încă opt uşi mai joase puţin în picioare ca mărturie. Imitau circurile antice şi cruzimile domneşti de la Roma. De fiecare dată păgânii de împăraţi se întreceeau câţi creştini sfâşiaţi de fiarele înfometate. Maritirii rămaşi acoperiţi doar de îngeri, erau luaţi de creştinii ce erau ascunşi şi îngropaţi cu cinste. Intrăm într-un enorm parc, cu obilisc în mijloc şi cu statui ale scriitorilor ai oamenilor mari din trecut este în felul Cismigiului nostru, cu bănci ocupate de pensionari. Obiliscul are în vârf o sfânta cruce. Acest parc e antic şi se numeşte „Piaţa treizeci de mii". Are noua fântâni arteziene. Florenţa este oraş al milionarilor, are patru porţi de intrare în cetate, din ziduri antice. În afara porţilor este oraşul cel nou, cu câteva obiective, dar fără importanţă istorică. Ne întoarcem la Nardo, ne odihnim şi apoi pornim spre Bari. 17 OCTOMBRIE 1987

Azi am pornit spre măreţul oraş Bari cu trenul. Înainte de a intra într-un oraş, în tren se telefona ce gara urmează. Am putut vedea adevărate păduri de măslini şi întinderi de vie, pe suprafeţe mari, precum şi imense culturi de „verdura", copaci seculari de măslini cu tulpini foarte groase. Mi-a spus Maria că-i răsădeşte tata, iar fiul mănâncă fructul. La rădăcina copacului se vede ca o braatara lată de 20 cm. de care este prinsă o plasă ce se măreşte cât o coroană copacului şi prinsă în ţăruşi de fier. Când fructul se coace, cade în acea plasă, adunându-le după ce au căzut toate Proprietarul le duce acasă, din

măslinile mici scoate ulei, iar din cele mari le pregăteşte pentru export. Sunt proprietari mai mici sau mai mari, după moştenirea rămasă de la părinţi. Am ajuns într-un oraş, la mare numit Brindis, important din punct de vedere al portului maritim comercial, cu multe vapoare pentru export. Ce frumos se vede Marea Mediterană. Şi prin aceste meleaguri din sudul Italiei, pe primul loc întâlnim tot măslini, apoi viţa de vie şi al treilea loc ocupa anghinare? bună pentru salată, minunată în bolile de ficat. Încep să apară castele vechi, părăsite. Foarte interesant, pe un munte gol, este construit uun oraş, iar pe vârful cel mai înalt se vede o biserică imensă. Se zice că acolo este „Oraşul minerilor". Se înserează; se văd munţi mai mici cu oraşe pe ei. Sunt o frumuseţe de la distanţă, în luminile becurilor. Încep iar păduri mici şi mari; am în faţa harta desenată de nepoţii surorii Madia, prin care pot să descifrez cum se cheamă munţii şi ce păduri sunt. Munţii cei mai înalţi se numesc „Appennino meridionalo", iar pădurile „Appennino Lucano", munţii ce aveau oraşe pe ei se numesc „Lemurge". Ne îndreptam spre marele oraş Neapoli, cu arcade seculare, antice şi porţi ce se păstrează din sec. al III-lea după Hristos. Pentru cei ce doreau să intre în oraş se făcea legitimaţie, un fel de vamă, se cercetau să vadă dacă este roman sau creştin. Încep munţi foarte vechi, aproape de calea ferată, cu multe peşteri, cu foarte multe goluri, un fel de tuneluri, care dădeau psihilitattea să comunice când erau ascunși de teama romanilor, care îi căutau să-i dea spre mâncare fiarelor. Aici am coborât din tren şi am zăbovit puţin dorind să călcăm pe urmele primilor creştini, ce au fost făcuţi de Sf. Apostol Petru, până a venit Sfântul Împărat Constantin cel Mare şi mama să împărăteasa Sfânta Elena, ce au încreştinat Italia, dând libertate creştinilor. Oraşul Neapoli, este mare şi renumit prin trecutul romanilor în cruzime şi vitejie, numai ca astăzi sunt ruine de castele mari şi mici, amfiteatre învechite, unde aduceau pe creştini să fie sfâşiaţi de fiarele înfometate, iar conducătorii şi hainii se distrau de această privelişte. Prin ce împrejurare nu ştiu? ca dintr-un oraş mare şi frumos a rămas mari ruini; poate tot un război, doar poarta ce controla pe cei ce intrau în oraş este în stare bună, aceasta pentru mărturie, cu groşii ei pereţi şi aer straniu. 18 OCTOMBRIE 1987 Alt oraş mare industrial, mai nou

este Sfântul Gheorghe, cu blocuri moderne şi biserici puţine, nu avea mai mult de 100 de ani. Biserici cu interioare foarte simple, văruite şi pe pereţii lăturalnici, icoane mici cu „drumul crucii” şi câteva statui ieftine. Ne apropiem de oraşul mult dorit? Bari? în care vom găsi sfintele moaşte ale Sfântului mare Ierarh Nicolae. Pe mijlocul şoselei, copaci mari de leandru roz şi alb. Oraşul vechi este aerisit de marea Adriatică care se uneşte cu Marea Madeiterana, la călcâiul cizmei. Sfântul Nicolae este protectorul oraşului Bari, precum şi întreaga Italie de sud. Restul oraşului Bari este capitală de regiune? Puglia. Regiunea Puglia este ca Moldova noastră. Puglia este oraş nou cu o arhitectură modernă, extrem de frumoasă. Tot oraşul este în linii drepte care dădeau spre mare, cu blocuri cu câte patru etaje, lucrate în acelaşi stil curat şi frumos cum nu am mai văzut, ca de sărbătoare. Oraşul vechi Bari, alături de Puglia, are străzi foarte înguste, pietruite, cu locuinţe foarte vechi, castele ruinate şi părăsite, mănăstiri de asemeni ruinate şi părăsite, se vede că-s din timpurile de prigoane. Populaţia ca ţiganii, iar copii în grupuri ce te suspecta de eşti bogat sau sărac, să ştie ce au de făcut. De fapt când am lăsat bagajele în gară la „bagaje de mâna”, auzind că mergem la biserica unde este Sfântul Ierarh Nicolae, ne-a făcut atente să avem grijă de poşeta, că acolo sunt mulţi hoţi. Este adevărat că ne urmăreau, dar şi poliţia este foarte deasă, pe stradă până la catedrală, aşa că nu aveau curajul să ne atace.

Am ajuns în marea piaţa, unde erau destul de mulţi turişti şi poliţie dar şi hoţi, se făceau că se miră de cei prezenţi. Toţi priveau măreaţă şi bătrâna biserica franciscană, cu trei uşi de intrare la faţada şi două uşi în partea stângă, pentru că în dreapta dădea în curtea care cândva a fost mănăstire, iar acum serveşte ca Episcopie. Totul este foarte vechi. Biserică era închisa şi porţile ce dădeau în curte erau cu lacăte. Neam înviorat în jurul bisericii, am analizat cât este de mare şi înalta, în stil roman? gotic. Când ne-am simţit obosite ne-am aşezat pe trepte să ne odihnim. Am mers să vedem marea Adriatică, cum îşi bate valurile de mai. A dat bunul Dumnezeu că a sosit ceasul de deschidere a întunecatei biserici franciscane, ce are program de muzeu. Un călugăr cu haina maron şi încins cu un şnur alb, ne-a arătat cu mâna fără să vorbească, scara ce duce la subsol, unde este o măreaţă biserică

numai în coloane bizantine, cu o frumoasă pictură, fondul mozaic auriu şi sfinţii pictaţi tot stil bizantin, de o frumuseţe nemaipomenită. Nu ştiam unde să ne mai uităm mai întâi. Sfântul Ierarh Nicolae, a fost adus din Mira-Lichiei, de către romani, în timpul războiului cu Bizanţul şi aşezat la Bari. Sfintele moaşte? corpul Sfântului Nicolae, le-am văzut într-un mormânt, dintr-o marmoră fină, făcut după biruinţa, de către creştini. Tot mormântul este înconjurat de lumini electrice ce ard permanent. În acest subsol sfânt am văzut lângă mormântul Sfântului Nicolae, aşezate într-o ordine respectabilă? scânduri groase, învechite de la primul sicriu ce l-a avut Sfântul Nicolae, la Mira. Scria în limba italiană pe piatra sfântului mormânt în faţă: „Aici odihenste sfintele moaşte ale Sfântului Ierarh Ortodox Nicolae, aduse de la Mira Lichiei”. Ne-am rugat cu lacrimi, pentru toţi din ţara mea scumpă, pentru soborul din care fac parte şi pentru toată lumea, să fie aşa cum îi place lui Dumnezeu. Rămăşiţele mici de la primul sicriu, erau puse într-un sicriu din cristal. Am numărat lumânările ce înconjoaru mormântul Sfântului Nicolae şi am găsit 97 bucăţi. Lângă mormânt era potop de flori de toate culorile. Afară de mormântul ce este înconjurat de un grilaj de fier forjat foarte frumos, este o firidă ce avea pictat pe Sfântul Dominic, care a înfiinţat acest aşezământ cu un sfânt franciscan, care a preluat mănăstirea când a găsit-o goală. Ieşind pe scara am luat-o spre stânga, pentru că văzusem o scară la fel ca cea pe care am coborât la Sfântul Nicolae. Inima mă îndeamnă să cobor să văd ce poate fi acolo, şi Doamne…! O sfânta icoana bizantină cu pietre scumpe a Doamnei şi Împărătesei Fecioare Maria, de mărime naturală, cu o coroană pe cap, de o adevărată împărăteasa. Toată lucrată în pietre scumpe. Manşetele la mâini şo orice fald al veşmântului, cu pietre scumpe în fel de fel de culori de ziceai că este gata să pornească. Ochii erau dintr-o piatră că jurai că-s vii. Lumini nu să mă ştia cât o puteau lăuda din toate părţile, şi în toate culorile. Fata era foarte veselă ca de copiliţa fericită. Pe mine aşa m-a captivat totul, am avut senzaţia că mor. M-am aşezat lângă baza icoanei, înghiţeam a nu ştiu ce, ca respiraţia îmi era oprită. Cât am stat eu şi Madia la picioarele Împărătesei, nu ştiu… cum am mai numit-o, iar nu ştiu. Lacrimi de bucurie îmi inundau fata, obrrajii, curgând pe piept. Faptul că era veselă şi frumoasă simţeam că-mi dă

aripi. Şi aici la picioarele tinerei Împărătese se găseau flori de tot felul, erau aşezate la picioarele sale de către creştine. Nu puteam să mă despart, ziceam cât mă ţinea gura: – O frumuseţe întruchipata, o Doamnă, o Mireasă, o Împărătească, cum să te mai numim! Ca din ce parte te privim, ochii se plimba după noi. Eşti vie, o Mamă şi Fecioară, plecăm, Te rugăm că mila Ta să fie cu noi, însoţeşte-ne Stăpâna peste tot. Madia trăgea de mine, avea impresia că am luat-o razna. Mergeam cu spatele înapoi şi ziceam: Ce fericită este această grotă, că nu ştiam cum s-o numesc, nu sta ascunst Doamnă, hai în lume să mângâi pe toţi cu frumuseţea Ta Stăpâna! Sora Madia mă strigă: Hai, că ne aşteaptă Sfântul Nicolae acolo, cred că leşini. Am ieşit cu ochii furându-i frumuseţea.

Bătrâna şi neagră catedrala franciscană îmi dă alta frumuseţe, puţin mai severă, era statuia Sf. Nicolae, tot pe stânga, într-o firidă, cu ochii vii, îmbrăcat ca orice ierarh ortodox, numai ca totul era în fir de aur. Din cauza luminilor ce le avea în jurul său, m-a făcut să cred că este chiar viu. Avea la gât două engolpioane şi o cruce bătută cu pietre scumpe. Am alergat ca disperată, ca să ajung lângă globul de cristal, ce-l acoperea. Madia după mine, mă oprea că nu cumva să pipăi cristalul, că nu-i voie; să cred că înăuntru cristalului este Sf. Nicolae, este viu, îmi spune: Priveşte-l de la o distanţă, nu prea aproape. I-am răspuns: Sora Madia, fii atentă la ochi. Ce zici? Nu aşa se mişca ochii Sf. Nicolae? Ea tăcea şi-l privea. Veşmintele erau lucrate în fir de aur, ca la arhiereii ortodocşi, mitra era bătută cu pietre din toate culorile posibile. Ce poate fi mai frumos, în ansamblu îmbrăcămintei. Baston arhieresc, cu aur la capăt şi o sfânta Evanghelie nemaipmenita. Am plecat uitându-mă la statuia pe care o vedeam vie a Sf. Nicolae. Nu mai ştiam de mine, nu mai ştiam de nimic… Cele trei auncte din măreaţa catedrala: 1. mormântul Sf. Nicolae; 2. icoana cu Împărăteasa Cerului Veselia; 3. statuia Sf. Nicolae din biserică, mă detaşasem de tot, de mine însumi. Madia îmi spune: Sora Veronica, parcă ţi-am spus că întemeietorul acestui aşezământ este Sf. Dominic, cu soborul său şi preluat de fraţii francisacani, găsindu-o goală. Eu îi răspund: Mi s-a părut, sau că biserica mare în interior este cărămida goală? Eu îi răspund: Da, a curăţat-o să fie renovată, adică pictată, dar auz fost

opriţi. În ochii mei, erau coloanele de la capelă Sf. Nicolae, de la subsolul bisericii. Toată capela este o floare. În capela slujeşte episcopul catolic, călugării nu ştiu unde locuiesc, desigur cred că în incinta mănăstirii. Tot acolo în incinta au o capelă pentru slujbele zilnice. Am pornit de la biserica Sf. Nicolae, prin străzile înguste ale oraşului vechi. Madia se tot uita când în dreapta când în stânga, să nu fie vreunul pitit dup un zid, să dea cu ceva în cap. Eu care eram aeriană, nu vedeam nimic. Am reuşit să ieşim la străzile largi ale oraşului nou. Am intrat în catedrala oraşului să ne aşezăm puitni pe bănci, să ne revenim. Şi aici interiorul bisericii rece şi simplu, pereţii înnegriti de anii ce au trecut. Coborâm în biserica ca pe o scară de marmoră la subsol, să vedem ce este acolo. Eram numai noi două în biserică, şi Doamne, ce-am găsit! Un altar central dedicat Sfintei Fecioare maria, ce avea o icoană la mijloc bizantină, adusă de un patriarh ortodox din Constantinopol. Nu ştiu cu ce ocazie ajunse aici, că nu avea cine să ne spună. Madonna era îmbrăcată cu haină de argint, având peste tot stele de aur, de o frumuseţe nemaipomenită. Faţa Sfintei Împărătese e pictata foarte frumos, iar în jurul icoanei, cât tine altarul e marmora roz cu fire albe, lucrate în stil baroc, ce te ducea curat de-a dreptul în rai. Potop de lumini, gen candele şi flori albe aduse de creştine. Atât catedrala oraşului Bari, cât şi biserica Sf. Nicolae, construite pe stil gotic, au picturi pe tavan, figuri mici în mozaic, iar bolta sfintelor altare tot în mozaic. O splendoare. Cred căşunt mai recente aceste picturi, că sunt prea frumoase, iar noi printre grupurile de pelerini, aşteptam deschiderea bisericii Sf. Nicolae, aveam emoţii într-o tăcere absolută şi evlavie. Mă întorc iar la Sf. Nicolae, şi-mi derulează în faţa banda cum coborâm toţi cei dornici să ajunggem la mormântul Sf. Nicolae, se făcea în genunchi, iar lângă sfintele moaşte ale Sf. Nicolae, cel iubit de toţi creştinii, se vărsau multe lacrimi de bucurie şi de mulţumire, că se aflau alături de cel iubit de Maica Prea Curată şi de Sfânta Treime. În spatele mănăstirii unde a fost adus sfântul trup al Sf. Nicolae, joacă Marea Adriatică în frumoase salturi, parcă se bucură şi ea de Sf. Nicolae ce o binecuvântează. Priveam mereu şi gândeam că frământarea valurilor poate fi rugăciune sau o muzică de laudă îndreptata spre Creator. Toate astăzi, ne-au

mers bine, suntem fericite. Ne urcăm în tren întorcem la Roma, cu gândul că poate Madia va dormi pe o bancă iar eu am să depăn firul minunat ce l-am strâns pe ghemul atâtor minunaţii le-am văzut până acum. Înainte de a-mi nota cele văzute am simţit că trebuie să aduc în rugăciune mulţumire, că mila Cerului, care ne-a hărăzit această călătorie mi-a dat aripi la picioare şi sănătate că nimic să nu-mi scape din ce este sfânt şi arta. Ce nu ştia Madia, o rugam întrebe pentru că nici ea până acum nu făcuse această călătorie. Nu aveam somn în tren, mi-am adus aminte că pe când eram îngenuncheată la mormântul cu sfintele moaşte, în rugăciunea ce o făceam pentru toţi cei dragi din ţara mea scumpă, mi-a venit ideea să-l întreb pe Sfântul Nicolae, unde s-a simţit mai bine, la mira Lichiei sau aici la Bari, sau în Cer, și mi-a răspuns cu un parfum minunat atâta a fost. Foarte mult a fost și atât, numai că nu am putut descifra ce a vrut să-mi spună. M-au năpădit lacrimile şi o bucurie ce m-a aruncat într-un ocean de fericire, mai ales că eram singură în compartiment, că însoţitoarea mea dormea dusă. De toate să fie numele Domnului lăudat!

19 OCTOMBRIE 1987 Am ajuns cu bine în vechiul oraş, Roma, le-am povestit frumoasa noastră călătorie în sudul Italiei, surorile voiau să mergem să vizităm alt oraş vechi Civitavechi. Eu le-am răspuns că vreau să merg la Torino, pentru câteva zile să mă închin Sfântului giulgiu al Domnului, în care a fost Domnul Iisus înfășurat după coborârea de pe Cruce. Ne-am adunat toate surorile în sala de consiliu şi le-am spus că eu aş dori să merg la Trino, de acolo la Milano apoi la Viena, de unde voi lua trenul spre Bucureşti. Una din surori mi-a zis: Vasăzică, tot ce ai văzut în Italia, nu te-a convins să renunţi la România? I-am răspuns: În faţa artei spirituale, făcută de înaintașii noştri, care poate unii au murit săraci şi a ordinii disciplinata, mă închin cu metanie, iar restul este obișnuit ca peste tot. Cine nu se simte bine în ţara lui, nu se va simţi bine nicăieri. Eu doresc binele şi fericirea cerească. Au renunţat prinţii şi prinţesele ca Sf. Clara, Sf. Împărăteasa irina, Sf. Arsenie cares e bucura de cinste împărătească, Sf. Alexe Omul lui Dumnezeu, ce să mai înşir că doar toate aţi studiat şi desigur cunoaşteţi câţi au devenit sfinţi prin renunţare. Eu nu am renunţat la nimic, ba din contră găsesc că am mia mult cât îmi trebuie. Vreau să

mor acolo unde am văzut lumina zilei, înconjurata de surorile mele şi poporul din care am ieşit. Aşa că ne vom despărţi cu aceeaşi dragoste, ca atunci când ne-am cunoscut şi ne vom ruga în cer să fim laolaltă. Sora Georgiana îmi spune: Dar aparate, nu-ţi lipsesc? Sora Maria Tereza zice: A! Stai ca în România nu se fabrica aparate viedeo, nu-ţi doreşti aşa ceva? Poţi vedea multe filme religioase, ca „Viaţa lui Iisus" şi altele. Le răspund: Da! Mi-am dorit numai că-i tare scump. Sora Lina spune: Pentru noi nu-i scump, că vom scoate banii de la Sfântul Părinte din bancă şi vom pune şi noi misionarele, cât va mai trebui, pentru că sora giuseppina mi-a lăsat scris că în cazul că nu vei rămâne la noi, printre misionarele noastre, să-ţi cumpărăm un cadou deosebit. Pentru mine nu vreau nimic, decât dacă se poate câte ceva iconiţe cum este „Pieta", la care mi-a rămas inima în măreaţa bazilica „San Piero", sau mai bine Roma, aş vrea un album să-mi bucur pe cei dragi din România. Nu ştiu cum se va sfârşi ziua de azi, dar am început-o bine. În acest moment intra pe uşă părintele Leonie, care se opreşte în prag şi după o clipă părea stângaci. Eu îi zâmbesc, el ridică mâinile în sus şi strigă: Să trăiască unirea!... Eu mă ridic de pe scaun şi-i răspund: Să trăiască Dumnezeu! auzisem de la cineva expresia asta. S-a început un râs, cu toate care eram adunate. Părintele serios ne spune: Râdeţi, dar o să fie adevărat, că doar aşa a spus ultimul cuvânt la Sfântul Părinte, sora Veronica. Cum şi pe cine să salut acum? Pe sora Veronica că ne este oaspete, pe sora Maria Tereza care ţine locul surorii giuseppina, şefa misionarelor din Roma?... Dar să ne spună sora Veronica, ce legătură are cu răspunsul: „Să trăiască Dumnezeu?" M-am ridicat de pe scaun şi le-am spus:

Mi-a povestit un părinte pe când era la Facultatea de Teologie din Cluj, erau adunaţi toţi studenţii ortodocşi şi catolici la o aniversare a unuia dintre ei. Vine un student întârziat şi privind că se găsesc studenţi ortodocşi şi catolici, pentru a nu jigni pe nimeni, a exclamat: „Trăiască Dumnezeu!" şi s-a făcut o mare bucurie pentru că toţi teologii s-au ridicat aplaudându-l şi aşa m-am gândit că este foarte bine venită salutarea împrumutata. Să ne bucurăm în domnul, care ne-a prilejuit aceasta veselie. Nu se aştepta nimeni la desfăşurarea acestei bucurii. Nimic nu-i la întâmplare! Toate sunt conduse de cineva

şi pe noi pe toţi. S-au scurs aproape două luni, de când mă găsesc în acest măreţ muzeu, cum este Italia. M-am simţit ca la mine acasă. Nu am vrut să-mi scape nimic din arta spirituală lăsată de înaintaşii noştri, care unii au murit săraci, străduindu-se să lase ceva urmaşilor lor. Ce este mai frumos şi valoros în viaţă, neglijându-se pe ei?! Ce nu ştiam în călătora noastră, întrebam şi nu plecăm fără a cunoaşte realitatea. Mă uitam prin oraşul pe unde treceam şi gândeam: ce greu te simţi printre oamenii care nu au preocupări spirituale, decât să câştige mai mulţi bani, luxul uimitor şi traiul de huzur. M-a întrebat sora Maria Tereza, că afară de cele spirituale ce am mai constatat? La care am răspuns: Aveţi prea multă libertate şi vă ucideţi ca în junla, vorbe despre cei ce vor să se urce pe ruinele altora. Este adevărat, şi eu am constatat acest lucru. Dar ce să facem, asta-i viaţa! Bine, dar dacă ar veni Iisus şi ar pune întrebări, ce ai rasounde? Desigur, am răspunde ce a răspuns şi fariseii şi cărturarii din Ierusalim, când căutau să-i găsească învinuiri. Bine ai zis sora Maria Tereza, că nu va mai veni ca un miel, ci atunci va veni ca un Judecător, care face dreptate. Se poate că şi din miliardari să devină sfinţi, cum se găsesc în istoria universală creştină, care aveau averea moştenită de la părinţi sau câştigată prin muncă cinstită şi economii lucru mai rar zic, este folosită pentru a câştiga frumuseţile nemuritoare din lumea biruintii. Nu pot trece cu vederea cele cetite despre Sfântul Iosif din Copertino care, pe când slijea Sfânta Liturghie, se ridică de la pământ până la 1 m., iar lumea care-l vedea de fiecare dată îi zicea: „Sfântul zburător” ce a avut titlul de nobil cu averi mari, la care a renunţat şi s-a făcut slujitor al Domnului Iisus. Desigur că sunt şi azi destui, prin care mila lui Dumnezeu trece cu vederea jignirile ce le facem noi, fiecare în felul nostru. Dar se poate odată să se facă plinul răbdării divine şi să ne ia la întrebări, prin diverse semne, iar într-o zi ne pomenim la judecata comună şi dreapta. 20 OCTOMBRIE 1987 Pentru a doua oară merg la vechea cetate „Tolfa” cu sora Madia şi Lâno, însoţite de familia, cu mercedesul lor. Falnicii munţi îmi aerisesc sufletul, şoseaua cu frumoase şi dulci serpentine, aveau darul să-mi potolească dorul de ţara mea scumpă. Casele agăţate pe coastele şi piscurile munţilor din tolfa, mă delectau prin variaţia şi vechimea lor, dându-mi posibilitatea de a ceti în cartea secolelor, multe minunăţii.

Ne aflam în localitatea Tolfa, mă simţeam atrasă de o forţă invizibilă, spre o stradă pe care nu mi-o aduceam aminte şi gândeam: aceasta atracţie nu-mi este străină, oare!? Să ascult, şi de ce nu aş ascultao? Nu mai sunt copilă ca altă dată, când mă chemă pentru a-mi încredinţa diverse porunci, dar acum sunt în ţară străină şi pe locuri necunoscute. Spun însoţitorilor mei: Mergem pe această stradă. Sunt întrebata de nu ştiu cine: Dar, sora Veronica, ştii unde ne duce această stradă? Nu ştiu!… încuiaţi maşina şi urmaţi-mă. Mergeam ca învârtita cu cheia, fac o glumă: Veniţi, veniţi ca Domnul a pus jucăria în priză.

După o stânca vedem o scară cu foarte multe trepte care be duce în biserica mănăstirii Sfânta Emilia. În faţa bisericii vedem o statuie a Maicii Prea Curate, cam departte, pe vârful unei stânci. Aflu de la sora Lâno, ca ea a fost aşezată de foarte multă vreme de către mineri pentru a-i apăra. Biserica mănăstirii era închisa, iar noi am intrat pe o poartă în curte. Cineva parcă ne-a strigat şi ne oprim să vedem ce este? Era acea doamnă care mărturisea secretul ce-l primise cu 37 de ani în urmă, de la sora Maria, care pe atunci avea 90 de ani. Sora Maria ştia secretul de l amaica Emilia, care a renovat mănăstirea şi a fost trecută în rândul sfinţilor. Iar maica Emilia ştia secretul de la sfântul Părinte Papa al XII-lea, care a lansat mesajul prin mănăstiri şi cerea mănăstirilor şi lumii bisericilor, să se roage pentru o maică din România, care va fi obligată să renunţe la haină sa religioasă. Iată ce ne spune acea doamnă: Pentru că în sărbătoarea Sfântului Francisc de Assisi, maica Veronica a vorbit poporului în biserica Sfântului Papa Pius al X-lea, în faţa grupului denumit „Sfânta Fecioară de la Fatima” unde mă aflam şi eu, m-am simţit obligată să pun pe hârtie, tot secretul cum a decurs şi să-l încredinţez Maicii Veronica din România traducere. Tolfa, 20.X.1987. Muchiamo Speroni Lilia locuiesc în Valea d'Italia Nr. 36 T.92801 15 septembrie 1850 La vârsta de 12 ani, mergeam ca întotdeauna la adunarea „Fiicelor Mariei”, pentru a ajunge acolo unde se făcea conferinţa era nevoie să se parcurgă o lungă cale, care porneşte de la strada principală. Sora Veronica şefă grupului meu, cz două fetiţe de vârsta mea, părea că stă să mă aştepte. Cum ajunsei, sora şefă mă opri fără motiv. O altă soră cu numele Maria, care şedea sub un castan aplecată pe o masă rotundă de ciment, cu un gest mă

cheamă și-mi face semn să stau pe banca tot de ciment. Îmi trecu voalul sau alb peste ochi, îmi dete o caramea și mă întreabă cum mă cheamă. Voia să ştie prenumele meu și toată generaţia. Îmi vorbi de măreţia lui Dumnezeu, făcându-mă atentă de minunile lumii ca natura, stelele, soarele. Eu nu făceam nimic decât să ascult. Deodată zice: Eu cred că acest Dumnezeu, te-a făcut să te opreşti aici. Apoi spuse că de multă vreme aşteaptă această ocazie, pentru a-mi încredinţa un secret. Eu îi spusei: Pentru ce nu aţi încredinţat acest secret surorilor? Îmi răspunde: Pentru că atunci nu se va mai găsi aici nicio soră, vor muri. Mă privi spunându-mi: Stai liniştită, nu-ţi va fi pagubă, case vă întâmpla când va fi momentul potrivit și îţi vei reaminti de aceasta convorbire. Dacă mă căsătoresc și plec din această ţară, nu mă va găsi? Ea cu voce autoritară îmi zice: Te vei mărita, vei avea doi fii, surorile tale și generaţia ta va pleca, tu vei rămâne. Pe atunci nu aveam surori, pentru că eu sunt primul copil la familie. Gândii că era bătrâna și trebuia să o compătimesc. Urmă câteva momente de tăcere. Sora Maria se apropie de mine și-mi zice: Iată, dacă tu crezi cele ce ţi-am spus, să ne rugăm pentru păcătoşi. Sorta ta nu o poţi vedea cu propria ta privire, și îmi atrase atenţia să privesc frumoasele ei mâini și zise: Păcat că aceste mâini nu le pot lăsa nimănui! Suspinând privi mâinile mele pe care le prinse și spuse că voi avea o viaţă grea și privindu-mă în ochi zise: Eu nu-ţi las mâinile mele, ci virtutea!... Eu gândii că era exaltată. Schimbă vorba spunând că sfântul Părinte Papa Pio al XII-lea a lansat un mesaj, recomandând rugăciuni în mănăstiri și şcoli pentru o soră din România, care o să fie la tortură sufletească, ca să renunţe de a umbla îmbrăcată ca sora maică. Mai cere să se facă rugăciuni în familie pentru salvarea acestei soră tânără fondatoarea unei mănăstiri, susţinută de alte tinere nevinovate. Îmi spune că în fiecare zi să fac rozariu bucură-Te Marie pentru acea tânără sora cu numele Veronica. Nu va fi prea înalta de statură, cu haină de culoare maron și cu părul strâns la spate. Va veni aici, în această mănăstire și va vorbi despre cele ce a făcut Dumnezeu cu ea și ce i-a spus. Și ca să crezi cele spuse acum de mine, în anul 1950, tu vei auzi o vreme clopote ori unde vei merge. Eu îmi ziceam: toate sunt prostii, dar peste puţin timp am auzit clopote și nu am putut ţine secretul, atunci am zis mamei, care mi-a

spus că-s aiureli de copil. Eu am auzit multă vreme, şi au trecut anii. Acum vreo săptămână am avut un vis. Am văzut pe aceasta maică din România, cum mi-o descria maica Maria în anul 1950, venea pe un drum. O voce repeta: „seguila” urmeaz-o şi iată... Mai va veronica este la Tolfa. Eu uitasem totul, dar când maica Veronica a descris clopotele pe care dânsa cu surorile ce o înconjurau le-a auzit la începutul vieţii lor în mănăstire ce a făcut-o, parcă m-am trezit dintr-un somn imediat am recunoscut-o pe maică din vis şi cea din profeţia maicii Maria din anul 1950. În ziua când maica Maria mi-a încredinţat cele arătate avea 80 de ani şi a mai trăit 11 ani. Eu iar am mai întrebat-o la despărţire: De ce nu spui secretul la celelalte maici şi mi-a răspuns: Nu ţi-am mai spus că din păcate nu vor mai fi atunci, când toate se vor întâmpla? Sfântul Părinte Piu al XII-lea, n-a lansat mesajul la întâmplare, ci eu cred că i-a fost comunicat de sus, nu a fost numai fondatoarea unei mănăstiri ci sprijinul multor tinere, care la fel vor suferi pentru haina de surori maici. Maica Veronica, când va veni la Tolfa, uită-te şi mi-a arătat banca sub castanul unde stătusem noi şi mi-a zis: Acolo ai să stai cu ea după 37 de ani, de la secretul ce ţi l-am încredinţat. Îi vei spune totul ca ea te că înţelege. Şi o să vină în casa ta. Şi s-a împlinit ca în octombrie 1987, mi-a onorat locuinţa şi ne-am fotografiat amândouă sub castan unde cu mulţi ani în urma stătusem cu maica Maria. Eu am crescut, dar de maica Maria am uitat. Ba, nu am mai căutat-o niciodată. Maica superioară a mănăstirii Sf. Emilia Sf. Giuseppe, ne-a povestit că a apucat-o pe maica Maria în viaţă, era bună, severă şi avea darul înainte vederii, era o bună organizatoare. Semnează, Speroni Lilia Tolfa Italia.

21 0CTOMBRIE 1987 Ne întoarcem din tolfa spre oraşul Civitavechia, ne-a oprit în drum să vizităm „biserica minerilor” din localitate, care şi-au întemeiat-o din tată în fiu, precum şi cimitirul. Desigur aici nu-i vechime ca în alte localităţi, dar este de peste 200 de ani. Biserica este destul de mare, în fundul bisericii este un altar cu un şemineu în marmora maro în degrade, florar sculptat, se apropie de stilul baroc. În mijlocul şemineului, care este de trei metri lungime şi doi metri înalt, este aşezată icoana Prea Curatei Fecioare, stil bizantin şi „făcătoare de minuni”, pentru că a fost găsită de mineri, în timp ce lucrau în mină, ca lipită de un zid de marmoră maro în degrade, care

i-a făcut Maicii domnului un tron ca un şemineu. În pereţii bisericii în dreapta şi stânga câte trei firizi de fiecare parte, la fiecare în faţa câte o măsuţă pentru a se aşeza un vas cu flori. Pe pereţi sunt pictate doar două icoane; 1. Intrarea Maicii Domnului în Biserică; 2. Moartea Sfântului Iosif, cu Prea Curată lângă el. La altar în faţa icoanei de minuni, găsită în mină, este Sfânta Masă unde se oficiază Sfânta Liturghie. Pe peretele din dreapta sunt: statuia Sfintei Rita, Sf. Iosif, în stânga Sf. Fecioara copila cu Sf. Mama Ana şi Sf. Anton de Padova. Un mic altar cu Madonna unde se păstrează Sf. Împărtăşanie pentru popor. Pereţii bisericii au culoarea pietrei. Cimitirul este foarte frumos, ca cel de la Tolfa. Aici am făcut o fotografie cu cei ce mă însoţeau, în faţa bisericii. Am aflat despre oraşul Tolfa, are o vechime de 800 de ani, iar castelul de pe vârful muntelui ar avea 1200 ani vechime. Aceste cifre sunt sccrise pe pereţii bisericii care străjuiesc ruinele castelelor, unde se afla o icoană a Prea Curatei Fecioare, cu nestemate împodobita de la gât şi manşete, purtând pe cap o frumoasă coroana. Este făcătoare de minuni, nimeni nu se apropie să-i devasteze frumoasele podoabe, puse de prinţii care au primit-o în biserica lor măreaţă şi trainică. Am ajuns în oraşul Civitavechia. După ce vom cina, voi merge în camera mea să trec cele văzute şi auzite pe caietul curat şi apoi să mă culc.

22 OCTOMBRIE 1987

M-am sculat tristă, m-am dus la biserică, m-am retras într-o firidă unde era statuia lui Iisus cu inima. Şi am cântat încetişor: „Inima sfânta a lui Iisus Toată nădejdea în Tine mi-am pus”. Până nu am simţit roua bucuriei, num-am sculat din genunchi. Să nu-mi fie spre lauda, dar iubirea lui Iisus prin roua simţită, m-a învrednicit să văd statuia că-mi zâmbeşte. Aveam impresia că m-am detaşat şi că sunt două fiinţe, una care se topise în admiraţie zâmbitoare şi alta care stă în genunchi. Atât pot explica. Restul timpului simţeam că mă joc într-o baie de bucurii.

23 OCTOMBRIE 1987 Până azi, a fos timp urât cu ceata şi ploaie. În zorii zilei am pornit cu maşina, condusă de un credincios şi doamna Elena Dezi. De la ora patru până la ora nouă, am mers ca în avion, în mercedesul lui Luca. Şoseaua era ca în palmă, însoţită de munţi de

marmoră în degradeuri colorată. O splendoare; a fost un drum încântător. Iată-ne în faţa unei porţi de fier masiv, uşa având două bucăţi, iar fierul era lucrat cu o măiestrie de mare arta. Părea fixată într-o rama din marmora, scuipatata de un mare artist. Înaltul zid foarte vechi, ce se lunugea spre Marea Mediterană în stânga, iar în dreapta se unea cu falnicii munţi. Te uimea şi-ţi oprea graiul, nedându-ţi posibilitatea să vezi și să înţelegi ce ascunde în spatele lor. Eu le spun: Aici este o mănăstire! Şi parcă are aer ortodox, hai să împingem bătrâna porta, că nu s-ar lăsa să fie deschisă. Părintele care ne însoţea mi-a zis: Şi dacă este o mănăstire care se deschide şi are ordinul să rămâi în ea până la moarte, ce ne facem?... Luca şi doamna Elena se urcă în maşină. Părintele în faţa maşinii aveai impresia că nu o lasa să pornească, iar eu le zic: Dacă mi-o fi scris să mor aici, să scriţi în România, de a cunoaşte unde m-a adus Cel ce pe toate le cunoaşte Dumnezeul Cel Atotputernic, că aşa a dorit, iar eu mă voi supune îndemnului cel minunat din inima mea. Fac câţiva paşi înapoi şi mă reped cu umărul în poarta, care s-a deschis destul de uşor. Deşi la prima vedere părea ca turnată, jumătatea porţii dându-mi intrare în prea frumoasă incinta cu chilii, parter, având o aripă cu etaj. Arcade minunate ca la mănăstirea noastră. Desigur că eu am căzut cu faţa la pământ, dar nu mă ridicăm, admiram frumuseţea şi superbul parc, cu minunate şi felurite flori şi falnici palmieri. La o parte era parcată o maşină că a noastră, am strigat la cei ce stau în maşina: Veniţi, că au şi mercedes, cred că personalul este la biserică, dar eu stăteam tot într-un cot, că mă dureau genunchii. Părintele intra ca un viteaz fericit, că am descoperit ceva despre care nu se ştie la Roma. Ceilalţi, cu o oarecare neîncredere, nu aveau curajul să coboare din maşină. Eu o iau pe culoarul dintre arcade şi peretele ce avea din loc în loc câte o uşă închisa. Mă simţeam ca la Vladimireşti, la casa noastră din România. Le fac semn să vină mai repede, că am găsit o uşă deschisă şi fără teama intru să văd unde duce. Dintr-un hol foarte elegant în care am intrat se făcea trei culoare; unul înainte, unul în dreapta, și unul în stânga. Eu le zic: Ei, acum să ne împărţim culoarele. Eu fiindcă am deschis îl iau pe cel dinainte, să vaad unde duce. Doamna Elena, stătea pe loc să vadă ce se întâmpla cu noi. Eu să mor de râs şi o iau acum pe cel din dreapta.

Aud cântând: „Grazie seniore, grazie seniore…”, ascult, şi se repeta. Deschid uşa şi, Doamne… ce văd! O capelă, un prea frumos şi pur ortodox altar, un preot la strana stânga şi doi bătrâni cu barbă albă la strana dreaptă. Părintele nostru face semn la cei rămaşi în maşina să vină după noi. Se făcea Sf. Liturghie, era aproape pe terminate, cântau în limba italiană, iar sfârşitul Sf. Liturghii se făcea ortodox. Tot interiorul capelei era ortodox, cu o frumoasă catapeteasma din marmora colorată. Icoanele împărăteşti: Mântuitorul Hristos şi Maica Domnului, precum Sf.

Arhangheli Mihail şi Gavril, de pe uşile diaconeşti care se deschid în Sf. Altar erau pictate pe fond auriu, iar coloritul icoanelor împărăteşti din mozaic, nemipomenit de dulce. În această pustie sfânta, care îţi opreşte respiraţia îţi prezintă deasupra icoanelor împărăteşti, puţin mai îngust tot aşa de frumos lucrat din marmora, era la o înălţime cât se putea vedea Maica Domnului cu Pruncul în braţe, extrem de măreaţa pe bolta altarului. Aceasta ghirlandă înconjoară Sfântul Tron, cu arhangheli şi îngeri, îmbrăcaţi ca diaconi, toată pictură în mozaic; zic cu inima că nu-i pot descrie frumuseţea decât în umila schiţa. În mijloc este icoana Prea Curatei cu dumnezeiescul Prunc Iisus, pe fond auriu. Coloritul hainei a Maicii domnului şi severitatea Pruncului, prin care arata puterea ca Dumnezeu tot în mozaic, înconjurata de jur-împrejur cu serafimi cu câte şase aripi. Este o podoabă şi un fel de rama aurie, ce înconjoară drăgălaşii serafimi şi deasupra doi îngeri care ţin coroana Prea Curatei ce sclipeşte cu nestemate în multe culori şi deasupra coroanei, Sfântul Duh, în chip de porumbel. La baza acestui minunat iconostas catapeteasma deasupra icoanelor împărăteşti, stau pe câte un tron florar din marmora, câte un înger mare îngenuncheat cu faţa spre sfânta icoană a Prea Curatei, unul având în mâna cădelniţa, celălalt cu mâinile ca la rugăciune. Lângă cei doi îngeri câte un stâlp sculptat din marmora dantelata, înconjurând această rama, finalul sublim. În sfântul altar, erau trei preoţi bătrâni cu barbă albă îmbrăcaţi cu veşminte ortodoxe. În altar pe Sf. Masa, erau două sfeşnice, fiecare cu trei lumnari; o sfânta cruce şi Sf. Evanghelie. Sfânta Masă era din marmora frumos lucrată, având patru stâlpi, ce formau patru arcade cu

baldachini, ce se sprijinea pe cei patru stâlpi. Bolta baldachinului este pictata cu îngeri, tot din mozaic. Di centrul baldachinului se cobora un lanţ care avea atârnat pe Sfântul Duh, reprezentat printr-un porumbel pictat cu raze în jur. Sfânta Masă este toată din marmora masivă şi pe partea pe care se vede în biserică, sunt pictaţi în mozaic Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel. După ce neam împărtăşit, părintele stareţ, ne-a luat la sala de mese şi pentru că în timpul ce s-au împărtăşit, eu cu părintele am cântat „Hristos a înviat" în greceşte, ne-a zis: Pentru noi azi, deşi este Sfânta Vinere este Sfintele Paşti, şi vă servim cu sucuri de fructe din grădina noastră, cu uscatele făcute cu unt de cocos şi fructe. Ne-am fotografiat în curtea Sfintei mănăstiri, cu părintele stareţ şi cu cei din grupul nostru, apoi am căutat să-mi trec în carneţel ceea ce văzusem în sfânta mănăstire, ceea ce se numeşte Grottaferata. Voi trece toate pe rând. Pe poarta scria aşa: „Băcia Greacă Di Grottaferata, refăcuta în secolul al XI-lea". Coridorul cu zece arcade, stâlpii din piatră cu o grosime de un metru. Bolţile între stâlpi erau rotunde la fel ca plafonul culoarului colţit, cu o pictură în fresca foarte veche. Lăţimea culoarului este cam de doi metri. Din acest culoar pe peretele din dreapta, din loc în loc era câte o uşă, care desigur că dădea undeva, numai că la moba noastră, doar una am găsit-o descuiata prin care am descoperit cele trei culoare. Cea din dreapta pe care am luat-o eu prima, am descoperit paraclisul. La un capăt al culoarului scria aşa: „Bădia Greacă di Grottaferata, Roma, Criptoportico romane secolul I a. C. şi le porche cumain I sticle a. Ch. După ce am ieşit din micul şi frumosul paraclis am întrebat unde găsim o toaletă, iar părintele stareţ ne-a condus pe culoarul din stânga, unde am putut vedea: prima era bucătăria cu trei surori pitice, îmbrăcate în alb, pe care părintele stareţ ni le-a prezentat că sunt bucătăresele, făcând şi alte ascultări ale menajului şi nea prezentat şi pe noi lor, că suntem ortodoxe din România, sora misionară care vizita Italia. După bucătărie venea baia, spălătoria şi wcurile. Pe culoarul din mijloc erau: birourile, camerele oficiale frumos împodobite cu perdele şi draperii superbe, mobila grea veche, dar frumoasă, iar pe jos marmora în doi pereţi dreapta şi stânga, vechi şi frumoase scuipatate biblioteci, pline cu valoroase cărţi, legate toate în piele. În partea dreaptă erau cărţi numai religioase, iar în stânga numai

laice, diverse, majoritatea erau în limba greacă şi latină şi franceză. Cu o masivă masa în mijloc, înconjurata de frumoase scaune scuipate, din ştiu eu ce lemn, sau timp. Am intrat în sala de mese trapeza ne-am aşezat la o masă lungă iar părintele stareţ, cu un frate mai tânăr ne tot aducea bunătăţi, de ale mâncării, pe care nu le ştiu numi, că erau toate foarte bune: cafea, ceai, sucuri de fructe şi vin, ca fiecare să servească ce-i place. Uscatele erau de nouă feluri de forme, atât ştiu că într-un timp scurt au fost consumate precum şi sucurile. Apoi cafeaua şi cine a dorit a servit şi vin.

Am dorit să cumpărăm o crate poştală, pentru a nu uita frumoasă mănăstire, cu minunaţii şi slujitori greci, dar părintele stareţ ne-a adus din tot ce-a avut câte una pentru fiecare, fără bani şi ne-a spus: Aici, 300 de ani s-a slujit după ruperea bisericii din 1054, fără să se ştie. Abia la 1354 am fost descoperiţi şi anunţaţi că s-au făcut două biserici ortodoxă şi catolică. Deşi la noi veneau persoane din Grecia, toţi de-a rândul a trei secole ne-au ascuns, aducându-ne tot ce ne trebuia, lăsându-ne să mergem în ritualul nostru. Când trebuia să renovăm ceva, scriam în Grecia şi ne aduceau tot ce aveam nevoie. După 300 de n-ai, aşa cum aţi venit dvs. A poposit de la Roma un grup de preoţi noi, ieşiţi de pe băncile şcolilor, de la care am aflat de ruperea bisericii din anul 1054, şi ei şi noi, am rămas muţi. Eu sunt aici de 50 de ani, m-a adus un frate de-a mamei, pe când aveam numai 18 ani, doar am făcut ceva scoala în Grecia, în satul meu şi ce să mai ştiu eu de ruperea bisericii, iar unchiul meu venit din Sfântul Munte Athos, trecu să ne vadă şi mă lua cu el să-i tni de urât, până la această mănăstire. Cum am ajuns aici, i-am spus gândul unchiului şi m-a binecuvântat şi iată-mă şi stareţ. M-a învăţat cât a trăit, toate secretele tainice ale calgariei şi ca stareţul să fie slugă la ceilalţi părinţi şi fraţi. El avea teoogia făcută la Atena şi toate cursurile lui din anul I, până şi-a luat licenţa mi le-a dat mie să le studiez. Nu mă lasa să ies din mănăstire. El a trăit 105 ani, a fost 40 de ani stareţ aici. Am descoperit că denumirea de Grottaferata, se trage de la grotă în care a locuit primul călugăr, într-o grotă din aceşti munţi care ai impresia că-s de fier. Primul vieţuitor de aici, a venit din Grecia să viziteze că era preot şi în arhiva sfintei mănăstiri, stă scris că ar fi avut o viziune cerească, nu arata cine

i-a vorbit ca să rămână aici, pentru că este voia Domnului Iisus, să se facă o mănăstire, aducându-i oameni care îl va ajuta. În sec. I după Hristos a fost acest ales de Domnul Iisus, o să găsiţi scris pe spatele cărţii poştale. De afară nu ai impresia că aici ar fi o mănăstire, pentru că aşa a trebuit să fie mascata de prigoane sau poate pe atunci i-a dat altă denumire. Au fost în atâtea secole multe schimbări. Ne-am luat rămas bun şi am pornit spre alte meleaguri unde ne va conduce Îngerul Domnului. Acum când îmi trec în jurnalul de zi, după cartea poştală primită vedere din mănăstirea Grottaferata, le iau pe 1. criptoportica romană sec. I.a. C. 2. Porta sec. XI. 3. Portico del Sngallo sec. XIXII 4. Bazilica: La SS. Trinita afresco sec XIII. Sfânta Treime pictura, înconjurata de îngeri, este foarte veche şi puţin tencuiala căzută ici şi colo. La biserică mică, cum îi spun „Vima" nu are altare. Bazilica interno paraclisul îi spune: Machino de Bernini Iconostas. Bazilica interno zic mare în interior este la fel ca paraclisul, nu o are secolul pe cartea poştală. Marea Bazilica a mănăstirii Grottaferata, are în interiorul stil roman cu stâlpi în dreapta şi stânga, îmbrăcaţi cu marmora în degradeuri florar. Ai impresia că pe aceşti stâlpi se odihneşte frumosul plafon cu pictura înmozaic. Iconostasul catapeteasma este la fel ca la biserică mică, din marmora cu icoane împărăteşti ortodoxe şi Sf. Altar ca la biserică mică ci baldachin. Marea biserica are un covor minunat pe jos tot de marmoră cu multe culori, că-ţi eramila să calci. În dreapta şo stânga sunt bănci. Străini sunt numai unde cânta părinţii, din lemn sculptat. Pe minunaţii stâlpi ce sunt în lungul bisericii, exista o ramă lată cam de lui., din marmora bleu în degrade de la alb până la bleu închis. Ai impresia că-i tăiată în două pe la mijloc, pentru a i se vedea, ca introdusa o fâşie maron pe care toată biserica, cât tine aceasta bandă sunt scrises în liimba greacă, texte din Sfânta Scriptură. Deasupra acestei fâşii cu scrierile, alta rama ca cea de sub tron, maronie, iar forma ramei în lăţime are darul să-ţi prezinte minunăţiile naturii şi a artistului care a prelucrat-o. De la această rama porneşte geamurile înalte, până lângă alta rama din marmora sculptată în genul plafonului care seamănă cu cel de la marea Bazilica San Piero din Roma. Printre geamuri sunt arcade în care stau fericiţi îngeri scuipaţi din marmora albă. Geamurile sticla sunt simple

de culoarea vişinie care dau o lumină feerica în toată biserica.

De pe bolta Sfântului Altar, nu se vede icoana maicii Prea Curatei din biserică, pentru că rama de sub fereastra formează o arcadă peste catapeteasma, iar peretele până la plafon, are numai picturi cu proroci apostoli şi îngeri. Am plecat de la această mănăstire din sfânta pustie, înarcati cu ceva neexplicabil, umiliţi de ce ce-au făcut înaintaşii noştri şi mulţi. La poarta mănăstirii Grottaferata, părintele stareţ ne-a sfătuit să mergem la mănăstirea „Cuviosul Nil”, care este în drumul nostru, cale de mers cu maşina mică de trei ore şi ceva. Sunt tot călugări greci, începuta în anul 1004, de cuviosul Nil. O să aflăm smanunte despre el, de la părinţii de acolo şi poate dormim o noapte la ei, pentru că până la mănăstirea Sf. Benedict, este mult de mers. Sunt curios cum o să vă simţiţi acolo pentru că cuviosul Nil, din cele citite a fost tare vesel. Intrăm într-o regiune montană, cu ziduri antice, pe dreapta şi pe partea stângă a șoselei şi piscuri goale ce aveai impresia că se iau la întrecere. Am mers destulă cale de vis. Se apropie noaptea de noi şi iată că apare între măreţii munţi, că i mireasa gătită de cei dragi, care îşi aşteaptă mirele. Eramânastirea cuviosului Nil, grec de origine şi ucenic al Sf. Mănăstiri Grottaferata de la care a plecat prin munţi, pentru a nu-l crede părinţii sfânt. Când am intrat în incinta mănăstirii, ne-am simţit ca la noi acasă. Deşi era cam pe înserate, eu am început să trec în carneţelul meu ce vedeam, iar ceilalţi părintele Lâno şi Lucca, proprietarul mercedesului, să ia legătura cu cineva din vieţuitorii acestei mănăstiri. Mi-am notat pentru a trece apoi în jurnalul meu zilnic de acasă la Roma. Am văzut aici două corpuri de chilii în dreapta şi stânga, la fiecare câte 20 de arcade şi 10 uşi. Între aceste două corpuri de chilii zidite dintr-o piatră roşie, foarte masivă, sta o capelă, cu multă măiestrie construită din marmora bej, nu prea mare, dar dantelele extraordinare, ce o împodobeau, îi dădeau aerul unei prinţese tinere. Pur şi simplu mă simţeam hipnotizată, fără cuvinte, parcă stătuse şi noaptea pe loc. Nu-mi dădeam seama dacă am rămas singură sau mai este careva în apropierea mea. De fapt însemnările mele mi le treceam ruptă de grup, că mi le citeau curioşii; nu mă deranja, minte-mi depana frumosul. În mijlocul iincintei sta ca o împărătească sfânta biserică tot din marmora bej, destul de mare, cu

aceleaşi danteluri ca şi capela ce a fost zidită prima. Uşi din fier foarte masive, ferestre cu vitralii, dădeau diverse culori la lumina lunii. Ce mai! Mă simţeam topită în frumuseţea împărătesei şi a prinţesei. Îmi ziceam: cât de frumoasă poate să fie în interior. Luând seamă, văd că sunt aşteptată de grup şi doi părinţi, cu chipuri senine care unul îmi zice: România, România! Caldă şi iubita de mine, tu fondatoare de mănăstire şi superioară de surori? Așa mi-a spus mie Pater Lâno. Eşti scriitoare? i-am răspuns rar: Părinte, nici eu nu-s tiu ce sunt. Mă bucur că vorbiţi româneşte. Ţâţa mea grec, mama mea românca şi povestit la mine despre România. Eu sunt bătrân de 79 de ani, doresc să văd România dulce şi poor care a suferit mult în toate secolele, dar poftiţi în sala de mese, unde vom servi ceva. Aici va pueti spala. Părintelui nostru de 79 ani, îl vedeam înconjurat de doi părinţi mai tineri, ce aduc platouri cu mâncare, aşezându-le pa masa, apoi tacâmuri și veselă. Ne zice: Să vă simţiţi ca acasă. Luaţi loc pe scaune, aici este locul meu, ca cel mai bătrân şi ca stareţ. Eu îl întreb: Prea Cuvioase Părinte Stareţ, cum vă este numele din călugărie? Și-mi răspunde: Am fost călugărit după ce mi-am luat licenţa în teologie, am urmat cursurile în Athena, apoi am stat un an ca frate în Sfânt munte Athos, primind aprobarea să fiu călugărit, am primit numele de Teodosie, a urmat diaconia şi preoţia după doi ani, hirotonisit arhimnadrit şi numit stareţ după o vreme aici, la cuviosul Nil. Prea Cuvioase Părinte, intenţia noastră este că mâine s-o liam spre sfânta mănăstire a Sfântului Benedict. V-am ruga, dacă aţi putea după masa să ne spuneţi ceva de prea cuviosul Nil, are a întemeiat acest aşezământ sfânt. De la părintele stareţ al mănăstirii Grottaferata, am aflat că a început viaţa monahală acolo, dar amănunte o să le aflăm la faţa locului, unde pronia dumnezeiască l-a aşezat. Da, pe mâine o să lăsăm doar vizita bisericilor, de crae voi văd că sunteţi îndrăgostită…

Prea cuviosul părinte Nil a fost de neam grec din cetatea Rosana, dintr-o familie nobilă. Marea lui pasiune era muzica şi vânatul. Era şi preot, îi plăcea mult să scrie. Pentru aceasta pasiune călătorea mult şi în felul acesta a dat de mănăstirea Grottaferata, cu personal grec. A stat o vreme ca vizitator, apoi a rugat pe părintele stareţ, să-l treacă în registrul personalului, ca vieţuitor al mănăstirii. Ascultarea lui era

traducerea cărţilor din limba greacă în latină, poate şi în alte limbi, pentru că vorbea limbi străine. În lumea latica cânta la mai multe instrumente. În mănăstire nu avea de unde şi a început să cânte în orele libere din frunze și se zice că și-ar fi făcut un fluier să cânte. Într-o zi de sărbătoare, cânta după masa în chilia sa. Un frate vede la uşa lui o leoaică cu trei pui, un tigru şi un urs, anunţa pe stareţ şi ieşi toţi vieţuitorii pe culoare, privind spectacolul animalelor, care la uşa tânărului Nil făceau tot felul de figuri, tumbe, etc. Stareţul da ordin să se tragă clopotele toate. Nil, care era scufundat în muzică lui, nu prea auzea clopotele. Dintr-odată se opri şi în goana lui lua o haină pe el şi deschizând uşa chiliei, vede animalele, care acum fiecare stătea pe două picioare, iar cu lăbuţele din fata îl aplaudau. Ca un prieten între ele animale le mângâie pe cap, spunându-le că nu are să le dea de mâncare. Animalele după ce mai făcu ce făcu câte o tumbă, pleca spre munţi. Nil, rămânând singur observa că tot personalul mănăstirii priviseră scena. Merse la stareţ îi sărută mâna rugându-l să vină că vrea să-i vorbească ceva în patru ochi. Ce credeţi că i-a spus: a rugat pe părintele stareţ să-l blagoslovească să se retragă înmunti pentru că îşi dădea seama că nu merită să mai stea între oameni ci între animale. Adevărul era altul, nu voia să-l laude fraţii că-i un sfânt şi i se supun animalele. Şi cum nimic nu-i întâmplător, stareţul l-a înţeles, l-a blagoslovit i-a pus într-o traistă o pâine, un bidon cu apa, biblia şi ceaslovul, iar Nil a luat-o printre munţi cântând, lăudând pe Dumnezeu, prin frunze de copac şi fluier, confecţionat de dânsul. Găsim scris în cartea care și-a scris-o, o parte singur și a doua parte de ucenicul său, găsit într-o peşteră pe când mergea cântând prin munţi, având ca prieten un leu, ce-l ducea cu el mângâindu-i coama, cu fluierul la gura cânta, iar cu ochii închişi, mergea încet ca topit în iubirea lui Iisus. Cel din peştera îl strigă în limiba latină, cuviosul Nil s-a oprit și i-a răspuns: Vino frate lângă mine, dacă așa vrea stăpânul Iisus Hristos. Cum te cheamă? Bartolomeu, am fost călugărit la mănăstirea Grottaferata și stau aici de 15 ani. Ce neam eşti? Sunt italian, am fost cioban, m-am rătăcit iubind prin munţi şi aşa am dat de mănăstire, unde am venit aici iubind singurătatea. Nu vrei să mă iei de ucenic? Hai, a zis cuviosul Nil, dar să ştii, nu ne oprim decât atunci

când va vrea Dumnezeu şi unde va vrea El. Şi a mers cântând, luându-se şi late animale după ei, după cum stă scris, că a întrebat cuviosul Nil pe cuviosul Bartolomeu, dacă i-a fost frică de animale şi că i-ar fi răspuns, ca atunci când le-a văzut prima dată s-a temut, dar văzând ca leul nu-i da nicio atenţie, s-a luat dup micul cortegiu, până l-a observat cuviosul Nil şi abia atunci l-a strigat pentru că nu crut să-i întrerupă bucuria în care era lansat. Cuviosul Nil, auzind de Bartolomeu că nu ştie nicio limbă străină, a început să-i predea limba greacă, scriindu-i cu beţişorul pe pământ şi într-un timp de un an a început să vorbească şi greacă, că-i mai rămase ceva din mănăstirea Grotteferata. În anul 1004, în ziua „Adormirii Maicii Domnului”, a Prea Curatei Născătoarei de Dumnezeu, cei trei, a dica: cuviosul Nil, Bartolomeu şi leul s-au oprit lângă tulpina unui copac cântând din fluier, troparul adormirii: „Întru naştere fecioria ai păzit, întru Adormire lumea nu ai părăsit de Dumnezeu Născătoare. Mutatu-te-ai la viaţă, fiind Maica vieţii şi cu rugăciunile tale izbăveşti din moarte sufletele noastre”. Bartolomeu trase de braţ pe cuviosul Nil şi-ia runca în aer un stol de un fel de păsări cu capul de copil, parcă dansau în jurul copacului. Privind Cuviosul Nil, a văzut pe Maica Prea Curată, ca o Împatateasa vorbindu-i următoarele: „NIL, voia Mea este să faci o mănăstire. Tu să nu pleci de aici, mâine, vine un grup de turişti tineri şi bogaţi, se vor opri la tine, tu să le cânţi troparul meu din fluier, iar îngerii vor aduce chipul meu, aşezându-l în acest copac. Ei toţi vor vedea această privelişte divină, are va avea darul să-i transforme în aşa fel, hotărând toţi să se alăture de voi, aducându-şi fiecare zestrea de la părinţii lor. Veţi începe mai întâi o capelă ca la Grottaferata. Altarul va fi în locul acestui copac, pe care o să-l taieti şi peste trunchiul rămas să turnaţi Sfânta masă. Icoana adusă de îngeri, vine dintr-o biserică unde nu i se dădea atenţie. Îngerii v-o lasa, voi s-o puneţi la loc de cinste până faxeti capelă, apoi s-o aşezaţi în catapeteasma, întocmai ca la Grottaferata. Veţi face chilii în dreapta şi în stânga, fără să atingeţi capelă, în mijloc să fie o biserică mare, tot ca la Grottaferata iar spre ieşire din încântă o să se construiască o clopotniţă măreaţă. Să nu vă temeţi cu ce să împlinit dorinţa, pentru că astă dată am Eu grijă”. Ei, şi a luat sfârşit conversaţia divină, spune părintele stareţ; acum să ne

oprim aici, pentru că a trecut noaptea de jumătate. Mâine după Sfânta Liturghie, o să vă împărtăşiţi cu Sfânta Euharistie, apoi vom lua micul dejun şi o să vizităm, pentru că sora Veronica, abia aşteaptă să-şi treacă în jurnalul zilnic. Veniţi să vă arăt camerele pentru dormit. Eu i-am spus părintelui stareţ, ca întemeierea acestei mănăstiri are foarte multe asemănări cu mănăstirea noastră. Mi-a răspuns mergând spre dormitoare: Ştiţi de ce? Pentru ce aceeaşi Împărăteasă le ordonă când vrea, unde doreşte şi prin cine găseşte. Nu mă mir deloc. Ne-am culcat. Dar eu am trecut la o veioză, lampa de noapte, punctele principale în carneţelul meu de drum. Pe la orele patru dimineaţa m-am culcat şi soua ore de somn, mi s-au părut că am dormit două nopţi. La orele 6, ne-a sculat sunetul clopotelor, în grabă ne-am pregătit pentru slujba bisericii. Sfânta Litrughie, a fost oficiată în frumoasa capela în limba italiană, luând parte toţi părinţii, afară de surorile pitice, ca şi la Grottaferata, care se ocupa cu ale „Martei" la bucătărie. În Sfântul Altar, au slujit trei preoţi Sfânta Liturghie a sfântului Ioan Gură de Aur iar cinci părinţi cântau la cele două strani. Şi aici am cântat cu toţii înainte de Apostol, sfinte Dumnezeule, sfinte tare… în limba greacă. Mare veselie pe părinţi. Ne-am împărtăşit toţi cu linguriţa din Sfântul Potir. Apoi am mers cu toţii de am luat micul dejun, servindu-ne cu vreo trei feluri de brânza, lapte, ceai şi cafea, fiecare a servit ce a dorit. Uscatele de mai multe feluri, făcute de surorile pitice cu unt de cocos. Se topeau în gură. Am mâncat bine ca drumul îl aveam destul de lung. Am început să vizităm cu amănuntul capela unde am luat parte la Sfânta Liturghie ortodoxă. Icoana adusă de înger şi aşezată în copac se afla în mijlocul catapetesmei, unde slujeşte mai tot timpul anului. În jurul sfintei icoane pe care a văzut-o cuviosul Nil, a fost inspirat ca cei ce văzuseră în copac icoana Prea Curatei ţinuta de îngeri, i-au pictat în jurul icoanei că chemaţi ai Împărătesei! Dar nu au aureola portretele celor chemaţi. Prin faptul că cuviosul Nil, i-a pus în aşa mare cinste, fiecare din ei au silit a aduce o viaţă plăcuta Împărătesei, drept mulţumire că i-a învrednicit să fie în atenţia ei, trecându-i printre cei chemaţi. În cimitirul mănăstirii Cuviosului Nil, se poate vedea mormintele lucrate din marmoră a primilor chemaţi, având lângă cruce sculptat în marmora îndeletnicirea fiecăruia din timpul vieţii monahale. Cuviosul

Nil a trăit 105 ani, iar leul care l-a însoţit prin munţi şi i-a fost de mult folos cuviosului, ascultând unul de altul, pentru ca leul ştia unde sunt izvoarele cu apa şi se îndrepta când îi era foarte sete, fapt care putea să-şi ia apa în bidonaş. Când îi era foame se îndrepta spre copaci cu fructe din care se hrăneau cei doi prieteni. Leul nu s-a depărtat de cuviosul Nil în timpul construcţiilor, ba era paza, gonind răufăcătorii, atât animale cât şi oamenii. Dormea pe pragul chiliei cuvisului Nil, au îmbătrânit împreună. Când cuviosul Nil a împlinit 100 de ani, soborul mănăstirii a făcut o slujbă deosebită de mulţumire lui Dumnezeu şi Doamnei Prea Curatei, „Doamna casei" şi la toţi sfinţii. Au invitat să ia parte cunoştinţele din monahism cât şi lumea laică. Leul fiind şi el foarte bătrân, mai mult dormea, dar în acea zi a venit în sala de mese la aniversare, stând lângă cuviosul Nil, care caută să-l mângâie, lipindu-şi capul de poala sfântului. Toţi cei de fată se mirau de devotamentul reciproc a celor doi prieteni. În prezenţa tuturor, cuviosul Nil a întrebat pe leu: Prietene, se cuvine să mă odihnesc şi eu ca tine, ce zici? Pe cine să las în locul meu? Leul a luat pe cuviosul Nil, cu gura de mâneca hainei şi l-a dus la unul din părinţi şi că mai mare încredinţare pentru toţi, şi-a pus capul pe picioarele acelui părinte. A zis cuviosul Nil: Sunt sigur că „Doamna Casei" noastre, te-a condus la picioarele părintelui Visarion poreclit „Cel bătrân". Leul a făcut o tumbă, apoi s-a retras la scaunul cuviosului Nil. În acea clipă cuviosul Nil, l-a prezentat întregii asistenţe pe cuviosul Visarion ca stareţ, iar el cu leul sau retras la chilie. Peste puţină vreme cuviosul Nil şi-a exprimat dorinţa faţă de noul stareţ şi sobor, să-i construiască din marmora mormântul, pe cruce să-i sculpteze o inimă, iar lângă mormânt, tot din marmora, leul, nu prea mare. Așa este şi astăzi mormântul învechit, dar frumos. Leul a murit la un an, pe pragul chiliei cuviosului Nil, şi l-a îngropat lângă mormântul cuviosului Nil. Biserica cea mare a fost terminată în timpul cuviosului Nil, pe când era stareţ. Desigur că de atunci au fost mair renovări, până în prezent, dar temelia a rămas aceeaşi. Biserica mare are tavanul stil baroc, ca la marea biserica „San Piero" de la Roma. Părinţii mănăstirii au hotărât să aducă sfânta icoana făcătoare de minuni, din copac, în biserica mare, dar nu s-a lăsat mutată şi prin acest gest al Împărătesei, capela are icoană care este pictata în fresco

iar biserica mare, toată este în mozaic, ete o minunăţie toată, iar ferestrele cu vitralii. Tot interiorul de la Sfântul Altar până la uşă, este ortodox, doar pe părţile lăturalnice are bănci din lemn masiv şi frumos. Lângă uşă, în interior în dreapta este tot în fresca, Patriarhul Constantinopolului dina cea vreme, care ni s-a spus că a contribuit cel mai mult cu bani, la construirea acestei biserici, şi-n stânga uşii din ordinul patriarhului, a fost pictat cuviosul Nil, care stă cu chipul blând şi luminos, având în mână o traistă iar mâna stângă ţinea pe leu. Din acest gest se poate vedea cât de mult a fost preţuit de sfântul Părinte al Constantinopolului. Părintele stareţ din prezent, ne-a făcut înainte de a pleca o rugăciune, şi Doamne… cu greu ne-am despărţit, atât de mănăstire cât şi cei ce o locuiesc. Părinţii îi mai spun „Mănăstirea păcii", pentru că aici vrăjmăşia nu a avut loc între oameni şi animale. Bătrânii şi tinerii, seamănă între ei şi parcă toţi seamănă cu cuviosul Nil şi părintele Benedict, la fel au avut viaţa îmbunătăţită şi a murit cu 10 ani înaintea cuviosului Nil. I-am văzut mormântul, precum la toţi cei luaţi de împărăteasa, le-am sărutat crucea de la mormânt, rugându-i să se roage şi pentru noi toţi care facem umbra pământului. În prezent în această mănăstire sunt 28 de părinţi vieţuitori. După ce am răsuflat şi mi-am luat rămas bun de la părinţii ce ne-au condus la maşina împreună cu părintele stareţ, şi de la frumoasa natura, potop de lacrimi mi-au inundat obrajii.

25 OCTOMBRIE 1987 Am pornit spre sfânta mănăstire a sfântului Benedict, care este zidită pe vârful muntelui Cassino. Drumul va fi lung, dar maşina şi noi parcă zburam. Întâlnim o cetate, dar viteza nu ne-a oferit bucuria de a-i ceti denumirea. Vedem o clopotniţă cu un turn enorm de înalt. Eu am început să plâng de necaz că nu ne-am oprit să vedem acest lucru. În fugă cobor eu cu părintele Lâno, şi dând roata clopotniţei, s cria aşa în limba latină: „Aceasta clopotniţă a fost făcută de pe vremea imperiului roman, fost capişte de idoli, iar turnul a fost ridicat în anul 1400, de către Papa Iuliu al II-lea. Lângă era zidit, zidurile castelului pentru Papa, unde a fost şi o mănăstire. În prezent erau doar ruinele rămase din castel şi mănăstire. Ziduriel peste care s-a înălţat uriaşul turn au fost medievale, intrate în istorie şi scria pe alt perete al clopotniţei: „Centru istoric". În această localitate s-a

născut Cicerone. În jurul acestui turn, aumai fost multe ruine de castele. Am pornit printre munţi înalţi şi neînsoriti. Am ieşit la un moment dat la un drum ca-n poveşti de frumos şi deodată intraam într-un oraş numit „Ceprano”, cu castele şi biserici antice, case de tot felul de forme, ca aruncate peste toate piscurile şi străzile înguste şi întortocheate. Intrăm într-o biserică, ce avea uşa deschisă şi văd că părintele Lâno, îl ia în braţe pe un domn, spunându-i pe nume. Cine era? Un coleg de facultate, despre care nu mai ştiu unde-i dat. Părintele paroh ne-a dus la o familie pe toţi, unde urma să fie o masă pentru cei răposaţi, ca la biserica făcuse o masă ca la ei, şi urma să se dea acasă o masă la rude şi prieteni. Aşa că ne-a luat şi pe noi, unde ne-am simţit foarte bine, iar la masa nu-s tiu câte feluri de mâncăruri s-au adus. Praznic nu glumă, pentru cei răposaţi, zic eu, dar părintele Lâno mi-a răspuns: Ne poartă cuviosul Nil de grijă, precum şi leul. Tot aici am şi dormit. Părintele Lâno, s-a dus la colegul său, iar Luca, fiind obosit a adormit în maşină.

26 OCTOMBRIE 1987 Fiind încă mult de mers până la sfântul Benedcit, ucenicul sfântului Vasile cel Mare, prin secolul al IV-lea după Hristos, în drum am văzut foarte multe ruine de castele şi mănăstiri. Când am început să urcăm pe serpentinele Cassino, în vârful căruia se găsea mănăstirea sfântului Benedict şi a surorii sale sfânta Scolastică, fondatorii mănăstirii acesteia. Zic, înainte de a ajunge am văzut în dreapta, pe alt vârf de munte, ruinile unei mănăstiri de maici, care fusese bombardata în al doilea război mondial. Maicile ce s-au putut salva, au fost evacuate, iar mănăstirea fiind fără turle, s-a crezut că este altceva, aşa fusese bombardata, transformată într-un morman de ruine, unde nu se mai poate reface, crescând peste ele plante localnice. Şi mănăstirea Sfântul Benedict a fost bombardată de al doilea război mondial, dar numai o parte a incintei a fost doborâta, dar ea a fost reconstruită întocmai cum fusese. În prezent se vede că-i construcţie mai nouă. Zidurile cetăţii sfinte a sfântului Benedict, se văd două etaje. Altele din alt corp, parter şi cu trei etaje. De la distanţă mare se vede turla bisericii mari şi clopotniţa care predomina peste toată cetatea sfânta. În corpul de chilii din dreapta, se vede afară o turlă nu prea mare, corpul ieşind în afara chiliilor. Eu cred că acolo se găseşte capela

unde este înormântat sfântul Benedict cu sora sa, sfânta Scolastica. Nu am găsit scris nicăieri, nici în albumul cumpărat, dar după bolta capelelor interioare cea mai deosebită era capela unde se odihnesc sfintele moaşte ale sfântului Benedict şi a surorii sale sfânta Scolastica. Cu bolta mare, cu picturi în fresco, altele mici şi nenumărate arcade cu picturi în fresco, făcute într-o frumoasă şi nemaiîntâlnita arhitectura. Două scări, pe una coborâi din biserica mare şi pe cea din stânga ieşeai dintr-un labirint dde vis şi intrai în „paradisul” intim, măreţ, frumos, de nu-i mai găseşti cuvinte potrivite, mai ales în vocabularul meu extrem de sărac şi mintea mărginita, în aşa fel că nu se poate reda ceea ce am văzut aici. Cetatea din exterior se vede. Cetatea din exterior se vede, una numai, ca în interior sunt trei încânte. Cum intri pe sub clopotniţă, mergi înspre biserica mare. În a doua incinta, poţi vizita capela „Sfânta Ana”, unde poţi invidia pe artiştii care au executat-o cu atâta măiestrie. Voi prezenta pe când trec la interioarele tuturor minunăţiilor; tot în incinta a doua, se găseşte pe un postament statuia sfântului Benedict, foarte bătrân, executată din bronz, iar doi ucenici îi sprijină mâinile care sunt ridicate spre cer la rugăciune. În al doilea război mondial, statuia a fost făcută praf într-un bombardament de avioanele americane. A fost refăcută întocmai şi terminată în anul 1953. Mănăstirea sfântului Benedict, poseda rangul de superlativ, prin întreaga aşezare superbă din toate punctele de vedere sau mai bine zis a realităţii nemuritoare arhitectonică divină. Spectacolul munţilor Monte Cassino drumul cu frumoase serpentine ca un cerc, cu un aer plăcut. Conversaţia noastră fu silită să se întrerupă, pentru a mulţumi Cerului de toate. Orice turist are emoţii şi fericire că a ajuuns pe terasele şi incintele cu statuia sfântului Benedict. În a treia incinta a locuit sfânta Scolastică, e puţin mai mică. După o terasă cobora 89 sau chiar 90 de trepte, în incinta sfintei Scolastică, care este pavată cu marmora albă. În dreapta şi stânga sunt coloane de marmoră beu ciel în degrade, cu galerii, având în pereţii chiliilor, din loc în loc, firizi cu statui din marmora albă, ale părinţilor şi a ctitorilor principali. În incintă, în dreapta este statuia sfântului Benedict din marmora albă, sinn stânga statuia sfintei Scolastică, având în mâna dreaptă o carte, iar pe carte un porumbel, care atunci în viaţă fiind, când citea ori unde

se găsea, porumbelul îi dădea cu ciocul fila cărţii. Pe terasa de unde începeau multele trepte, tot fundul este cu arcade la fel ca cele lăturalnice. Iar de pe terasa aceasta se poate vedea o panoramă splendidă a munţilor spre oraşul de la poala mnţilor. În mijlocul incintei se mai poate vedea un aghesmatar superb, lucrat tot în marmora bej, iar deasupra arcadelor, de jur-împrejur, o balustradada tot din marmora dantelata. La cele două incinte, prima în faţa bisericii celei mari, de când a fost înfiinţată mănăstirea de către sfântul Benedict şi sora să sfânta Scolastică, cu averile lor, au rămas pereţii cu picturi în mozaic Domnul Iisus şi Maică să prea Curată, ania se mai cunoaşte, ca pe parcursul anilor au mai intervenit războaie şi cutremure care a zdruncinat întregul aşezământ de pe vârful muntelui Cassino. Papa Clement al X-lea, a renovat clădirile incintei din faţa bisericii mari şi pe a doua incinta, făcând în prima firizi pe peretele clădirilor reprezentând pe Papi iar în a doua incinta este pictata în mozaic:

„Gloria sfântului Benedict" precum şi Papa Paul al VI-lea, care a refăcut această incintă. Este stilul cisasi, care este de o frumuseţe rară, construit peste mormântul sfântului Benedict, care din început a fost construit la subsol. Toată bolta bisericii este pictura bizantină pe fond auriu. Biserica mare are trei altare, capele, una frumoasă ca alta. La fel şi la subsol are trei altare, bineînţeles că altarul central are mormântul întemeietorului, adică a sfântului Benedict cu sora sa, având lângă mormânt, o sfânta masă, pe care se oficiază Sfânta Liturghie. În fundul altarului, pe perete sunt pictaţi fondatorii, sfântul Benedict şi sfânta Scolastică, în mozaic pe fond auriu, precum şi întreaga boltă deasupra acestui altar, cu pictură în mozaic pe fond auriu, numai cu Heruvimi şi Serafimi, care-i o adevărată joacă de bucurie, pentru cei a căror sfinte trupuri se odihnesc în acest mormânt sfânt. Când a intevenit biserica catolică, ruptă de „butucul" sfintei Patriarhii de la Constantinopol, conform obiceiurilor apusene, a făcut deasupra mormântului, statuia sfântului Benedict şi a surorii sale sfânta Scolastica. Ca să nu acopere frumoasă pictură din fundul criptei, au făcut statuile de aşa manieră, ca şi când stau rezemaţi de ceva faţă în faţă, ca pe un fotoliu fiecare. Sfântul Benedict îmbrăcat cu Papa, iar sfânta Scolastica îmbrăcată

călugăriţă, parcă sfătuiesc ceva, foarte important. În faţa mormântului este atârnata o candelă, care arde permanent. Tot în faţa mormântului jos, găsim un superb covor cu multe culori din marmoră. În dreapta şi stânga mormântului, câte o candelă extrem de frumoasă. Descrierea lor o voi face după ce termin cu partea de sus a bisericii mari. Biserica mare are patru firizi, pe partea dreaptă şi patru pe partea stângă. În fiecare firidă este pictat în mozaic următoarele scene: 1. Sfântul Benedict, cum se roagă Mântuitorului. 2. Sfânta Treime la stejarul lui Mamvri, la masa lui Avraam. 3. Moise cu tablele legii coborând cu ele în braţe după muntele Sinai. 4. Sfânta Scolastică, în rugăciune în faţa Prea Curatei Fecioara Maria, care stă pe un tron cu Pruncul în braţe. 5. Sfânta Scolastică, bolnavă, în chilia sa în rugăciune, iar îngerul o întăreşte în suferinţă. 6. Sfântul Grigore cel Mare, primul care a scris viaţa sfântului Benedict şi a mănăstirii. 7. Sfântul Benedict ajuns la bătrâneţe, pe patul de moarte, iar Domnul Iisus îl aşteaptă în lumea fericiţilor, împreună cu Prea Curată. 8. Coborârea în mormânt a sfântului Benedict, iar sfinţii îngeri îl duc la locul fericiţilor. Întreaga pictură este bizantină şi toată biserica este o minunăţie. Aurul şi marmora de multe culori, lucesc peste tot. Fiecare firidă are câte o masă în faţă cu sfeşnice şi vaze pentru flori artificiale, ca cele naturale sunt foarte scumpe. Biserica mare are trei uşi, făcute în secolul al XI-lea. Uşa centrală în mijloc două laterale cu scene din Biblie, câte şase pătratele fiecare uşă, iar deasupra sfânta Treime în medalion, cu rama; întreaga uşa este artistic lucrată. Uşa centrală, din mijloc, este mai înalta cu opt pătratele în sus, şi pentru că este din două canale are trei pătratele şi pe fiecare pătrăţică scrie din Biblie un text. De la uşa până la sfântul Altar sunt patru mari covoare, în diferite culori şi forme din marmora, aşezate între cei patru stâlpi, care susţin patru arcade de o măreţie regească. În triunghiul de sus al stâlpului cu spatele la bolţi, vedem câte un înger din marmora albă şi îţi dă impresia că sfătuiesc ceva. Uriaşa bolta de pe mijlocul bisericii, care se odihneşte pe rama florală din marmora, a puternicilor stâlpi, ce împart biserica în trei părţi. Este o frumuseţe nemaipomenită, prin arcadele florale, ce susţin întreaga boltă romană, cu îngeraşi mici, care-ţi dau impresia că sunt într-o permanenta activitate, toţi albi şi în diferite forme. Pe marmora

maron, a arcadei, îngeraşii din marmora albă, sunt că vii, cu ochii din rubin, iar luciul lor parcă se tot mişca în căpşorul lor. Deşi golurile unde au fost picturi, pe bolta sunt goale, totuşi ai impresia că umbla norii. Măreaţa biserica a fost refăcută întocmai cum a fost, afară din altarul central, are o ramă rotundă cu opt feluri de dantele lucrate în marmora bej şi maron. Pe această rama sunt geamuri înconjurate cu o ramă florara, foarte frumos sculptată în marmora, tot maron, iar în mijlocul medalinului este pictat un sfânt părinte, care prin sporită a ajuns să fie trecut în rândul sfinţilor. Deasupra geamurilor, ferestrelor, alta rama ca o adevărată coroana şi câte o corniză florală. Deasupra medalioanelor, ca un mic tablou cu rama florală şi în mijloc pe marmoraalba stă scris deasupra sfântul cine este. De la coroana de deasupra ferestrelor, geamurilor, pornesc patru balustrade florale, care se unesc cu ultimul rond floral, din ce este nu mai ştiu, care împarte boltă în patru părţi. În cele patru părţi sunt pictate următoarele tablouri: 1. Maica Domnului, ca o adevărată Împărăteasa în lumia, în dreapta sfântul Ioan Botezătorul, cum se roagă, iar în stânga sfântul Benedict, la fel în rugăciune. 2. Sfântul Benedict, cum se roagă, fiind foarte bătrân şi este susţinut de doi ucenici, ca să aibă mâinile în sus. 3. Sfânta Scolastică, moartă şi sfântul Benedict fratele ei, cu mâinile întinse peste corpul ce doarme somnul de veci. Sfântul Benedict cu ucenicii în jurul său, iar porumbelul ce-i dădea cu ciocul filele când citea rugăciunea, era împreună cu îngerii. 4. Dumnezeu Tatăl, în lumina cu mâinile întinse. Pictura toată este în fresco, executată de părintele Armigoni, terminată în anul 1980. Am găsit cum se numesc sfinţii care au fost pictaţi în medalioane din bolta dintre geamuri şi anume: sf. Benedict; sf. Părinte Romuald; sf. Părinte Bernand Tolomei; sf. Părinte Alferio; sunt cei mai mulţi, darr nu am putut ceti. Din măreaţa biserica, atât în dreapta cât şi în stânga câte două uşi şi intri în câte o capelă. Biserica mare nu are străini, pentru că i-a introdus bănci şi nici nici capela Sfintei Fecioare Maria nu are, căruia îi mai spune „susţinută de îngeri”, ce stă cu picioarele pe planeta pământului. Este pictată pe perete, în faţa căreia se găseşte Sfânta Masă, unde se oficiază Sfânta Liturghie. Şi aceasta sfânta capelă, este un „paradis” toată, având tablouri pe pereţii laterali numai cu scene

legate de persoana Reginei Cereşti, care porneşte cu intrarea în Sfânta Sfintelor la trei ani, apoi Buna Vestire, Naşterea Mântuitorului, ducerea Domnului la templu la opt zile de la naşterea Sa, fuga în Egipt şi deasupra uşii capelei, vedem cum leşina Maica îndurerata între mironosiţe şi sfântul Ioan Evanghelistul. Nu exista niciun milimetru pe pereţi să nu fie capitonat cu marmora în degradeuri, cu tot felul de florarii, fapt care îţi trezeşte o admiraţie pentru aritsti, de te vezi în faţa lor cât un fir de nisip. Înţeleg că Italia este tara marmorei, dar de unde o fi scos atâtea artişti în de-a lungul secolelor?... Covoarele de pe jos, cum am mai arătat în felurite forme şi culori, numai înţeleg cum au putut să le execute, în genunchi şi zic cu umilinţă: Mare eşti Doamne! Şi minunate sunt lucrurile Tale, pentru că oamenii ce le-au executat au fost în totul inspiraţi de Tine. Ei s-au dăruit frumosului, ca să ne lase nouă celor goi. Alături este o sală cu străini, sculptura romană din sec. XVII-lea, face parte din marea biserica. În fundul sălii este orga, frumos împodobita într-un balcon de culoare bej deschis, cu sculptură în marmora, cu şase străini care sus forează o boltă ornamentală, având din marmora albă îngeraşi, nouă la număr, cu gorniţe la guriţa. Străinile sunt dintr-un lemn foarte frumos, de culoare maron, foarte masiv, sculptura cu îngeraşi la fiecare braţ al stranii, dar nu sunt doi la fel. Te uimeşte şi aici imaginaţia artiştilor. De asemeni găsim îngeraşi şi la „Capelă Dolorosa” cu toate patimile Domnului nostru Iisus şi a obiectelor prin care a fost torturat. Renovată în secolul al XVIII-lea. Un alt altar cu o frumoasă uşa, încadrata între stâlpi şi ornamente. Scria deasupra uşii „Portaluri della Sacrestia”, adică poarta de la Sf. Sacrament împărtăşanie, sec. XVII-lea. Alt altar „Capela sfintelor moaşte” cu vitrină, având sfinte cruci din toate timpurile şi o masă din marmora frumos ornată cu un sfânt chivot bisericesc mic încadrat de trei sfeşnice în ambele părţi. Se mai poate vedea un crucifix pe perete încadrat de doi sfinţi. Crucifixul este din secolul al XIV-lea, lucrat în şcoala de la Simne. De aici am intrat pe un scurt culoar şi am de un alt altar al capelei unde scria: „Volta de la Sacrestia Assunzione” secolul al XVII-lea. O boltă a acestei capele, care desparte prelungirea culoarului. Aceasta capelă „Sacristia” are strani scuipate, nu chiar încărcate ca la alte capele, dar destul de frumoase. În schimb are bolta foarte

frumoasă, cu trei scene: jos uşa, vedem pe Dumnezeu, cu îngeri mari, toţi cu mâinile întinse spre El; la mijloc era Prea Curata într-o haină bleu pal şi îngeraşi mici stând în toată poziţiile, parcă o susţine, alţi ingerai parcă aleargă după ceva în partea de sus. Este pictura fresca numai bolta, restul sunt fel de fel de arcade din marmora în degradeuri, de-ţi sta mintea în loc. A fost restaurata în secolul al XVII-lea. Din alt culoar, vedem un plafon de o dantelărie uimitoare, cu două medalioane mari şi două madelioane mici, fiecare aveau îngeri şi heruvimi în jur. Cele două medalioane mari reprezentau pe:

1. Sfântul Benedict cum predică creştinilor din Casino. 2. Sfântul Benedict, primind regulă pentru monahi, arătându-i un sfânt o carte deschisă, iar sfântul Benedict o citeşte. Cele două medalioane mici arata pe: 1. Sf. Benedict scriind la o masă regulă pentru monahi, primită din cer. 2. Sf. Bruno, călugăr din monte Cassino, devenit cardinal, mare cărturar. Medalioanele mici sunt fresca, refăcute în 1984. Sfântul Benedict a scris „Marea regulă" pentru călugări înfiinţând „ordinul benedictinilor", dictată de însăşi Domnul Iisus în vedenie. Sfântul Tomaso d'Aquine, urmaş al sfântului Benedict, care a continuat regulă pentru monahii benedictini; iar Sf. Grigorio Magno a fost primul care a scris viaţa Sf. Benedict, mi se pare că am mai arătat odată. Pe un perete există la ieşirea din biserica a Sfintei Fecioare, un imperial monument al lui „Pierro dei Medici" din sec. al XVI-lea din marmora bej. Covorul din fata monumentului cu multe nuanţe de marmoră maro un model superb. Se mai vede un medalion aşezat la loc de cinste al Sf. Idelfonse, mare scriitor de origine grec, ucenic al Sf. Benedict, scrie numele lui ce medalion în limba dreaca şi jos în limba italiană renovat în sec. XVI-lea. Un mare tablou pe un songur perete, pe o terasă la biserica Sfintei Fecioare Maria, prezentând „Gloria Sfântului Benedict" din cer, înconjurat de mii de îngeri. Papii care l-au înţeles, călugării şi creştinii i-au făcut tabloul închipuit de ei, iar Papii care nu l-au înţeles se coboară cu capul plecat, ruşinaţi în josul tabloului pictura de P. Armigoni, refăcuta în anul 1978. Am mai arătat că în incinta cea mare ce cuprinde faţada marei biserici, are în dreptul fiecărei arcade pe peretele clădirii găsim câte o firidă cu statui de Papi. În a doua incinta sunt firizi cu statui ale ctitorilor ce au urmat după

fondatorii: Sf. Benedict şi sora să sf. Scolastica. În a treia incinta, sunt statui reprezentând cuvioşi cu viaţa aleasă din ordinul benedictinilor, scriitori şi oameni de ştiinţă care îşi găseşte liniştea în înălţarea sufletească, în „paradisul" de pe Monte Cassino. „Tombă di Sf. Benedict e Sf. Scolastica" mormântul este construită sub sfântul altar. Întâi a zburat la cer Sf. Scolastica şi după puţin timp şi Sf. Benedict. Grota a fost zidită cu două locuri suprapuse. Mormântul în afară este din marmora gri în degrade, încununat cu un postament din marmora albă, lucrat cu o măiestrie florală susţinută de îngeri deasupra balustradei. Mai are un crucifix din „en ivoire du Maître Autel" secolul XVIII – le-a, aşezat de urmaşii Sf. Benedict, care l-au iubit şi preţuit. În dreapta crucifixului, este aşezată „Madonna del Sarnelli" din sec. al XVIII-lea, şi în stânga porumbelul Sf. Scolastică, care a ajutat-o în viaţă, stând pe carte când îşi citea rugăciunile. În dreapta şi stânga sunt câte trei şfetnice mari cu lumânări şi pe colţ câte un vas din metal preţios pentru flori. Toată această lucrare este o podoabă de nedescris, este înconjurata cu un grilaj din bronz cu alese şi frumoase forme. Covorul de pe jos este tot din marmora, în diferite figuri şi culori armonioase cu tot ce prezintă arta şi frumosul. O parte din pereţii subsolului a sfintei grote, prezintă în marmora lucrări deosebite cu grupuri de ucenici din soborul de călugări, precum cristini familişti, mame cu prunci în braţe şi elevi care au venit la caldă şi minunată casa pentru folos sufletesc. La subsol mai sunt capele, una pentru slujba părinţilor răposaţi, alta cu „gloria Sf. Benedict" pentru turiştii care vin cu preot şi fac slujbe, alta capelă a Sf. Iosif pictura de Dante Ricci 1982, cu scene ca: Sfânta Familie, Iisus la 12 ani cum predică fariseilor, botezul lui Iisus, Sf. Ioan Botezătorul cum se roagă în pustie. Mai găsim capela Sf. Sacrament Capella del S.S. mo Sacramento. Pe Sf. Masa este sfântul chivot unde păstrează sf. Împărtăşanie, pe perlele din fundul altarului, deasupra Sf. Mese este o scenă ce reprezintă pe Sf. Benedict cum împărtăşea pe ucenici şi grupuri de credincioşi. În dreapta grotei Sf. Benedict este o capelă lucrată cu piatra adusă din ţara sfânta a Ierusalimului, de pe unde a predicat Sf. Ioan Botezătorul şi se numeşte „Oratorio di S. Giovanni". O altă capela numită „Cripta di S. Benedicto" în firida ce este deasupra Sf. Mese sunt picturile: Sf. Benedict că Papa şi

Sf. Părinte Ioannes P.P. XXIII am copiat cum scrie pe perete, la picioarele lor. În dreapta şi în stânga, aceasta capelă are bolţi cu pictură în fresco şi bănci în lungul capelei. Deasupra băncilor sunt scene sculptate în marmora albă, grupuri de trei persoane sfinte.

Alta capelă a Sf. Maur Capella di Sf. Mauro. În firida de deasupra Mesei Sfinte, găsim pictură în fresco, o scenă ce reprezintă pe Sf. Maur cum stă într-o strană, şi la picioarele sale, mame cu copii bolnavi. În această capelă şi astăzi vin familii cu bolnavi şi-şi capătă vindecarea. Alta capela cu multe scene, cu Sf. Benedict cum se roagă singur, apoi cum lucrează în grădină, în altă scenă cum o familie îi aduce un bolnav slăbănog şi Sf. Benedict şi cu sora Scolastică se roagă pentru sănătatea lui. În firida de la Altar este pictat Moise cu „Tablele legii" în mână, iar la picioarele lui scrie: „Ora labora". Sfânta Masă aici este mai simplă. La Altar atârna patru candele, la fel şi în lungul pereţilor. La fiecare scenă atârna câte o candelă cu bec luminat. Pe un culoar a incintei mici se poate intra în muzeu. Alta capelă a Sfintei Ana, mai la o margine pe care am văzut-o doar pe afară, nu am avut pe cine să întreb de ea de ce este încuiata, poate că se renova. În apropiere era o curte nu prea mare ce avea o boltă ce se odihnea de câteva secole pe patru bătrâni stâlpi, aici se găseau şi opt oale turnate, ornamentale, cu diferite tufe cărora le merg bine acolo, se mai vedea o uşă ce scria „bolniţa". Ultima capelă de stânga uşa bisericii mari pe care am lăsat-o s-o vizitez la urmă pentru că tot timpul băncile erau cu excursionişti călugări benedictini, că aşa am crezut când i-am văzut fără să-mi spună cineva, că avea aspect de rugăciune. Stăteau în bănci cu fruntea plecată pe mâinile încrucişate. Mi-am zis: nu este frumos să-i deranjez, la capelă aceasta la urmă, ca tot este lângă uşă. Am plecat să-mi văd de lucru. Când am terminat peste tot de vizitat în mănăstirea Sf. Benedict; era ora 16, am ajuns în faţa uşii a acelei capele pe care am ocolit-o ca să-i nu deranjez pe părinţi, pe care i-am crezut veniţi în excursie. M-am oprit lângă uşă, totuşi nu am vrut să pierd frumuseţea capelei şi am început să notez în caiet stând într-un genunchi. Nu a trecut mult timp şi aşa de rău mă durea genunchiul, că mi-am ridicat privirea spre icoana Sf. Benedict care este pictat pe bolta capelei, cum este în gloria cerească. Tot în această fracţiune de secundă de la ultima bancă, călugărul din

marginea băncii s-a uitat spre mine și mi-a făcut semn cu capul să vin lângă el, făcându-mi loc dându-se spre ceilalţi părinţi. M-am aşezat lângă el, continuându-şi rugăciunea. Iar eu mi-am continuat notările ce am văzut în această capelă, pe carnet. Bucuria mare a fost ca printre altele mi-am notat două icoane cu Maica Domnului pictate pe lemn, foarte vechi stil grecesc, o altă icoană cu Sf. Benedict și Sf. Francisc de Assisi, o altă icoană cu un Sf. Părinte Grigorio care a scris viaţa sfântului Benedict. În faţa bolţii unde era pictat Sf. Benedict, era o masă cu un crucifix, iar de-a dreapta și de-a stânga câte un sfeşnic. Eu m-am uitat către icoana Sf. Benedict și am zis: îţi mulţumesc că m-ai ajutat și am putut să notez ctitoria Sfinţiei Tale, ajută-mă să mor și în ctittoria mea; și te mai rog ceva… părinţii aceştia au adormit, ţine-ne o predică sa se trezească. În acea clipă au dispărut toţi, iar eu am rămas singura în capelă. M-am dus la Maica Domnului greacă am îngenuncheat și am cerut să mă ierte dacă am greşit, să mă ierte şi Sfântul Părinte Papa Benedict, ctitorul acestei mănăstiri care cred eu că a vrut să-mi arate o parte din obștea Prea Sfinţiei Sale. Simţeam cum nu mai am trup, mă pipăiam pe braţe, mă strângeam de obraji, și până nu am strigat din nou la Sf. Benedict să mă ierte nu mi-am revenit. Am trecut în ultima bancă unde am fost invitată prin semn de acel părinte din marginea băncii, am stat mai mult de o oră singură. Uitându-mă la ceas, văzând că era ora 17 și ceva, m-am închinat la icoanele din Grecia și la Sf. Benedict. Am ieşit din sfânta capela fericită că numărasem băncile și mi-am dat seama că mai mult de șase persoane nu au fost în bancă, în total ar fi putut intra până la două sute persoane. Am mai privit de la uşa măreaţă biserica în ansamblu, m-am închinat făcând trei metanii, luându-mi rămas bun de la Sf. Benedict și am ieşit pe măreaţa terasa de unde am privit oraşul Monte Cassino, iar sora Maria Tereza, fiind profesoara de istorie universală, mi-a prezentat viaţa Sf. Benedict. Sfântul Benedict a fost de viţă nobilă, print, de naţionalitate grec. Ucenic de-al Sf. Vasile cel Mare, arhiepiscopul Capadociei, la care mergea regulat și își împodobea cunoştinţele spirituale. Când de acum era matur regulat și își împodobea cunoştinţele spirituale. Când de acum era matur și nu cauta să-și facă un cămin, Sf. Vasile cel Mare l-a sfătuit să-și ia ceva merinde și traistă cu pensulele de pictură, ca atunci

când se va plictisi, să se aşeze undeva în natura şi să deseneze. Drumul de la Athena i-a deschis un orizont, deşi nu-l cunoştea, dar a simţit o atracţie. Nu ştim ce localităţi a călcat până a ajuns pe falnicii munţi „monte Cassino”. Cred că Sf. Benedict a simţit că a aobosit, s-a aşezat pe o buturugă în vârful muntelui. Se odihnea, nu dormea, dar aude că-l strigă pe nume o doamnă. Ridică capul şi vede într-un copac icoana Prea Sfintei de Dumnezeu Născătoare, de o frumuseţe rară. Regina îngerilor îi vorbeşte din icoana următoarele: Benedict, cauta şi-Mi pictează chipul, până nu plec din acest copac. Apoi taie copacul la înălţime de masă pe cărei tulpina să faci Sf. Masă a altarului Meu, pentru că aici vei zidi o mănăstire, care puţine vor fi frumoase ca aceasta. Sfântul Benedict îi răspunde: Stăpâna!… dar cu ce să te pictez, că traista cu toată trusa mea de pictură am pierdut-o prin munţi. Maica Domnului îi zice: Nu te plânge, uite-o colo lângă tine, arătându-i-o cu degetul. Sfântul Benedict repede o ia, o strânge la piept şi spune: Ajută-mă Stăpână şi Doamna aleasă, să-ţi fac cât mai repede chipul. Regina îngerilor îi răspunde: Nu va trece mai mult de o oră şi chipul Meu va fi făcut. Iar tu să nu te desparţi de acest chip al meu pictat într-o oră, este darul meu pe care să-l laşi ctitoriei tale, apoi vei veni la Mine. Sfântul Benedict a întrebat-o pe Preacurata: Stăpână şi Doamna mea, averea ce o moştenesc de la părinţi, atât eu cât şi sora mea Scolastică, care este mai în vârstă decât mine, nu o să ne ajungă să zidim o mănăstire care să depășească în frumuseţe pe oricare alta. Nu crezi ce ţi-am spus?… tot ce am dorit, Fiul Meu mi-a împlinit. Vei vedea cum vin darurile de la ierarhul Vasile cel Mare, prin virtutea sa, care de fapt el a ştiut dorinţa Mea şi te-a trimis aici unde găseşti. Adu-i la cunoştinţa dorinţa Mea. Dar prin cine să-i trimit această dorinţă, Maica Domnului? Nu va apune soarele şi pe acest vârf de muunte, lângă tine va veni și vor cina un grup de tineri nobili, prin care vei trimite marelui Vasile conorbirea noastră. Pe când sse termina această conversaţie şi chipul a luat sfârşit, Sf. Benedict a ridicat ochii să mulţumească Doamnei și Stăpânei că i-a ajutat să-i facă chipul, dar icoana nu mai era în copac. În aceeaşi zi s-a împlinit cele spuse de Stăpâna, că au poposit lângă Sf. Benedict un grup de tineri nobili, dintre care puţini s-au întors la Athena, ceilalţi au rămas lângă Sf. Benedict. Auzindsor Sf.

Benedict că fratele său a avut o viziune prin care a primit poruca de a face o mănăstire, a împuternicit pe slugile ei, lăsându-le în grijă Sf. Mare Ierarh Vasile, care să dirijeze averea amând-o, dând slugilor dreptul ce li se cuvenea, iar restul din avere să fie adusă la Sf. Benedict. Sora Sf. Benedict, a mers să ia binecuvântare de la Sf. Ierarh Vasile cel Mare, a plecat apoi la fratele său Benedict, dar nu s-a mai întors niciodată la Athena. În felul acesta au ajuns amândoi să fie primii fondatori ai sfintei mănăstiri „Monte Cassino”, trăind până la adânci bătrâneţi, fiind îngropaţi în ctitoria lor. Icoana Maicii Domnului ce a fost pictata „într-o oră” de către Sf. Benedict, în prezenţa Maicii Domnului, se găseşte şi astăzi deasupra mormântului celor doi fraţi sfinţi încadrata într-o rama frumos sculptată, fixată pe un postament, ce se sprijină pe un cap de înger, având în dreapta şi stânga sfânta icoană, câte trei sfeşnice. Iar în spate este un crucifix mare, făcut dintr-o piatră preţioasă în ssec. XVII-lea. După ce ne-am odihnit, am vizitat muzeul mănăstirii. Prima sală erau sculpturi romane şi medievale. Ornamente din sala Grotei a Sf. Benedict din sec. XV-lea. Nativite de St. Jean Frères Boccardo sec. XVI-lea. Tablou Sf. Benedict că Papa, pictura de Palma il vecchio, sec. XVI. Tabloul Madonnei cu Pruncul înconjurata de Sf. Benedict şi Sf. Scolastica şi cu doi sfinţi părinţi Papi. F. Raiboldini dit le Francia, sec. XV-lea. Un cufăr cu email, arta donais, sec. XI. Sicilian Arabic sec. XI. Flute avec emails, sec. XIV flaut cu email, sec. XVIII. Tablou superb, pictură în fresca Sfânta Familie, sec. XVIII. Crucifix pentru procesiune în argintiu Sulmona sec. XV.

Ostensoir Naples sec. XVIII, chivot de păstrat sf. Moaşte. Tablou Maica Preacurată cu Pruncul în braţe, iar doi îngeri îi ţine coroana în aer, Sf. Benedict îngenuncheat la picioare, toiagul de Papa şi coiful papal lăsate la picioarele măreţei Doamne şi dumnezeiscului Prunc ce arata cu mâna spre sfânta mănăstire Moste Cassino, rugându-i să aibă în grijă sa, ctitoria lui. De la muzeu am ieşit pe terasă, apoi în incintă, pentru a întâmpina pe însoţitorii mei şi a vedea oraşul şi Mediterana; care erau bine dispuşi mă întreabă: Eşti supărată că te-am lăsat singură? Le răspund: Chiar fericită am fost că am avut în companie prieteni şi fraţi de-ai mei. Miraţi mă întreabă: Cum aşa? Nu, nu, acum

vă spun, hai să ne urcăm în maşină, cred că Lucca nu a băut prea multă bere şi coborâm spre cimitire. La poala muntelui Cassino, spre oraşul Cassino sunt patru cimitire. 1. Cimitirul militar italian; 2. Cimitirul militar german; 3. Cimitirul militar polonez. Toate aceste cimitire au cruci şi steag, iar cimitirul militar englez, sunt fără cruci, ci numai o piatră cam de 1 m. Înălţime. Toate aceste cimitire au foarte multă vegetaţie, cu pomi diferiţi şi arbuști. 27 OCTOMBRIE 1987 La întoarcere spre casă, pe când veneam de la mănăstirea Sf. Benedict, am trecut prin oraşul Sora. Oraşul este foarte mare şi foarte vechi, are o civilizaţie preromană, mai vechi decât Roma, distrus de romani şi construind un templu idolesc de-al lor. Pe ruinle templului roman, creştinii au construit o biserică în sec. IV. Aceasta biserică a fost un măreţ bibelou al Bisericii Creştine în epoca de aur, 113 după Hristos. În anul 1200 a fost refăcută adagându-i-se stilul baroc. La anul 1600 a fost din nou restaurata iar în 1900 a fost conservată parţial: ziduri, coloane şi stătui din toate epocile. Zidul de la altarul central ete preroman cu icoana Maicii Domnului, pictură în fresca foarte veche, abia se cunoaşte. În preajma oraşului Sora, în sec. XIII – le-a, nobilii şi-au ales un teren curat „Paradis al naturii" şi cu slugile lor au zidit castele pentru ei, precum şi case pentru oamenii ce-i slujeau. Are o biserică stil baroc de o frumuseţe rară. Vechimea n-a umbrit-o cu nimic şi nici statuia Preacuratei Fecioare Maria, în cinstea căruia este închinata acest „giuvaier". Alatrul central are o icoană a Sfintei Fecioare Maria, cum o încoronează Prea Sfânta Treime. Mai are o icoană a Sfinitei Fecioare Maria, făcătoare de minuni care este grabnica ajutătoare la boli şi necazuri. Pe pereţii din dreapta şi dn stânga sunt firizii cu statui: Maica Domnului cu mâinile întinse, parcă aşteaptă pe cei rartaciti în jungla vieţii, iar serafimii şi heruvimii o înconjoară; Sf. Aluizi Gouzega foarte tânăr, care se mai numeşte apostolul tinereţii Sf. Anton de Padova; Sf. Francisc de Assisi şi Sf. Rita. Aproape de uşă te invită la meditaţie un altar cu „Regina îndoliata" şi cu Domnul Iisus mort în faţa Ei. Este atât de sfâşietoare, că dacă înngenunchi privind-o uiţi să te mai şcoli, uiţi de unde eşti, uiţi ce ai fost, ce eşti, uiţi de a-l cere ceva. Când m-am sculat din faţa acestei scene îndurerate aveam impresia că nu mai aveam trup. Mă strângeam de degete ca să-mi dau

seama de mai am trup fizic. 28 OCTOMBRIE 1987 Vizitam oraşul Allumiere, la o distanţă de 16 km de Civitavecchia. Este foarte vechi şi cu toate casele aruncate pe tot felul de stânci, zidite din piatră cu pereţii foarte groşi şi ferestre micuţe. Lume ca peste tot, doar cu grijă de a câştiga unul mai mult ca celălalt fiind totul particular: magazine, pieţe, calea ferată, şosele, autobuze, şcolile, etc. Am făcut o glumă cu sora Maria Madia şi părintele Leon Lâno, şi anume: Dragilor, văd aceleaasi preocupări peste tot. La voi în Italia, goana după bani şi cum să-i plaseze fiecare în interesele câştigului; la noi în România, goana cum să-şi umple frigiderul cu hrană. Deci şi unii şi alţii ne găsim în activităţi care ne măcelăreşte timpul, nelăsându-ne răgaz să ne vedem şi să ne cultivăm cele spirituale. Am dreptate că suntem la fel? Să privim acest mic oraş, zic mic oraş în comparaţie cu altele pe care le-am vizitat. În mijlocul lui nu are nicio biserică, dar bănci aproape pe fiecare stradă. Eu crede ca bisericile pe care le-am văzut până acum au fost făcute de oameni care nu-şi ţineau banii în bănci, ci îi depuneau la CEC-ul lui Dumnezeu, zidind biserici. Hai, să vizităm biserica de aici, care desigur că-i destul de veche. Am luat-o în sus spre muntele împădurit cu măslini şi castani. După o oră de mers cu piciorul am ajuns pe un platou închis cu un gard din şipci groase ce avea porţile deschise, ca vizitatorii să intre. În mijlocul curţii era o capelă care fusese construită de un bogătaş ce stăpânea acele locuri din oraş până departe cu munţi falnici. În primul război mondial acestui bogătaş i-a murit singurul copil pe front, ofiţer în vârstă de 33 de ani. Tata băiatului de durere n-a vrut să mai ştie nimic şi-şi alesese un locşor la poalele muntelui ce-şi revarsa puterea în grădina lui frumoasă, binecuvântând lacrimile disperatului tata, care, în rugăciuni reproşa Madonnei că i-a luat unica nădejde. În luna mai nu se vede anul decât zerouri i s-a arătat Sfânta Fecioară pe munte între copacii înfloriţi, pe un tron format din patru rânduri de serafimi, iar la marginea de jos a tronului, maroniu cu alb, pe o bandă galbenă scria cu negru următoarele: „Madonna delle Grazie a Te Mi Affido”. Îmbrăcată într-o rochie bleu deschis, cu un fel de sort la rochie epitrafil numai că avea pe marginea de jos un chenar lucrat cu fir auriu. Încinsa cu un cordon la fel cu chenarul de jos, mai la vale erau lucrate tot în fir galben două

iniţiale suprapuse: un M: şi A., eu cred că închipuieşte Maria şi Mama. Deasupra iniţialei de la mijloc are în vârf o coroniţă împărătească lucrată din aur. Pe spate are o mantie la fel cu rochia bleu, cu stele aurii pe ea şi cu chenar pe margine mai lat, aceeaşi lucrătură în fir de aur, artistic jur-împrejurul mantiei. La gât închisa cu un şir de un fel de mărgele aurii, lăsate pe piept în mai multe rânduri. Ambele mâini tine câte u şir de metanii, în dreapta tine un sceptru, iar pa mâna stângă stătea Pruncul Iisus gol, doar cu o petecuta în jurul mijlocului, având în mâna stângă globul pământului, micuţ cu o cruce pe el, iar mâna dreaptă agăţată de şnururile ce împodobeau pieptul Preacuratei Madonne. Pruncul avea pe cap o prea frumoasă coroana la fel ca a Prea Sfintei Mamei Sale, lucrate de acelaşi artist, terminându-se coroana în vârf cu o cruce, împodobita cu pietre preţioase. Maica Preacurată avea pe spate un voal tot bleu foarte fin, cu acelaşi chenar auriu, cu stele aurii, ce era prins de sub coroniţă. Totul este de o frumuseţe rară. Toate aceste descrieri le-am aşternut după o sfânta icoană, ce a fost pictata întocmai cum a descris-o bătrânul îndurerat, iar acum fericit, celor căruia i-a luat interviul şi marii meşteri au întocmit chipul Madonnei Preafrumoase. În locul unde a apărut Madonna Împărătească, văzătorul boier a construit o capelă destul de mare, cu întregul altar, altar săpat în munte în aşa fel că Sfânta Masă pe care se oficiază Sfânta Liturghie să fie exact pe locul unde a stat Madonna. Restul capelei a fost zidită cu piatra. În fundul altarului este statuia Împărătesei, aşa cum a descris-o vazat prul; când o priveşti ai impresia că vine prin aer spre tine. În spatele capelei exista un loc gol, plat, destul de mare. Madonna i-a vorbit disperatului tata, care îşi pierduse copilul, aşa: Şi eu am fost mamă şi am asistat la toţi anii Fiului Meu, din copilărie până la jertfa. Cunosc durerea sabiei care pătrunde prin inima, când copilul iubit şi condamnat la moarte de invidia ce-i născută din inima diavolului, dar prin resemnare vei birui. Tu vei face pentru Mine, Cea acre m-am coborât la tine, o capelă cu altar unde-mi stau picioarele Mele, cu Fiul Meu, pe care-L vezi în braţele Mele ca Prunc şi Dumnezeu. În spatele capelei pe locul viran, drept, vei face un cimitir cu atâtea cruci, câte vor intra în amintirea eroilor căzuţi pe toate fronturile de luptă, indiferent de neam sau religie, spre iertarea păcatelor lor.

Aceasta capelă nu va fi mare ca bazilicile, dar va fi un loc cu nume miraculos, ce-l voi lăsa pentru toţi cei ce mă iubesc. Când am ridicat pe munte, sora Maria Tereza nu mi-a vorbit nimic decât atât: După ce vom asista la Sfânta Masă Liturghie să-mi spui ce ai simţit, mă interesează foarte mult. Era marţi dimineaţa şi biserică era arhiplină cu lume. Am îngenuncheat într-o bancă privind pe Madonna, care ne fascina cu frumuseţea Ei. După ce lumea s-a împărtăşit, am mai rămas în bănci îngenuncheaţi meditând. Interiorul capelei era foarte simplu.

Pe pereţii albi, drumul Crucii era pe ambele părţi, afară de Madonna, care ţi se părea că merge prin aer, nu era nimic mai deosebit. Pentru că rămăsesem numai nouă două în capelă, iar preotul paroh, care o cunoştea pe sora Maria Treza, vine spre noi, sora mă prezintă parohului. Auzind parontele că sunt din România, ne-a luat la cancelarie şi ne-a dat câte un pahar de limonadă. Până a venit părintele, eu îi spun surorii Maria Tereza: – Sora mea, mă simt ca la Vladimireşti. Aceasta capelă are un har deosebit. Îmi răspunde: – Acum ai să auzi de ce te simţi ca la Vladimireşti. Intră părintele cu tava, ce aducea trei pahare cu limonada şi o fructieră cu ceva uscatele. A întrebat părintele: – Cunoaşte sora miracolul capelei noastre? Sora Maria zice: – Vă rog să ne spuneţi ce credeţi, pentru că eu nu i-am povestit nimic, doar dânsa mi-a spus că se simte ca la Vladimireşti, mănăstirea pe care a întemeiat-o cu surorile şi cu ajutorul creştinilor, la dorinţa „Proniei Divine”. Preotul explică: – A! Atunci este normal să se simtă ca acasă, având aceeaşi „Îndrumătoare”. Preotul paroh mi-a adus sfânta icoană a Maicii Preacuarte, Madonna de la muntele Allumiera, cum s-ar spune la noi: Preacurata Fecioară Maria, care s-a arătat pe dealul „Gurgueta” din comună Tudor Vladimirescu. Tot ce am povestit, sunt scrise într-o broşură în limba italiană şi câte mi-a mai povestit preotul paroh. Părintele foarte amabil, m-a rugat să-i dau adresa să-mi trimită medicamente pentru surorile bolnave. I-am mulţumit, dar l-am rugat să nu se deranjeze, pentru că se găsesc şi la noi medicamente şi să nu fie nevoie, dar mai bine să se roage în acest loc sfânt pentru sănătate. Ne întoarcem spre casa din aceasta călătorie. Îi spun surorii Maria Tereza, că abia aştept să ajung la Torino, să mă închin la „sfântul Giulgiu” al Domnului şi Mântuitorului nostru, în care

a fost înfăşurat de către Iosif şi Nicodim, prietenii Domnului, în instanţă, în faţa lui Caiafa şi în faţa întregului Sinedru de cărturari şi farisei. Acest sfânt Giulgiu, l-au găsit ostaşii ce-l păziră pe domnul Iisus, după ce-L pusese în mormânt, la cererea scribului, secretarului, atunci când mironosiţele femei mergeau cu mir să ungă trupul Domnului după obiceiul iudeilor. Şi au spus ostaşii: – „Staţi, unde mergeţi?" A răspuns Maria Magdalena, care avea mirul ce-i rămăsese de când a pătruns în casa lui Simon, să ajungă la picioarele Domnului şi să-şi plângă păcatele prima spovedanie la picioarele Domnului, învăţătorului Iisus Hristos. Apoi le-a şters cu părul capului său, le-a uns cu mir de mare preţ, lăsând vasul cu mir la picioarele Stăpânului, iar Domnul i-a strigat: – „Femeie! Ia acest vas cu mirul ce a rămas pentru îngroparea Mea". Femeia l-a luat şi l-a păstrat. A doua zi după îngropare, au mers la mormântul Domnului, Maria Magdalena ce avea vasul cu mir înfăşurat într-o basma, însoţită de Marta, sora lui Cleopa. A spus Maria Magdalena ostaşilor ce păzeau Sfântul Mormânt arătând vasul cu mir: – „Mergem să ungem trupul celui îngropat ieri după obiceiul nostru". A răspuns ostaşul ce le oprise: – „Dar de ce n-aţi făcut aceasta ieri?" Maria arătându-i vasul i-a spus că acum l-a procurat. Ostaşul îi zice: – „Va trebui o armată să daţi piatra la o parte de pe mormânt şi ce credeţi că o să puteţi voi? Hai, zice la ceilalţi ostaşi, să le ajutăm noi". Când s-au apropiat ostaşii de Sfântul Mormânt, au văzut de pe mormânt dată la o parte, iar coborând în mormânt au văzut Sfntul Giulgiu lăsat pe marginea gropii aşa cum cineva s-a sculat şi ar fi căzut după trupul său. Ostaşii l-a strâns în mâinile lor şi l-a aruncat în groapa goală ca mărturie, să vadă oamenii ca Iisus a înviat. Femeile au văzut doi oameni care se făceau e lucrează cu sapa. Unul din ei le-a întrebat: – „De ce căutaţi pe Cel viu între morţi? Nu este aici, a înviat. Atunci Maria Magdalena crezând că este grădinarul, îl întreabă: – „Spune-mi de L-ai luat tu, unde L-ai pus?" Coborând grăbite femeile să vadă normântul, au luat Sf. Giulgiu şi au plecat cu el. Pe câmp iar s-a arătat un om Mariei care le spune:

— „De ce căutaţi şi plângeţi pe Cel înviat? apoi îi pomeneşte numele. Maria, nu mă atinge că nu m-am dus la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru. Mergi şi spune fraţilor

Mei că am înviat după cum le-am spus. Voi aţi văzut locul unde M-au pus că este gol”. Şi a mers Maria Magdalena, în goană, acolo unde erau ascunşi apostolii de frica iudeilor, care pusese gărzi să-i caute. Intrând Maria Magdalena la apsotoli, acre erau îngrijoraţi şi trişti, le-a spus: – „L-am văzut!... L-am văzut!”. O întreabă apostolii: – „Pe cine ai văzut?” Le-a răspuns: – „Pe învăţătorul. Nu mă credeţi? Nici tu Ioane, nu mă crezi? De ce să nu mă crezi? De ce să nu mi arate şi mie? Eu am fost la răstignire Lui. Eu am venit să vă spun, aşa cum mi-a spus”. Sfântul Giulgiu a fost luat captura după război de armatele, cu scopul de a-l vinde scump creştinilor. În felul acesta a ajuns în Italia la Torino. În de-a lungul anilor, ca să nu se strecoare vreo înşelăciune, se fac mereu cercetări ce către oamenii de ştiinţă ca să descopere adevărul. La Roma, un cardinal pe care l-am vizitat cu sora Maria Tereza, care avea biroul în incinta Vaticanului, ne-a povestit că marii savanţi au descoperit că Iisus şi-a lăsat amprentele întregului corp pe Sfântul Giulgiu că au scos fire ce aveau pete de sânge, nu vreo culoare înşelătoare. Toate aceste cercetări au fost de cei maimari savanţi în chimie, iar cercetări se mai fac în prezenţa a mai multor cardinali, mitropoliţi. Mi-a binecuvântat dorinţa de a vedea Sfântul Giulgiu şi mi-a zis: – „Cine vine în Italia pentru a vizita cele spirituale, nu-l tentează nimic din bunurile şi frumuseţile trecătoare. I-am răspuns: Tot ce am, atât prin magazinele de peste tot, cât şi pieţele încântătoare cu tot felul de bunătăţi, le-am privit cu drag, dar nimic nu mi se păreau că mi-ar trebui. Bunul Dumnezeu pe toate le-a binecuvântat pentru om, dar cu dreaptă socoteală să le folosim. Bucuria şi completarea mea este să adun în traistă cunoştinţele, cât mai multe valori pe crae nimeni niciodată nu mi le poate fura. Ce-mi este hărăzit de Sus, îmi cade inopinat. Sunt prea fericită că în concepţia mea de a crede în lucratile Divinităţii pe pământ, nu am graniţa, şi ori de unde şi cu oricine dintre muritori, care cred în Prea Sfânta Treime, în Maica Domnului, în Sfânta Cruce pe care din obiect de batjocură, Domnul Iisus a sfinţit-o cu sfântul Său Trup, prin răstignire. Cu puterea Sa, şi a tuturor sfinţilor care se bucura văzând trupul Dumnezeirii, zic: mă simt la mine acasă. Fericirea nu trebuie căutată nicăieri, ci doar s-o cultivăm pentru că este în noi. M-a binecuvânat pentru cele spuse, apoi

a dat telefon la Torino surorii Miriam s-o întrebe ce a hotărât. Sora Miriam ne-a răspuns că ne roagă să mergem cu trenul, deoarece nu se simte bine şi-i destul de mers, calea fiind foarte lungă. Eu am fost fericită că merg cu trenul şi am plecat în aceeaşi zi. Am luat bilete pentru orele 14 şi a costat 35.000 lire biletul. Drumul a fost foarte plăcut până la Torino.

29 OCTOMBRIE 1987 Sora Miriam mă văzuse odată la Roma. Auzim la radio: mare greva în toată Italia. Nu circula niciun tren şi nici autobuzele. Eu întreb: Dar de ce fac grevă? Mi-a răspuns sora Maria: Vor mărirea salariilor, şi munca mai uşoară. Nemulţumirea şi dorul după avere îi exaltează. Tot azi am primit un dar prin surorile misionare, care au primit 1.000.000 de lire, de la sfântul părinte Papa Ioan Paul al II-lea, ca să-mi cumpere un cadou. Eu am rugat pe sora Maria Tereza, care ţinea locul până-n lună martie până când se reîntoarce sora Giuseppina din Franţa, care este şefa misionarilor din Italia, ca banii primiţi de la sfântul părinte Papa, să-i treacă în fondul misionarilor, întrucât eu primesc totul gratuit. Mi s-a răspuns, că nici într-un caz aşa ceva nu vor face deoarece cuvântul şi dorinţa sfântului parinze Papa a fost ca aceşti bani să fie pentru un cadou.

Sfântul părinte Papa Ioan Paul al II-lea, urmărind călătoria mea, socotind că am plecat la Torino şi n-aş avea bani de cheltuială, mi-a trimis telegrafic o sumă destul de importantă de 2.000.000. lire la Torino. Tot ce s-a cheltuit pentru mine s-a luat din fondul misionar. Eu nu am suferit nimic cât am stat între surorile misionare, peste tot unde am fost: la Roma, nordul Italiei, sudul Italiei până la Călcâiul Cizmei, Torino, cu toate împrejurimile interesante, Geneva, urmând Milano, Florenţa, Viena etc. Peste tot am fost însoţită de cel puţin o soră cu maşina sau cu trenul. Peste tot se dădea telefoane de la Roma, la pensioanele grupului misionar. M-a impresionat şi de multe ori am plâns în camera mea, văzând organizaţia ai dragostea lor, parcă tot ar fi fost născute de aceeaşi mamă. Toate misionarele ce sunt împrăştiate pe tot globul, sunt cu studii, cel puţin liceu dacă nu facultăţi şi doctorate, plus patru ani de institut misonar, după care urmează în Piaţa Sf. Petru, în faţa papei depunând jurământul. Eu am văzut că surorile ce mă însoţeau, aveau un carneţel unde notau cheltuielile

călătoriei noastre. Sora Maria Tereza, văzându-mă tristă că nu am reuşit să merg la Torino, îmi zice: – Hai, da apă rece pe ochi, îmbracă-te, ia-ţi ochelarii şi vom merge la o biserică ce ne va ieşi în cale, să ne aerisim sufletele. Repede am plecat cu mercedesul ei şi ne-am oprit la biserica Sfânta Varvara, care a fost zidită, după primul război mondial, de Ministerul de război, pentru că aceasta sfânta s-a arătat ostaşilor pe front, asigurându-i că, după ce le-a spus cine este, că e de neam rus, şi că vrea să-i ajute să termine cu biruinţa. Ea plutea deasupra ostaşilor cu ceva în mâna ca un sceptru, ce-l învârtea. Toată armata o vedea cu ce aer de vitejie mergea în frunte, alungând pe duşmani. După terminarea războiului oastea de la comandant până la ultimul soldat, a cerut ministrului de război sa de zidească aceasta biserică, foarte mare şi frumoasă la care au contribuit ei ei, fiecare după puteri. Biserica a fost închinata sfintei Varvara, rusoaica şi viteaza. Are altar central cu cei patru stâlpi în stil roman. În fundul bisericii vedem statuia sfintei Varvara cu sceptrul în mână, parcă ar goni pe cineva, extrem de furioasă. În faţa statuii e o masă cu sfântul sacrament, două sfeşnice şi şase candele dintr-o marmoră bej în degradeuri şi o faţă de masa toată brodată cu fir de aur. Pe pereţii läturalnici sunt picturi în fresca ce reprezintă ostaşi în lupta cum urmează pe frumoasă „Prinţesa Cerească” în mai multe feluri, după cum au povestit cei ce au urmat-o şi care au şi biruit pe duşmani. Îmi spune soră Maria Tereza după aproape o oră de meditaţie: – Vezi ce au făcut plăcuţii cerului? Priveşte tabloul cum întoarce sfânta capul şi-i încureajează în luptă. Te-ai verificat dacă ai ajutat, încurajat în lupta vieţii pe cineva?

— Nu ştiu, i-am răspuns eu.

— E foarte bine dat răspunsul, pentru că tot ce facem bine nooi, este pornit de la Dumnezeu, iar noi suntem nişte executanţi şi e normal să nu ştii. Omul sincer şi cult, aşa vede. 30 OCTOMBRIE 1987 Mi s-a propus de surorile ce mă îconjurau cu toată dragostea să mia facem o călătorie în sudul Italiei, unde se poate vedea minunăţiile naturii. Am mers cu maşina de la oraşul Laică, cam patru ore prin diferite oraşe şi deodată intrăm într-un tunel de munţi, care aveau nişte vai încolăcite şi sălbatice, iar munţii roşii şi goi di marmoră. Înălţimea lor îţi dădea

ameţeala şi o tăcere scăldată de soarele ce se furişă printre falnicii munţi. Această revelaţie îţi trimitea gânduri spre Crator. Ieşind din tunel vedem că cineva vine. Întreb: – Ce fel de oameni pot sta în această zonă cam sălbatică? Îmi răspunde sora Elena di Madia: – Aceste vile aşezate pe capete de stânci, sunt ale milionarilor pentru vară când în oraşe avem călduri mari. La privire nu se părea ceva ciudat, având câte două sau trei intrări. Când am vizitat interiorul unei astfel de vile, cu familia ce ne-a condus cu maşina, era superb împărţită şi mobilată foarte elegant, cu tot felul de ciuidatenii, înlesnind pe gospodină ce locuia doar câteva luni aici. Fiecare intrare avea câte o terasă mare, cu masa rotundă într-un fel de nuiele şi scaune în jurul ei la fel. Erau foarte frumoase. Tot terenul ce înconjura vila avea trepte prelucrate de mâna omului, din pietre la fel ca munţii, iar restul un adevărat parc de toată frumuseţea. Predomina cactuşii, ce se luau la întrecere la frumuseţe cu alte flori pe care nu le-am trecut în caietul meu numele lor. Aud gazdă care ne servea cu ceva uscatele şi câte o cafea:

— Să pornim spre Călcâiul Cizmei. Mă atrăgeau priveliştea tufelor ce veneau până la ferestrele vilelor, lăsând înguste cărările cu trepte şi puţin întortocheate, ce-ţi dădeau senzaţia că ai rătăcit. Vilele au arhitectura diferite, la unele în spate părea că se rostogoleşte stânca peste ele, iar la alta se strecoară câte un pârăiaş din munte, cu zgomot fin printre pietricele şi frunze. Am văzut vile micuţe, adevărate bijuterii şi am întrebat dacă nu le atacă hoţii? Mi s-a răspuns că oraşele sunt prielnice, având uşuriinta a se pierde în mulţime, pe când aici vilele sunt rare iar obiectele ce le au nu-i favorizează, fiind voluminoase şi fără mare preţ. Arbuştii ca un zd dau greutăţi fiorilor să-şi arate frumuseţea spre soare. Ferigile ruginii, dau un aspect melancolic, aşa ceva am mai văzut la mănăstirea Sf. Benedict de la Monte Cassino. Apoi sunt castele părăsite, ruinate şi înverzite de o vegetaţie îmbătătoare. Strig la sora Maria: – Ei, pot să-mi notez în caiet?

— Da.

— Poftă bună la zmeura şi smochine… Gândurile mele nu mai ştiu unde să se oprească. Ce-mi prezintă priveliştea, ochii cu lăcomie

adunau şi în grabă treceam în caiet… treptele de marmoră albă cu bej, cu tot felul de crăpături, balcoane şi terase imense de mari, încărcate cu muşchi şi lichenii, bazine din marmora, statui din care ţâşneau apa împrospătând aerul, dar totul în părăsire. Chioşcuri acoperite cu un fel de plantă locală, foarte frumoasă, bătrâne cu tulpini groase. Coloanele răsucite din marmora în degradeuri, dădeau impresia de poveşti de demult. Cacutsii făceau ca o graniţă între vecini, să nu treacă unii la laţii, decât prin uşa de la stradă. Deşi totul era părăsit, te transporta în lumea paradisului. Mai departe tăcere totală, foarte rar vedeai un poliţist mergând alene, plătit de bancherii vilelor. Eu le trec în rândul poveştilor, dar cred că nu se găsesc scrise în cărţi. Tovărăşia acestor vile, aruncate pe tot felul de minunaţii ale naturii, te fac nut. Întâlnim o inscripţie pe o coastă de munte foarte veche, scrisă ca lucrată cu o daltă, abia se descifra. Soţul doamnei care ne-a condus cu maşina lor mercedes, ne arată ca pe acele locuri au fost temple ale zeilor păgâni de prin sec. I şi II, care au fost dărâmate de războaie, iar cu timpul arcadele şi coloanele au fost transportate la Roma. În prezent totul este magnific şi cinstea dusă la refuz, adică nimeni nu ataca bunul vecinului. Am coborât spre coastă. Am pornit spre Călcâiul Cizmei, toate cele cinci persoane. Am luat masa la un restaurant. Fiecare masă cu scaune era închisa cu perdele dintr-un fel de plante, ca să nu se vadă mesenii între ei. Era foarte elegant şi cu tot felul de becuri în culori. Ne-a adus lista de bucate. Proprietarul maşinii din Florenţa, a punctat lista, ce doreşte pentru noi toţi. Am stat două ore la masă, dar nu-s tiu ce să spun ce am mâncat. Eu notam în caietul meu, sas tiu măcar câte feluri de mâncare ne-a servit ospătarul. Au fost nouă feluri de minunaţii, şi la urma îngheţata cum nu am mâncat niciodată în viaţa mea o asemenea bunătate. A servit fiecare ce a dorit: coniac, vin, bere, iar eu le-am spus că am diabet; mi-au adus suc, dar nu am avut niciun rău. La urmă am făcut o glumă: – Ce ospăţ sacru am avut dragilor!… S-a desfăşurat o veselie, iar fabricantul de mobila din florenţa, care ne oferise prânzul, ne-a dus la vila lui şi a fiului său, care era mai spre Marea Mediterană, să servim cafea făcută de soţia sa. Vila aceasta avea terase suprapuse, balcoane cu arcade, flori pe orice bucăţi de pământ, scări din marmora roşie, cactuşi lângă orice petecuţ de pământ. În

jurul minunatei vile a acestor două familii, am văzut flori de diferite culori, micuţe cum sunt la noi floarea de piatră. Interiorul nu-l pot descrie, pnetru că aşa ceva numai regii pot avea. Totul era ca-n basme. Priveam tăcută. M-a întrebat fiul fabricantului nostru, care se vedea a fi foarte credincios, pe care l-am găsit în vila: – Sora Veronica, cum se ajunge mai uşor la Dumnezeu? Am răspuns: – Pe orice drum se poate ajunge la Dumnezeu, numai dacă mersul nostru îi place Lui şi conştiinţei noastre, care este cel mai drastic judecător.

— Deci nu este greu să-L găsim?

— Este cel mai simplu drum de a-L găsi pe Dumnezeu, să credem că în inima noastră este scânteia divină şi să fim numai administratori a bunurilor ce ni se dă. În felul acesta ajungem sigur în locurile cu lumina.

— Vă mulţumesc!

Mergând cu toţii cinci persoane pe lângă marea Mediterană, am mai văzut câteva căsuţe ascunse printre livezi de măslini, am întrebat dacă este unsatuc aceste căsuţe risipite ca să-mi trec în caiet? Şi mi-a răspuns vorbăreţul medic, fiul fabricantului, că sunt vilişoare ale celor cu averi mici, care se retrag aici în timpul căldurilor şi mai cultiva câte ceva. Apoi mă întreabă fiul fabricantului: – Sora Veronica te superi dacă te mai întreb ceva? Tălmaci era sora Madia.

— Nu. Îi răspund eu.

— Cum ai căpătat luciul metalic? Te-am urmărit. Câteodată ai o privire caldă cu luciu metalic superior. Altă dată eşti ca dominată şi plectaa undeva. Cum se face asta? Aveţi o disciplină personală? Vă rog spuneţi-mi, că mă interesează.

— Domnule doctor, în legătură cu luciul metalic al ochilor, nu mi-a vorbit nimeni niciodată, dar vă rog să mă credeţi că nu-mi aparţine. Poate că m-aţi prins într-un moment când m-am bucurat de ceva frumos, ce mi-a captivat interiorul spiritual, sau poate dumneavoastră sunteţi mai evoluat decât mine. Eu sunt veselă de când mă ştiu, dar sfinţii Părinţi ai Bisericii noastre din sec. IV-lea, spun aşa: „Cu cât eşti mai tăcut şi mai retras, cu atât eşti mai împăcat”. Nu vedeţi cum mă risipesc au alergând să nu-mi scape nimic? Dar când am să recitesc, are să-mi treacă de dor. Nu ştiu dacă aceasta destrămare îi

place lui Dumnezeu, dar dacă pe mine mă face fericită şi-mi lucesc ochii, precum spuneţi dumneavoastră, poate că-i place Creatorului a toate. Când eşti eliberat de obstacolele vieţii, pluteşti şi totul e normal, totul ţi-i drag, şi de ai avut ura pe cineva, s-a topit în iubirea lui Iisus Hristos. Dulceaţa dumneavoastră nu te sătura niciodată, şi-i mereu proaspătă. Asta-i lumina metalică. Bucurându-te în tot ce a creat Dumnezeu prin oameni. Eu văd pe Creatorul a toate, prin orice, ce au creat marii aritsti şi în vârsta. Sunteţi mulţumit?

— Le-am pus la inima şi am să încep să le practic.

— Nespus de mult mă bucur. Poate că nu ne vom mai vedea decât în lumina neînserată. Aşa să ne ajute Dumnezeu!… Mi-i draga fiinţa care se străduieşte să facă o bucurie pe ascuns semenului său. Aceasta are pe Dumnezeu în ea şi-i fericită în ascuns. Toate acestea le-am notat pe o hârtiuţă noaptea după ce a adormit sora Madia, care băuse cam multă bere, numai că mie nu-mi era somn şi m-am aşezat să-mi trec cele ce mă făceau fericită. Am constatat că munca şi cercetările ce tu nu ai mai văzut îţi dau bucurii şi energii, şi calci în picioare vârsta înaintata. Bucuriile spirituale îţi dau mireasmă şi tămâie. Am ajuns după atâta vreme, cât de simplu este să fii fericit. Câteodată în această călătorie, aveam impresia că tot ce văd frumos se transplantează în sufletul meu, că-mi dădea multă linişte şi detaşare. În toate am constatat că secretul îl deţine artistul care transmite cele executate de el şi după secole, tu le priveşti şi preamăreşti pe Cel care l-a încărcat cu haruri. În munca tuturor artiştilor ce au trecut şi ne-au lăsat înmulte domenii nemuritoarea arta, nu ai cuvinte, te copleşeşti făcându-te mic. Fiecare a lucrat după sufletul lui şi lumina din el. Toţi care privesc cu sfânt interes, îi face fericiţi şi nemuritori. Se disting unele de latele, dar tot arta rămâne. Tăcerea lor nefirească, te face să cunoşti măreţia Celui care i-a înzestrat cu bogăţia artei. Mă întreb din ce sămânţa o fi aceasta plămadă, ce a fost aruncată pe rotogolul pământului şi au ieşit în toate secolele artiştii nemuritori?! Au fost rari, dar trăiesc şi azi şi vor trăi cât lumea, iar noi cei mici îi rugăm să scuture binecuvântările mâinilor lor, peste noi ca să-i preţuim, să-i iubim, şi să ne încărcăm de harul ce l-au avut, desfăşurându-l în smerenie.

31 OCTOMBRIE 1987 Fiind sfârşit de lună, am asistat la o „oră de meditaţie şi conversaţie spirituală", a surorilor misionare la Roma, la pensionul unde am fost găzduita pe timpul vizitei mele în Italia. De fapt în fiecare zi surorile care se găseau în Roma, se adunau în capela sau într-un salon mai mare, şi-şi pun întrebări cum merge munca spirituală, ce au întâlnit mia deosebit, ce au pus în practică pentru binele aproapelui, câte s-au dus la desăvârşirea misiunilor, ce satisfacţii au avut, ce nu au putut îndeplini, care a fost motivul negativ şi ce hotărâri au luat în jur.

Toate aceste întrebări le spunea superioară misionara pe toată Italia atât şefelor de grupă, ce erau 25 de persoane, cât şi celor care erau mai active din grupa. Mi-a plăcut această sfânta metoda şi o urmăream cu mult interes. Una din şefele de grupă care îşi aduna material pentru misiune, din orice frunză ce o auzea ca o risipesc în diverse discuţii îmi pune o întrebare: – Sora Veronica, eu am reţinut că ai fost al nouălea copil la mama ta şi ultimul. Şi totuşi de vedenia ce ai avut-o în 1937, ne-ai descris şi scris şi-n cartea ce o avem noi… ca pe când lucrai la câmp, la cules de păpuşoi, erai cu o soră mai mică. Poate era o soră de credinţă, nu?

— Ai dreptate, sora Ursula, dar eu fiind stunci mică de 15 ani şi cu două clase primare nu am ştiut să arăt realitatea, ca eu eram nepoata unchiului meu, fratele mamei, care nu mai avea copii, iar a doua soră, era nepoata soţiei unchiului meu. Amândouă ne împăcăm foarte bine, ca surori de la aceeaşi mamă. Ghinita o chema şi era cu patru ani mai mică ca mine. Ghinita era cam uşuratica şi neîndemânatica, pentru care fapt îi luăm apărarea, că avea un suflet de aur şi încasam eu bătaia. Îi ziceam „răţuşca", ce tulbură apele, dar nu se supără niciodată. Nu putea să lucreze nimic sau să scrie alfabetul. În copilăria ei nevinovată, ruga să fiu eu trimisă la şcoală în locul ei, căci aici eu nu aveam cursul primar complet, pentru că plecarea mamei mele de pe pământ, mi-a curmat pentru o vreme scoala. Nici că a putut să înveţe să se iscălească. Când am părăsit casa unchiului meu şi m-am mutat pe locul unde urma să construim mănăstirea, Ghinita, sora mea dragă m-a urmat. Între surorile ce mă înconjurau cu harul Sfântului Duh, a început în timpul de iarnă să înveţe să scrie, sub îndrumarea

unei surori, să citească psalmi şi să lucreze flori artificiale, ca în cele din urmă, a devenit chiar şefa secţiei de flori, lucrate artistic. Era o colegă bună, sora desăvârşită cu toate din sobor, cânta în corul celor 60 de maici şi surori. Mai târziu lucra trusouri pentru tinere feţe ce se căsătoreau în comună Tudor Vladimirescu, având evlavie la lucrul mâinilor ei. Totul era ca nuste flori vii în vaza iubirii lui Iisus. A aflat har înaintea Providenţei pentru că eu fiind în Ţara Sfânta în 1985, o lună, deodată am avut un ropot de plâns şi am luptat să-mi iau bilet de avion, să pot veni în ţara mea scumpă, fiind sigură că ceva de care mă leagă sufleteşte este în pragul plecării în veşnicie. Şi aşa a fost. În lipsa mea a avut o delcansare a unei operaţii ce o făcuse cu trei ani în urmă, a fost dusă la spital, dar medicii nu au dat nicio speranţă. A ţinut moartea pe loc până m-am reîntors în ţară, pentru a o petrece pe ultimul drum. Când a auzit că am sosit acasă, era în spital şi a zis: „Spuneţi-i scumpei mele surioare, că merg fericită pentru că mă va conduce”. Poate nu o socotiţi minune, dar pentru cei care îi iubeşte Dumnezeu, le face pe plac. M-a năpădit plânsul şi m-am retras în camera mea.

1 NOIEMBRIE 1987 De cum am ajuns în Italia, seară am şi dat telefon la părintele Vasilescu Gheorghe, parohul bisericii ortodoxe din Torino, să-i comunic sosirea mea la Roma şi ca spre sfârşitul vizitei mele la Roma şi că prin jurul ei, voi merge la Torino să mă închin sfântului Giulgiu a Mântuitorului nostru. În sfârşit astăzi mi-am strâns bagajele şi am avut tren rapid spre Torino. Sora Maria Tereza, care ţinea locul surorii Giuseppina ca şefa misionara pe toată Italia, a dat telefon la pensionul comunităţii misionare din Torino să ne aştepte cu maşina în gara Torino, iar pe peron să se strige: „Sora Veronica din România”. Am călătorit destul de bine, la orele 3 spre dimineaţă auzim înainte de a ajunge în gara Torino, cu 10 minute, în compartimentul din tren: „Sora Veronica de la România, fă-ţi bagajele, urmează Torino”. M-a impresionat până la lacrimi organizarea lor. În drum, din tren am văzut gara Pizza, pe partea dreaptă a Mării Mediterane. Oraşul este important prin turnul cel mai înalt din lume şi după o vreme s-a aplecat într-o parte şi de 700 de ani sta aşa aplecat. Merită să facem o întrerupere de două ore, ca să vedem această minune a minunaţiilor

omeneşti. Apoi am văzut „Domul” şi altele. Deoarece trenul avea cap de linie la Torino, puteam lăsa bagajele în vagon, pentru că vagoanele se încuiau. Dacă se făcea întreruperea să mergem cu alt tren, pe baza biletului de tren mergem cu alt tren, pe baza biletului de tren mergeai în gara să-ţi descuie vagonul să-ţi iei bagajele. Erai obligată să anunţi din tren, telefonic că faci întrerupere, spunând numele şi numărul compartimentului, astfel se anunţa în gară pe peron şi în felul acesta ştia persoana care te aşteaptă. Am coborât din tren, am văzut grandiosul turn care sfidează pe cei care sunt mândri. După ce am văzut Domul, Lamplesterul şi munţii de marmoră, Cărară, am luat următorul tren, am trecut prin oraşul Geneva spre dimineaţă am coborât în oraşul industrial Torino, ne-am ridicat bagajele din tren. Am ajuns la pensionul comunităţii misionare dintr-un cartier al oraşului Torino. Fiind tare obosite, neam culcat şi am dormit până la orele nouă. După micul dejun am vizitat o biserică dintr-un sat de lângă Torino, mai nouă şi mai simplă. De fapt era biserica cimitirului pe care l-am vizitat. Toate mormintele aveau monumente din marmora albă, neagră şi maron, cu vaze de mare valoare în care aşezau crizanteme de o frumuseţe rară. Am întrebat pe sora Miriami dacă nu se fură vazele cu flori şi mi-a răspuns că nu au ce face cu ele deoarece sse ştie că e un păcat să furi de la mormânt şi cui să le dai cele furate pentru că imediat se cunoaşte hoţul prin obiectul care a fost furat, este arestat, primind pedeapsă foarte mare. Veneau maşini încărcate cu flori, crizanteme din oraşul Torino, persoane ce aveau rude la mormintele din acest cimitir şi împodobeau mormintele pentru că era ziua morţilor, de la începutul lunii noiembrie. Peste tot am văzut în Italia un mare cult al celor adirmiti şi plecaţi în sânul familiei pentru totdeauna. Întoarse de la cimitir am găsit la sora Miriami pe părintele Vasilescu Gheorghe, care este trimis de către biserica ortodoxă româna, sta cu familia sa, soţie şi patru copii cu chirie într-un bloc. Pe noi ne-a condus la biserica ortodoxă cu hramul „Cuvioasa Paracheva”, parohia sfinţiei sale, l-am rugat dacă are o cămăruţă să rămânem peste noapte, să dormim aici la umbra bisericii ortodoxe româneşti, Sfânta Paraschiva. A fost tare bucuros de această propunere, iar sora Miriami a rămas pe a doua zi să ne ia cu maşina. Am dormit într-o cămăruţă foarte mică, dar frumos

împodobita stil românesc, curata şi luminată ce face parte din corpul bisericii. A adus-o şi pe doamna preoteasa cu cei patru copii, ne-am bucurat şi am făcut în biserica împreună o rugăciune de mulţumire. Aceasta biserică s-a făcut la început provizoriu dintr-o clădire a şcolii ce funcţionează în această curte, fost proprietate a doua surori misionare care în prezent sunt foarte în vârstă şi pentru că în Torino sunt foarte mulţi români, le-au dat jumătate din casa lor, iar fostul institut l-au dat unui nepot care conduce şcoala pentru copii familiilor sărace, băieţi şi fete, fără internat şi fără cantina. Altarul bisericii este ca la noi la Români, numai ca pe peretele din fund a fost de mulţi ani o statuie din marmora albă a Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, care surorile au rugat pe credincioşii ortodocşi să nu o dea fără ca este cu o vechime de peste 200 de ani, făcută de către bunicii lor, în marea sală de cinferinţa, pe care acum a dat-o în două, jumătate a dat-o românilor ortodocşi, iar jumătate au făcut ele capelă, unde-şi fac rugăciunea, pentru că au ţinut ca partea românilor să fie mai mare, au donat şi statuia Sfintei Madonne, rămânând în altar. Preotul când cădeşte trece prin faţa Sfintei Meses care are Sfânta Cruce cum se găseşte la noi, iar în spatele Sf. Mese sta Madonna. Are catapeteasma din stejar sculptată de către părintele arh. Simion Tatu, stareţul mănăstirii Plumbuita, cu picturi ortodoxe. Preoţii sunt de culoare albă, cu icoane agăţate în cui, şi bănci foarte frumoase ca mobilier în ambele părţi şi în mijloc a rămas un culoar de mers. Părintele Vasilescu a introdus lumânări în biserică, se plătesc liturghii şi se aduce coliva din fructe şi prăjituri. Cei care aduc ofrandele, după ce sunt sfinţite de preot le iau şi merg toţi din biserică, familia preotului şi cu restul credincioşilor, într-o sală mare cu o masă rotundă în mijloc unde se pun ofrandele şi servesc toţi cei de fată. Sala este lipită de biserică, are un aragaz, un frigider foarte mare plus mobilă de bucătărie foarte frumoasă, cu cele necesare pentru a servi la masă şi o cafea. În noaptea ce a trecut am stat de vorbă cu părintele Vasilescu de la orele 18 până la orele 3 dimineaţa, povestindu-mi cele arătate de mine mai sus. Familia părintelui Vasilescu avea deja 10 ani în Torino. Când a venit fetiţă cu soţia sa, avea o fetiţă Magdalena. În Torino a mai avut o fetiţă, care o chema Marta, apoi urm băiat care a primit numele de Cristianlazar. Încă o

fetiţă după băiat, care a numit-o Veronica. Toţi cinci vin cu maşina cumpărată de către credincioşi, parcurgând o distanţă de 6 km. De acasă până la biserică. Vin toţi cu braţele încărcate cu flori şi prăjituri. Fetele părintelui cum intră în biserică au cârpe curate în mâini, şterg băncile să nu aibe praf. Iar doamna preoteasa aşază în glastrele cu apa, frumoasele flori. Părintele însoţit micuţul băiat de 5 ani, intra în Sfântul Altar, unde pregăteşte să înceapă Sfânta Liturghie, iar băieţelul îl ajuta la cădelniţa şi tăiatul anaforei. Toată lumea din biserica în frunte cu doamna preoteasa, răspund la Sfânta Liturghie în româneşte. M-am simţit foarte bine în această adunare românească. Părintele Vasilescu, după vecernia de sâmbătă seara, m-a prezentat la poporul român şi italian, că sunt o soră de-a lor din „România lor scumpa", ce a venit să viziteze Italia cu frumuseţile ei spirituale, că am fost invitată de o soră misionară care este şefa pe toată Italia, este moldoveanca ca şi mine şi prietene tinereţe. M-a rugat să vorbesc şi eu românilor şi italineilor, ceea ce cred eu că-i mai frumos şi ziditor sufletesc. M-am supus invitaţiei şi le-am vorbit atât despre mănăstirea noastră cum a luat fiinţă, cât şi despre şi despre felul cum am ajuns fără voia noastră să ne punem uniforma în valiză şi am accentuat să nu uite cei care sunt români, să rămână români, să iubească România. Cu aceste cuvinte am terminat. Părintele Vasilescu, pe când eu vorbeam, treaducea în limba italiană, pentru cei ce au venit din evlavie pentru Sf. Parascheva.

2 NOIEMBRIE 1987 Azi e luni, zi foarte friguroasă şi curge dintr-o negură neplăcută. Toate meritele părintelui Vasilescu Gheorghe care a fost ajutat de către bunul Dumnezeu, şi credincioşii români, precum şi italieni, care a făcut dintr-o magazie, ce ţinea tot felul de obiecte, de-a şcolii, o biserică cu aer ortodox, făcându-i pe acoperiş o turlă cu Sf. Cruce. A fost ajutat tare mult de cele două surori bătrâne, care şi azi ajuta ca pe casa lor. Un enoriaş macedonean cu soţia românca, ce sunt în Torino din tinereţe, bogaţi, neavând copii, acum sunt în vârsta, ajuta mult familia părintelui, considerându-i ca pe copiii lor. Le-a cumpărat casă, au mobilat-o ulttra modern, numai bucătăria a costat acum şapte ani patru milioane, cu tot ce vrei şi ce nu vrei şi ce nu mai ştii, dormitor copiilor, sufragerie şi mobilă de hol de primire, cu televizor color. Această familie a primit mult de la

Dumnezeu, mult a dăruit, punând totul în slujba lui. În Sf. Altar al bisericii, e pictat pe boltă, în fresca Maica Domnului, foarte frumoasă ortodoxă. Pictura a fost executată de către pictorul Samuila Cristian cu soţia Samuila Cristina. Frumoasă catapeteasma, ca o corabie, cum numai capul părintelui Simoin Tatu, putea prezenta o astfel de schiţa pentru că biserica prezintă corabia de salvare a mântuirii omeneşti. Sfinţia sa, care pe lângă darul mâinilor ce sculptau în lemn şi piatră, mai are un dar a puternicei şi corectei sale voci, ce făcea corbie, salvează şi urcă în cer pe creştinii care stau ca srdelele în micuţa mănăstire „Plumbuită". Pictura la catapeteasma este foarte frumoasă pe fond auriu, iar în Sf. Altar pe boltă, este depăşită în frumuseţe. Părintele Vasilescu, cu întreaga sa familie, a lansat tuturor familiilor de români şi italieni, că va avea o soră fostă superioară de mănăstire din România, şi care au plăcerea şi timp, sunt invitaţi duminica la Sf. Liturghie. În această duminică, biserica a fost arhiplina ca în noaptea de Înviere. După slujba m-a prezentat întregii comunităţi, m-a rugat să le vorbesc pentru românii care sunt italieni şi chiar români care soarta i-a adus aici, dar copii lor cunnosc mai bine limba italiană decât cea româna. Şi am început să le prezint vedenia din păpuşoi ce am avut-o în 1937 apoi cea din 1938, când am primit poruncă să construiesc o mănăstire de maici în cinstea Maicii Domnului, Născătoarea de Dumnezeu. Până în anul 1955, totul s-a construit din nou. Poate că ne-am mândrit, prin faptul că soborul de maici şi surori împreună cu mine, ne-am considerat primii ctitori, prin faptul că ne-am dat bruma noastră zestre părintească, plus munca de salahor, copilăria de la 15 ani până la 18 ani, plus tinereţea. Toată cetatea de chilii, stăreţia, căminul preoţesc al bisericii şi clopotniţa au fost zidite din cărămidă lucrată de maici şi surori. În afara incintei, spre răsărit avem dormitoare comune, pentru surorile începătoare, care aveau câte o maică spirituală.

Sala de mese (trapeza) pentru toate vieţuitoarele, brutărie, bucătărie alăturate cu sala de mese, funtionau cu injector cu motorină. Infirmeria cu şase paturi şi cu tot necesarul. Ieşind din clopotniţa, în dreapta o clădire cu ateliere pentru croitorie, 40 de maşini de cusut şi ţesătorie pentru uz intern, iar în partea stângă un hol mare cu

expoziţie, unde erau expuse tot ce lucra în ateliere de covoare olteneşti, pentru comerţ intern şi export. Secţia de flori artificiale, pictura, etc. Tot în această clădire pe lângă ateliere, era secretariatul, contabilitatea, cooperativa de producţie, magazia de materiale, etc. O cameră oficială, o cameră de traduceri din limbă străină (greacă, latină, franceza) de către maica Teodosia Laţcu, ajutată de două surori. Activitatea atelierelor se desfăşurau în cadrul cooperativei de producţie, de pe lângă mănăstire, unde lucrau două sute de maici şi surori într-un total de 318 vieţuitoare, până în 1956. Se citea Psaltirea permanent, cu câte o oră de fiecare maică, astfel se zicea Psaltirea neadormită. Iată-ne ca într-o zi se lăsă o ceată neînţeleasă între noi şi Conducerea Bisericii. Într-o seară cu voia Cerului, a zburat un mic roi din stupul construit de Cer cu mine şi maicile din comitet. Stupina închinata sfintei Fecioare Maria, albinele duse din suflu divin în familiile lor, aşa a dorit Regina Cerului că din 318 vieţuitoare să se facă câte… lipseşte paragraful pg. 161 Am trăit an de an cu dorinţa ca într-o zi se va trage clopotul chemării noastre în „Grădina Doamnei". Cred şi eu orbeşte în acest lucru. Vă mulţumesc pentru răbdare şi să ne ajute Bunul Dumnezeu, să ne ajute să ne mai vedem dacă nu pe pământ, în lumea biruitoare. Amin. După slujba am luat toţi românii o gustare cu tot felul de apetitive şi un tort mare, vin, bere şi apă în sala cea mare de lângă biserică. Masa de prânz am luat-o la familia părintelui Vasilescu Gheorghe şi familia macedoneană unde soţia era romånca. După ce am servit masa, am făcut ordine în sală, apoi cu părintele Vasilescu şi cu soţia am mers cu maşina lor la Catedrala Sf. Giulgiu, unde erau foarte mulţi turişti. Am urcat în genunchi treptele scării spre Sf. Giulgiu, de fapt cum mergeau toţi turiştii credincioşi sau necredincioşi. La o bară cât ţinea latul bisericii ne-am oprit, că numai până acolo era voie. Ne-am rugat şi am privit, cum era ca un port mantou, pe car era aşezat Sf. Giulgiu, în aşa fel ca vizitatorii să poată vedea îndureratul chip din cap până în picioare şi pentru că se învârtea foarte încet, puteai să-l vezi faţa şi picioarele, plus urmele obiectelor cu care Domnul nostru Iisus, a fost torturat. Peste acest portmantou, ce avea Sf. Giulgiu era aşezat un glob de cristal, pentru a fi protejat. Pentru că era ora de închidere, am ieşit tot la o parte a catedralei, unde avea un mic

magazin cu obiecte: diapozitive cu Sf. Giulgiu, icoane, cruciuliţe, metanii (rozarii), etc. Deci se intra în catedrala pe intrarea principală, urcând scările în genunchi, şi se ieşea pe o altă scară nu în genunchhi ci normal. Părintele Vasilescu m-a întrebat ce aş dori să-mi cumpere la care i-am răspuns: un album cu diapozitive cu Sf. Giulgiu al Mântuitorului nostru, ca să arăt celor dragi din ţara mea scumpă. Mi-a cumpărat un album şi 12 diapozitive cu Sf. Giulgiu şi chipul Domnului pe năframa Sf. Veronica, când i-a stres însângerata fata, rămânându-i pa năframa ce constituie prima icoană nefăcută de mână, ce se găseşte la Vatican. Pentru că a fost de patru ori furată dar prin minune descoperită, un sfânt părinte Papa (nu-i reţin numele că mi-a scăpat să-l trec în carneţel), a făcut două medalioane în spatele statuii de marmoră a Sf. Veronica care este de o măreţie artistică, lucrată de Michelangelo, cum nu se poate descrie. Aceste medalioane cuprinde un mister, că a îngropat năframa, dar nu se ştie în care, spre a nu se fură să fie profanata, sau speculata cu bani mulţi, de cei flămânzi după averi. În faţa statuii Sf. Mele iubite, Veronica, a cărui cu nevrednicie îi port numele, am făcut o fotografie, dorind să-mi iasă toată statuia împreună cu cele două medalioane. Statuia este cu năframa din marmora în aşa fel făcută de marele artist, că juri că-i din pânza. Stă pe un tron, postament, foarte frumos lucrat dintr-o marmoră de mult preţ. Eu cu caietul şi pixul în mâna stau lângă frumosul tron, din măreaţa bazilica San Pietro. Năframa este asigurată pentru că nu se ştie în ce medalion este introdusă cutia de argint cu odorul scump. Măreaţa Biserica după ce este controlată peste tot de gardă Vaticanului, se trage de trei ori un clopot şi se încuie. Bineînţeles că toată noaptea sunt în jurul Vaticanului gărzi, ce de secole este plătită de către oraşul Veneţia şi de Vatican. De fapt Vaticanul până la cel mai mic, recunoaşte nesiliţi de nimeni, suveranitatea Vaticanului.

Ştiu că peste tot, pe glob, lumea este pestriţă, dar m-a uimit faptul că mergând într-o familie cu sora Maria Tereza, auzind doamna gazda că sunt în vizită în Italia şi că vom merge să vizităm până în „Călcâiul cizmei” din sudul Italiei, a dat surorii Maria Tereza un plic spunându-i: – Pentru cele necesare în vizită surorii Veronica. Când am întrebat ce i-a dat, mi-a răspuns: – 12 milioane de lire, nu-i mare lucru,

salariul meu pe şase luni, ce este pentru dânsa suma asta. Eu am tăcut… şi am oftat.

3 NOIEMBRIE 1987 M-am sculat şi după rugăciune, am luat micul dejun în modestă şi românească camera a bisericii romaneşti din Torino. Apoi pentru că aşteptăm să vină maşina de la comunitatea surorii Miriami, dintr-un cartier al măreţului şi industrialului oraş Torino, am ieşit să mă plimb prin curtea bisericii, în gălăgia nevinovaţilor elevi şi eleve a celor mai săraci. Arcadele de la culoarul şcolii, avea darul să-mi aline dorul de la incinta „Casei Maicii Domnului” din Valdimireşti România, care sunt întocmai de jur-împrejurul bisericii mari. Mă transportam cu gândul şi cu ochiul minţii, vedeam copii ce ne-au luat locul prin voia lui Dumnezeu, cum se joacă, cum învaţă carte şi meserie, cum merg la sala de mese, unde noi cu ani în urmă ne adunăm la sunetul unei tochite de argint, să mâncăm, să cântam şi să ascultăm în tăcere viaţa sfântului din acea zi. Oare aceasta preschimbare a fost făcută la întâmplare? Eu nu pot să cred, decât ori noi nu am fost la înălţimea chemării sau Divinitatea a vrut să cearnă, nu numai pe noi, ci pe toţi acei care cândva ne inundau cu laude, iar când ne ducea vântul iubirii cereşti prin toate gropile, se făcea că nu ne vede, ba, aruncau priviri de dispreţ. Eu cel putiin îi compătimeam, de-ar fi fost acea persoană oricine că grad în societate. Mă mângâiam cu următoarele cuvinte, pe care mi le aduc aminte, care mi-au rămas în cutia minţii: „Adevărus şi dreptatea au sigiliul biruintii”, şi zburăm ca un copil în vacanţă. Văzând că maşina întârzie, am luat-o spre catedrala ce deţine Sf. Giulgiu original, făcându-se în prezenţa cardinalilor la noi mitropoliţi tot felul de cercetări de către savanţii lumii şi ajungând toţi la concluzia că pe Sf. Giulgiu exista până azi, sânge adevărat a lui Iisus, ce s-au imprimat prin torturile primite. Ba sta chiar scris, confirmat de către savanţii lumii, că ar fi descoperit grupa sanguină. Ce mai vrei omule?… Ne-am închinat toţi pelerinii şi cu ochii aţintiţi spre Sf. Giulgiu şi apoi ne-am îndreptat spre icoana Maicii Sf. Fecioara Maria, în stil bizantin ce este aşezată la altarul central şi i se spune: Maica Consolare. Am ieşit din biserică, m-am uitat notându-mi în carneţelul zilnic, firizile pe care erau pictate icoane reprezentând chinurile lui Iisus, de la rugă din grădina Ghetismani,

până la învierea Domnului şi Mântuitorului nostru. Durerile Domnului ne transporta pe fetele tuturor o tristeţe, o oboseală, o saturare de tot ce ne înconjoară şi o detaşare. Era o tăcere totală, deşi eram foarte mulţi, aveai impresia că cineva este grav bolnav şi nuv rei sp-l deranjezi. Erau durerile lăsate pe Sf. Giulgiu, al Stăpânului nostru şi educaţia civilizată a închinătorilor. Am mers puţin după grupul de turişti şi am intrat în alta catedrala. Vorbeau franceza şi înţeleam puţin. Am strigat în sufletul meu: „minunat eşti Doamne…!", ca la sosirea mea în Italia am fost cazată la pensionul surorilor misionare, ce ţinea de biserica Sf. „Don Boşco" şi acum să vizitez spre sfârşitul vizitei mele în Italia catedrala închinata tot Sf. Don Domboschi. De aici am mers după grup de turişti şi am vizitat biserica „Sf. Maria Regina" zidită în acelaşi an cu biserica „Domboschi" în anul 1815. Este extrem de frumoasă. O adevărată risipă de marmoră în multe culori de-ţi oprea respiraţia. Avea patru firizi, pe pereţii din dreapta şi stânga. La altarul central era Maica Domnului cu Pruncul în braţe din marmora, statuie îmbrăcată ca o Împărătească, cu o coroană pe cap de toată minunăţia. Pruncul Iisus era foarte autoritar, având în mâna sceptrul biruinţei şi al domniei. Am stat mult privind, pentru că totul pur şi simplu ear fascinant. În firizi erau statui ca: Sf. Inima a lui Iisus, Sf. Iosif, bătrânul Simion cu Iisus Prunc în braţe, Sf. Francisc de Assisi, Sf. Rita şi Sf. Veronica. În dreptul fiecăruia era câte o măsuţă cu vaze frumoase de flori. Tot ansamblul este o minunăţie, nu greşesc când de fiecare dată zic, ca Italia este toată un muzeu, prin minunăţia artei spirituale şi cea naturală, ce-a construi-o diverşi oameni ce a turnat peste ei harul artei, iar natura este construită de Marele Arhitect al întregului univers. Nu-ţi dai seama cum să lauzi pe Cel ce le-a creat, nestând să citeşti în cărţile în cărţile iubirii dumnezeieşti. Când începi să înţelegi, nu-ţi mai trebuie nimic. În acest drum am cunoscut arhitectura Sf. Părinte Cotolongo. 4 NOIEMBRIE 1987 În zorii zilei, am pornit cu sora Miriam şi sora Ecaterina spre un aşezământ, despre care nu ne-au spus decât că vom ieşi din oraşul Torino şi o să ne ameţească vinul bucuriei, ce-i stors din iubirea Madonnei Sfinte. La ora două am mers cu maşina comunităţii „Madonna de Lourdes", sora Mariam îmi spune: – Unde mergem noi, este o mănăstire ce se numeşte „Oraşul

Madonnei", pentru că este construită pe o suprafaţă de 50 km. Pătraţi. Întemeietorul ei a numit-o „Mică Casă", deşi sunt 15 ordine, cu mănăstiri. O să mergem de la una la alta cu maşina noastră, pentru că nu putem cuprinde totul într-o zi, şi aşa o să trecem cu vederea pe cele mai puitn importante. Eu îi spun surorii Miriam, cu această ocazie: – Şi la noi la Vladimireşti, în România, îi ziceam la mănăstirea noastră „Grădina Doamnei", iar mie îmi plăcea şi mă iscăleam în scrisori „mama mică". Eu cred că întemeietorul acestui oraş cu 15 mănăstiri, la averea lui, i se area că a dat prea puţin Madonnei sfinte. Sora Miriam mă întreabă: – De ce voi numiţi mănăstire „Grădina Doamnei"?...

— Pentru că ne socotim seminţe aduse de vântul Providenţei şi am încolţit prinzând rădăcini în „Grădina Doamnei". Florile erau diferite ca în orice grădină. Fiecare floare răspundea un parfum, culoare, măreţie şi chiar cele pitice ce abia se observau, dădeau un parfum de toată minunea, aşa îmi era mie drag să le numesc. Sora Maria îmi zice cu o remarcă: – Tu afară de ochii ce-i ai, mai ai şi pe al treilea ochi?

— Nu ştiu, întreabă pe Cel ce m-a zidit. Dar eu sunt fericită, nu de mine, ci de toţi vitejii aleşi, trecuţi între sfinţi, de artiştii şi de umilul şi bunul popor român, ce a răbdat tot felul de umilinţe secole de-a rândul, jefuindu-ne câmpiile bogate, falncii munţi, zăcămintele şi apele ce hrăneau poporul sicâte altele, pe care nu le mai ştiu. Într-un cuvânt, România este „Grădina Maicii Domnului", şi pe cine iubeşte Dumnezeu, îl şi încearcă.

— Cum vezi tu asta? Eu îi răspund: – Prin aşezarea geografică, am fost călcaţi secole, secole de-a rândul jefuindu-ne, omorând bărbaţii, luând femeile, copiii şi avutul agonisit.

— Şi tu vezi asta o iubire dumnezeiască?

— Absolut.

— Nu te înţeleg.

— E normal pentru că aţi stat la umbra vitejilor noştri, ce s-au bătut cu turcii, cu tătarii etc etc... dar mai bine să încheiem discuţia că simt mirosul minunatului oraş nu ştim ce o să cuprindă „mama mică" numai într-o zi, putem găsi oare un istoric sau un album de al fondatorului? Sigur că da, la magazinul lor. O să mai fugim şi cu

maşina, cum ţi-am mai spus, că doar nu suntem sfinte să mergem cu viteza gândului.

— Îţi mulţumesc.

— Surorile tale te iubesc mult?

— Am mai fost întrebata de surorile voastre şi le-am răspuns: chiar de nu mă iubesc toate la fel, le iubesc eu pe toate că pe una, că doar sunt mama mică şi am râs toate trei şi şoferul cu lacrimi. Mai avem puţin şi ajungem la oraşul dorit. Întregul oraş al Madonnei, poartă numele fondatorului, pentru că s-a dăruit prin mila, viaţă curată şi lepădare totală, el se numea până a fost hirotonit Benedict Cattolongo. Întreg aşezământul are 5.000 de vieţuitoare. O să vezi ce n-ai mai văzut şi ai să sări ca un iepuraş. Cele 15 mănăstiri, fiecare sunt închinate Madonnei, Maicii Preacurate şi lui Iisus, având fiecare câte o culoare reprezentativă:

1. Mănăstirea ce are hramul „Naşterea Madonnei", care s-a născut pentru veselia omenirii, uniforma este de culoare… rozpal. 2. Mănăstirea „Bună Vestire", mesagerul Ceresc anunţa mântuirea omenirii, culoarea uniformei este… verde. 3. Mănăstirea „Îndurerata Madonna, deşi ştia că o să sufere pentru fiul Său iubit Iisus… albastru închis. 4. Mănăstirea „Adormirea Madonnei"…bleu ciel, deschis. 5. Mănăstirea „Răpirea Sf. Trup" al Madonnei, de către îngeri spre cer, la Fiul său şi încoronarea de către Sf. Treime, are culoarea uniformei… aurie. 6. Mănăstirea „Naşterea Domnului Iisus", culoarea uniformei… bej. 7. Mănăstirea „Iisus predicând" la vârsta de 12 ani în templu, fariseilor… roşu aprins. 8. Mănăstirea „Botezul Domnului Iisus"…culoarea untului. 9. Mănăstirea „Intrarea Domnului Iisus în Ierusalim", uniforma era de culoarea… galben muştar. 10. Mănăstirea „Cina cea de Taină" culoarea… verde foarte pal. 11. Mănăstirea „Iisus în grădina Ghetismani", culoarea… mov închis. 12. Mănăstirea „Judecată şi condamnarea Domnului Iisus", culoarea… gri închis. 13. Mănăstirea „Drumul Crucii" Calvarul, culoarea… negru. 14. Mănăstirea „Răstignirea Domnului", culoarea… negru spre verde. 15. Mănăstirea „Învierea Domnului" şi arătarea să mironosiţelor femei, culoarea… de la pantof până la cap este alb. Surorile de cele 15 mănăstiri, nu au misiunea numai a slujbelor în biserică, ci după organizarea Sf.

Cottolongo, întemeietorul aşezământului a numit pe surori, urduline, şi le-a dat după pregătirea fiecăruia, post de răspundere. În această suprafaţă de 50 de km. Pătraţi, sunt presărate institute ca: şcoli de la copiii de grădiniţă până la universitate, a săracilor. Corpul didactic era format numai din surori şi preoţi misionari. Ca la internate, se da fiecărui copil, elev, cele necesare până la examenul de stat. Educaţia religioasă se face în aşa fel, lăsând că fiecare să-şi desfăşoare înzestrarea ce a primit-o de la Dumnezeu, fie că rămâne în cadrul religios, sau îşi înjghebează o familie adevărată creştină. Hotărăşte fiecare când ajunge matur. Au spitale, cu medici, tot dintre surorile ursuline. Spitale de interne, cu secţie de chirurgie; spital de ortopedie; spital pentru deazalcoolizare; şcoala pentru întârziaţi mintal; şcoala de croitorie, cu maşini de cusut, pentru fetele care nu pot învăţa carte multă sau din cele reduse mintal. Are 12 institute scoala de fete ale milionarilor, cu internate pe care le aduc luni şi le iau acasă sâmbătă după amiaza. Fiecare scoală sau spital are câte o capelă a sa, câte un preot. M-a impresionat devotamentul întregului corp didactic şi medical. Capela spitalului de chirurgie şi interne, era închinata „minunilor şi vindecărilor bolnavilor făcute de Domnul Iisus”. Erau presărate ateliere de tot felul unde lucrau cei talentaţi în diverse meserii, desigur că se vindeau totul dându-le la fiecare şi bani de buzunar, iar celor familişti, salar corespunzător. Uimirea cea mare pe care am avut-o în atelierele de tot felul, a fost secţia de sculptură în marmora şi lemn, unde lucrau fete şi băieţi, predomina Sf. Madonna. Era scris deasupra uşii la întăre „Arte sacre”. Sfânta Fecioară şi Domnul Iisus, reprezentaţi în fel şi chip, fiecare după imaginaţia lui apoi îngeri, sfinţi, etc., pentru că nu mai pot să înşir. Dăm de câteva farmacii, laboratoare denalize, săli de mese, bucătării, bai şi spălătoare. Toate m-au dat gata... caietul meu în care notam punctele şi tot ce mi se păreau fantastice, a devenit neîncăpător, iar eu zăpăcită, a trebuit să apelez la un album al Sf. Cottolongo, în care să şi scrie în dreptul fiecăruia cele întâmplate, minunăţiile ce le făceau acolo, conduşi de Pronia Divină. Îmi ziceam: la România mea, am să găsesc cine să-mi traducă din album, pentru că totul să notez în caietul meu este cu neputinţă. În această zi nu am avut foame sau sete şi nici obosită nu mă

simţeam, pentru că aveam aripi la picioare şi mă simţeam ca o jucărie în mâna cuiva, ce-i învârtita cu o cheie. Vorbeam numai când mă interesa ceva sau nu înţelegeam, restul eram muta şi fugeam de colo-colo, ca un titirez, aşa cum se zice la noi la România. În caietul meu zilnic, am dorit să ştiu când s-a născut întemeietorul Sf. Cottolongo şi numele mamei lui. Mi-am notat după spusele surorii Ursula, dar am găsit şi-n album. Mama lui se numea Benedetta, iar fiul ei Cottolongo, s-a născut în 1786, l-a crescut singură, pentru că soţul ei îi murise şi toată grijă îi era creşterea copilului, pentru că soţul îi lăsase prin testament această lucrare, în prim plan. De mic îi dădea bani şi-l trimitea să cumpere „ceva bun" de mâncare pentru săraci şi bolnavi. Copilul era o minune de frumos, ascultător şi milostiv. Mama îl supraveghea de la balconul casei, fericită. L-a dat la seminar, strălucind ca o lună între stele. Avea darul de a catehiza din primii ani de şcoală cu o dragoste nemaiîntâlnita, pentru cei săraci. Adună copii şi le citea din sfânta Biblie. Odată scăpase pe un tânăr ce furase ceva, l-a întrebat cu o blândeţe divină: – Ce te face să săvârşeşti fapte urâte? I-a răspuns că este sărac şi flămând. El i-a dat tot ce avea, ca să-l lecuiască, astfel a câştigat sufletul celui amărât. În orele libere mergea pe străzi, nu ca să se plimbe, ci să întâlnească pe necăjiţi. A găsit doi copii cu picioarele goale şi cu hainele rupte, i-au condus şi le-a cumpărat hăinuţe şi încălţăminte, apoi a meers să le cumpere şi de mâncare, conducându-l să vadă cum stau părinţii lor, pentru a-i ajuta. Banii erau de la mama lui, care îi dădea să cheltuiască pentru prietenii lui Iisus, adică săracilor. Într-un an dde zile, un poliţist văzându-l cu uniforma de seminarist şi cu copii rufoşi, ducându-i de spate ca pe nişte prieteni, l-a luat drept vagabond şi l-a dus la direcţia seminarului, pentru a fi sancţionaţi. El liniştit le-a răspuns: Mama m-a învăţat că orice necăjit şi sărac, este preietenul lui Iisus, arătându-le din Sfânta Biblie spusele lui Iisus, ca să avem milă şi dragoste de oricine. Orice întrebare îi puneau prelaţii, el ştia să le răspundă. Auzind toţi cine era mama lui şi din ce familie se trage, şi-au cerut scuze. Tânărul nostru seminarist, a început să cerceteze familiile sărace şi bolnavii, dându-le hrana. Aude că a murit o mamă tânără, rămânându-i patru copii orfani. Cel mai mare copil era de 17 ani şi cel mai mic de 3 ani, s-a dus la preotul paroh, al

încercatei familii, să-l roage ca după înmormântatreamamei, copiii să fie daţi la un cămin, asigurându-i că şi el se va ocupa de ei. Sfântul Cottolongo, avea în camera să o icoană cu sfânta Fecioară bizantină, în faţa căreia îi ardea o candelă, avea şi un ghiveci cu flori. În dreapta sfintei icoane avea o colivie cu doi canari, pe care îi îngrijea cu drag şi le zicea: – Voi să cântaţi Sf. Madonne, cât eu umblu la săraci. Într-una din zile, tânărul nostru seminarist, Cottolongo, vede din camera sa, un cetăţean ce se chinuia să intre în magazia şcolii. Lasă cursurile pe masă, pentru că se pregătea pentru e xamenul de teologie, mergând îl întreabă: – Pentru ce forţezi uşa? Hoţul îi răspunde că-i sărac şi nu are ce mânca el şi familia lui. Cottolongo îi dă o pungă cu bani, sfătuindu-l să nu se repete gestul, să muncească unde găseşte de lucru. Hoţul îl întreabă: – Nu, mi-ai promis că te îndrepţi şi ai să lucrezi. În felul acesta l-a silit pe hoţ să muncească. Întors în bibliotecă, cu o mână pe biblie şi cu o mână spre madonna, aduce mulţumire Cerului, transformat de bucurie că a câştigat un suflet. Ajuns preot, aduce zilnic laude Preacuratei la altar, dând poporului harna euharistica. La altar şi-a aşezat copia de pe icoană ce a avut-o în camera sa, precum şi la seminar. Acum îi făcuse un tron din marmora în degrade foarte frumos scuipat. În faţa ei, aşază o masă cu trei sfeşnice cu lumânări în dreapta şi în stânga. Stătea ore întregi în faţa sa, ca în extaz, privindu-i minunatul chip al Madonnei. Altă dată vedea un tânăr cu o saltea strânsa mergând pe stradă. Îl opreşte şi-i zice: – Spune-mi de unde ai cumpărat salteaua? I se răspunde: – Am furat-o de la o casă. Cottolongo cu o voce lina îl întreabă: – Vrei să mergem amândoi să o ducem?

— Nu, nu mi-e ruşine!

— Dar lui Iisus ce ai să-i spui, când te va întreba? Nu o să-ţi fie ruşine? Ruşinat hoţul zice: – Atunci să mergem amândoi şi s-o ducem.

— Foarte bine, dar ai familie?

— Nu am, dar am o mamă bătrână şi nu ne ajung banii pentru mâncare.

— Bine, am să-ţi dau eu, până ai să găseşti de lucru. Intră în casa unde era familia care tocmai atunci constata că nu mai are saltea la pat. Părintele Cottolongo, îi spune: – Femeie, eu l-am pus să-ţi scuture

afară, salteua, fii pe pace că-l platsc eu. Aşază salteaua pe pat, băiete şi hai să te plătesc. Gestul părintelui Gottolongo, a lecuit pe tânărul hoţ. Părintele Cottolongo, a descoperit într-o mică casă, o femeie paralizată, pe crae a întrebat-o de când zace şi i-a răspuns bolnavă de 17 ani. Şi-i aşeză pe perete Sfânta Icoană, a Maicii Domnului şi-i zice: – Crezi în Mama bolnavilor şi a necăjiţilor? De te vei vindeca în urma rugăciunilor, să vii la biserica unde slujesc eu, să-l aducem mulţumiri şi să ne împărtăşim cu Iisus Euharistic. S-a împlinit rugăciunile şi dorinţa părintelui Cottolongo. Senatorul Rolando, avea picioarele paralizate. Părintele Cottolongo a mers la el şi era şi doctorul de faţă nu a dat nicio atenţie la hotărârea medicului, a poruncit fiului bolnavului, să-l ia în braţe şi să-l urmeze la biserica Madonnei, de la „Mică Casă". Toţi se mirau cum să-l ducă 12 km. Credinţa părintelui Cottolongo a fost atât de puternică ca după Sfânta Liturghie, l-a împărtăşit pe bolnav iar Rolando, s-a întors acasă pe picioarele sale sănătoase, zicând: Părinte Cottolongo, eu cred că ai să învii şi morţii. Părintele Cottolongo încurajează un om care-şi pierduse toată familia, într-un accident îl angajează om de serviciu la „mică Casă" a Madonnei, şi aşa îl câştiga. Părintele Cottolongo, ajunge episcop. Acest rang nu-l opreşte de a se pogorî, ducând hrana săracilor şi bolnavilor. Episcopul Cottolongo găseşte o bolnavă de holeră şi o sfătuieşte să-l urmeze la „Mică Casă" pentru internare. Poliţia îl ia drept un preot de rând, îl ameninţă că-l reclama la şeful suprem. Episcopul Cottolongo îi răspunde: – Eu de mic copil, umblu pe străzi să găsesc bolnavi şi amaraţi, că aşa m-a învăţat mama mea Benedetta Cottolongo. Acum sunt episcopul Cottolongo, şi nu-mi abandonez cele primite. Ştie Forul Superior, că mă ocup cu aşa ceva. Poliţia şi îngâmfatul de episcop rămân ruşinaţi, iar episcopul Cottolongo îşi vede de drdumul său. El mai aduna şi fete sub supravegherea surorilor ursuline, care le învaţă croitorie şi alte obiecte de uz casnic, pe care le vând. Pot sta până la majorare, apoi ce le rânduie Providenţa Cerească, pe acel drum apuca. Mai face încă o casă de copii orfani, tot sub supravegherea şi educaţia până la majorare, a surorilor ursuline, luându-şi fiecare drumul ce-l deschide „Doamna Casei Mici" Sfânta Madonna. În fiecare an părintele Cottolongo, construia ceva, adăugând la „oraşul Madonnei", ajutat de

meşteri tineri şi într-un timp destul de scurt ia proporţii mari, spitale, farmacii, laboratoare, etc. La lucrările de construcţii, un om şi-a rupt un picior. Părintele Cottolongo şi trei surori îl duc pe rănit la secţia de chirurgie a „Casei Mici”. Era 27 aprilie 1832, zi de sărbătoare dedicată Madonnei. „E con lui la Signore Marianna Naşi, prima Madre della Soure e Piccolo Casa”. Un nobil vine la episcopul Cottolongo, şi-l întreabă: – De ce împovărezi Mică Casă cu bătrâni, care nu văd că vă este de niciun folos? Înţeleg copii şi tineri, pe care-i ajutaţi ca să vă fie de folos. Bătrânii la azil. Episcopul Cottolongo, i-a răspuns liniştit: – Iisus pe care îl port în mine, şi-n minte şi-n inima, îmi şopteşte ca la El nu-i vârsta şi mă pot folosi şi de cei bătrâni cu rugăciunile lor aducând laude Cerului. Nobilul a plecat ruşinat, zicându-şi în sine: „Şi eu am să îmbătrânesc… şi! Un comandat de poliţie, îi vorbeşte Prea Sfinţitului Episcop Cottolongo: – Nu înţeleg recomandările dumneavoastră ce le daţi vagabonzilor şi şchiopilor în cârje. Domnule, partea canonică o cunoaşte Cottolongo, cele ale voastre poveri pentru „Mică Casă”, văd că nu le socotiţi că o protecţie a necăjiţilor ci o încurajare a lenei. Nu vă accept!… Apoi Prea Sfinţitul Cottolongo vizitează farmacia iar şeful de poliţie pleacă ruşinat.

Intră în clădirea laboratorului unde surorile ursuline, cu mult respect îi prezintă munca lor de analize. Întreabă întemeietorul „Oraşului Sfânt” dacă în farmacie au medicamentele necesare pentru îngrijirea bolnavilor. Apoi trece la bucătărie să guste harna bolnavilor, însoţit de surorile doctoriţe şi ia parte cum hrăneşte surorile medicale pe bolnavi. Când am vizitat eu saloanele bolnavilor în noiembrie 1987, îmi mergea capul ca o mărgică în toate părţile, să pot cuprinde pe cât se poate mai mult minunăţiile. Toate saloanele aveau draperii cu inele pe gornize din metal, prin paturi, care se trăgeau pentru orele de odihnă. Fiecare salon avea câte trei paturi şi draperii printre ele. Tot felul de secţii cu medici surori ursuline. Într-o zi nu am avut timp să-mi trec totul în carnetul meu, deşi mergeam cu maşina, de la o biserică la alta şi de la o secţie la alta, de la un atelier la altul, în care se lucrau pornind cu statui sacre în marmora, confecţii, tricotaje, pictura, etc. Tot personalul de 5.000 de surori, fiecare instititutie religioasă, medicală sau din alte preocupări, locuiau în clădirea din care făceau parte.

Birourile fiecărui serviciu erau tot cu surori ursuline, precum şi direcţiile de spitale, etc. Tot oraşul Cottolongo, avea o curăţenie cum nu am mai văzut. M-a impresionat grozav secţiile de handicapaţi, schizofrenici şi epileptici, apoi infirmii de la copii până la baţani, de toate felurile, erau adunaţi de episcopul Cottolongo şi aduşi în „Oraşul Sfânt" al Fecioarei. Pentru că m-am văzut neputincioasă să cuprind totul pe caietul meu într-o zi, am rugat pe sora Miriami, să-mi cumpere un album, având toată viaţa şi activitatea cu fotografii, de când era copil şi până când arată mormântul, cu explicaţii la fiecare poză. Voi reda totul după ce-mi va traduce o profesoară de limba italiană, ca să nu prezint ceva necorect. Scrisoarea mea către doamna profesoară de limba italiană Valentina Gâdei Bucureşti. „Stimata şi mult iubita Doamna Valentina Vă rog din suflet, printre picăturile dumneavoastră libere, să-mi traduceţi acest album care foarte mult mă interesează, despre viaţă şi activitatea Sfântului Cottolongo, care a fost întemeietorul unei mănăstiri pe care am vizitat-o, fiind în preajma oraşului Torino, la o distanţă de patru ore de mers cu maşina. Având 5.000 de surori, pe o suprafaţă de 50 km. pătraţi. Eu am notat în carneul meu, punctele principale pe care le-am trecut în „jurnalul meu de călătorie în Italia", dar nu am putut să-mi petrec în amănunt totul, de aceea mi-am procurat acest album, cu viaţă şi activitatea întemeietorului acestui sfânt oraş al Prea Sfintei Fecioare Maria, căruia îi mai zice: „Mică Casă" sau „Piccolo Casa". Vă rog să-mi traduceţi cu numerele ce le-am făcut eu în album, ca sas tiu ce reprezintă fiecare tablou din viaţa acestui mare episcop, care a lăsat urmaşilor lui tradiţia dragostei pentru săraci şi bătrânii fără de niciun ajutor. Vă mulţumesc şi vă socotesc o sinceră colaboratoare a celor ce am văzut în oraşul Sfintei Fecioare Maria, în care păstrează şi astăzi cu mult respect de personalul ce şi-a închinat viaţa testamentul lăsat de cel care a fost iniţiat de Duhul Sfânt, să mângâie suferinţele trupeşti şi sufleteşti a semenilor săi. Vă mulţumesc îmbrăţişându-vă cu respect şi recunoştinţa semnătura Bucureşti, 25. III.1988 Acesta nu este un album ca toate altele, ca să povestească aventuri mai mult sau mai puţin fantastice. Aici toată istoria este adevărată, toate faptele văzute şi documentate. Dacă voi vreţi să vedeţi personal minunea autentică

crae durează de peste 145 de ani, veniţi la Torino şi întrebaţi de Cottolongo. Intraţi şi când veţi ieşi, ceva s-a schimbat în tine şi vei simţi nevoia să fii mai bun. Este „Casa minunii" mai mult decât o casă, este o cetate atât de vastă încât ocupa 86.754 m. pătraţi. Aceasta cetate populată cu sacerdoţi, fraţi şi surori pentru muncile mai delicate şi directive; pentru marea bucătărie şi pentru veghea de noapte surori specializate; pentru a preda catehismul; latele se scarifica prin a spăla de dimineaţă până seara; chiar şi cei bolnavi sau infirmi lucrează câte ceva, de exemplu orbii conduc pe cei ce nu pot umbla; iar cei ce nu pot lucra, se roagă. Totul este ca într-o familie, cu şcoli speciale şi laboratoare, etc., pentru că acolo nu lipseşte tinereţea şi copilăria, sănătatea de trup şi suflet. Se pregăteşte a fi gata viitorul nemuritor. Mai mult de 30 de curţi cu verande, săli de operaţie ambulatorii, spitalizând sute şi sute de bolnavi acuţi şi cromici pentru toată viaţa. Pentru această populaţie se consuma zilnic cantităţi imense de faină, pâine şi peste, sare de bucătărie, tomate şi alte legume, fructe, 1.600 milioane duzine de ouă.

11.000.000 lire, dintre care 4 milioane pentru lapte, 2 milioane pentru energie electrică, fără a socoti apa care este a institutului, 9 milioane pentru orez, 16 milioane pentru zahăr şi cafea; 18 milioane pentru ulei, 10 milioane pentru cărbuni. Acest institut Cottolongo, are 104 sucursale. Unde este minunea?... Iat-o, Cottolongo nu are fonduri, nu are publicitate, nu are buletine periodice, reviste cu apariţie în timp... nu are de la nimeni nimic. Dumnezeu face El totul la timpul potrivit şi se găsesc beneficiari binefăcători. Această casă întemeiata de către Sfântul Giuseppe Benedicto Cottolongo în 1828, într-o perioadă când bisericile dădeau faliment, ea nu a avut niciun dezastru financiar. Cine a ţinut în picioare „Mică Casă?"...Rugăciunea şi Împărtăşania Euharistică. Aceasta este minunea care durează de mai mult de un secol. Superiori, surori şi spitalizaţi cred cu fermitate în cuvintele lui Iisus: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi restul vi se va adăuga vouă". Nu vor fi deziluzionaţi niciodată!! După această prezentare care este la începutul albumului, vom prezenta pe când Sfântul Cottolongo era copil, lângă mama lui şi până la sfârşitul vieţii sale. 1. De multe ori spre aeara tinerii din Bra, oraşul Piemonte, auzeau

insistente zgomote dintr-o paletă. Era în compania lor şi Cottolongo, născut la 3 martie 1796, care era invitat la citirea rozariului. Mama lui spunea despre el că nu-i produse niciodată vreo neplăcere. 2. Din întâmplare acest băieţel la vârsta de cinci ani a fost surprins când măsura scândurile din casa lor. Ce faci? Întreabă mama. Veţi mama, vreau să ştiu câte scânduri are casa noastră, pentru că atunci când voi fi mare să o fac pentru săraci. 3. Mama Benedetta nu poate să priceapă cum al ei copil consuma atâtea merinde. Mereu el insistă să i se dea cât mai mult, însă mama de la balcon îl privea cum el împărţea la săraci din coşuleţul lui, fructe. 4. Într-o zi îl văzu apărând în faţa ei cu o monedă în mâna şi zise: Am găsit-o şi am luat-o, cred că nu m-a văzut nimeni, dar acum nu mai pot dormi, mi se pare că toţi demonii sunt în spatele meu. Iartă-mă mama! 5. Cottolongo a adunat câţiva tineri, ca după dispoziţia parohului, să-i înveţe catehismul, convins că aceasta este prima şi cea mai importantă operă de apostolat. Dar el prefera întotdeauna tineri mai mari şi mai simpli, formând o clasă a sa. 6. În 8 iunie 1811, avea 15 ani şi a devenit sacerdot, un ordin din care face parte. Simţea atâta milă pentru săraci încât prefera să-i ducă personal la brutarie să le păţească pâinea. 7. Când era „vice curator" la Cornelino d'Alba, un tânăr vede pe Cottolongo ieşind dde la frizerie şi având în mijlocul capului o zonă tunsă mai mult după modelul preotului catolic, se hotărăşte să ia drept ţintă această zonă a capului ca să-şi încerce îndemânarea dar glontele a ricoșat. Atunci Cottolongo şi-a reînnoit jurămintele de a-şi închina viaţa lui Dumnezeu. 8. Ca să corespundă mai bine misiunii data de Dumnezeu, se pregăteşte cu studii şi devine „lauriat al Universităţii Teologice" din Torino la 14 martie 1816. Din partea lui a făcut tot ce a putut, acum rămâne să facă Dumnezeu. 9. Iată-l acum pe Cottolongo pentru totdeauna la Torino. Renumele bunătăţii şi azelului îi procurase numirea că, „Canonic la biserica Corpus Domini". În exerciţiu funcţiei sale avea ocazia să se apropie de săraci. Era numit „Canonicul cel bun" dar nu reuşea să facă cât ar fi dorit. 10. Caritatea lui a fost repede luată în seamă şi toţi în special poporul, doreau să-l ajute. Luaţi domnule canonic, sunt pentru săracii dumneavoastră, îmi face multă plăcere să primiţi. Mulţumesc, mulţumesc, să ţineţi minte că săracii sunt aceia care vă vor deschide

ușile paradisului. 11. În camera se pune în fața Patroanei lui, Madonna Fecioara Maria flori și o pereche de canari zicând: Faceți sărbătoare Sfintei Madonne, când eu nu sunt acasă, cântați-l frumos, vă mulțumesc cântăreți mici. Sfânta Fecioară va fi Regina și Mama Casei Mici. 12. La 2 septembrie 1827, Maria Gonet, în trecere prin Torino, se îmbolnăvește, în spital nu este primită și atunci familia a reușit să o ducă într-o casă sărăcăcioasă, iar Canonicul cel bun, prezent la această scenă rămase profund atins și spuse că trebuie evitat cu desăvârșire repetarea acestui caz.

13. Grația a coborât!… Cottolongo intra în biserică și găsește un paraclisier și-i poruncește: Trage clopotul Holengo! Dar, domnule canonic, s-a terminat slujba. Aprinde candelă. 14. Lumea a venit curioasă și îl găsi pe Cottolongo în rugăciune. Toți simțeau că se întâmpla ceva mare și neobișnuit, se uniră toți în rugăciune. 15. S-a întors la casa parohiala transfigurat și având sufletul încărcat de atâta bucurie, încât nu putea s-o țină, îi venea să sară, să plânge și exclamă: Grația a coborât! Binecuvântata să fie Maica Domnului. Nimeni nu pricepea, dar el în acele momente văzu opera mare pe care Dumnezeu i-o încredința un mandat divin. 16. Se puse imediat pe lucru. Se gândi la un loc care să fie deschis tuturor săracilor, fără deosebire de stare materială, de țară, de infirmitate, pentru cei care nu sunt primiți în alte spitale. Închirie două camere, aduse patru paturi și așa începu „Mică Casă” a Divinei Providențe, în palatul „Volta Rossa”, în centrul orașului. 17. La 17 februarie 1828 a fost spitalizată prima bolnavă paralitică în „Mică Casă”. Un grup de doamne credincioase se puse la dispoziția lui Cottolongo. Acest grup era deja format din doamnele carității și medicul regelui Lorento Granetti, care îngrijea de bolnavi. 18. Uită-te Rolando, îi spuse preotul Cottolongo credinciosului său devotat. Astăzi voi să-ți plătesc o sticlă cu băutura. La 12 km. De Torino, se afla un sărac pe care Rolando l-a cărat în brațe la „Mică Casă”. Era un bătrân cu haine rupte. 19. Într-o zi canonicii aveau o adunare. Printre ei se afla și Cottolongo, care vatând negustorii de fructe, își aduse aminte de săracii lui și cumpără o lădiță cu pere, pentru că orice preocupare a lui nu-i îndepărta gândul de la săraci. 20. Printre sărmanii adăpostiți se afla un orb, care se întreținea în fiecare zi cu Cottolongo, care caută să-l

convingă să se împărtăşească. Orbul îl întreba: Cine sunteţi dumneavoastră de ştiţi să vorbiţi aşa de bine despre Dumnezeu? Cottolongo îi răspunde: Sunt un biet sărac din piaţa Erbe. Frumuseţea a fost ca atunci când s-a decis să se mărturisească, acesta îl voia pe Părintele Cottolongo şi atunci a aflat că prietenul cu care vorbea în fiecare zi era chiar Cottolongo. 21. Unele legume ca să crească trebuiau răsădite. Frica de holeră făcu autorităţile să închidă micul spital. Iată ce ispravă ai făcut, îi spuse superiorul canonicilor lui Cottolongo! Iată onoarea dumitale. Cottolongo îi răspunde: Domnule retor eu ştiu pentru ce legumele ca să crească trebuie răsădite. Providenţa răsădeşte micul spital, ca să fie unul mai mare. 22. Nu era Cottolongo acela care să-şi părăsească bolnavii respectivi, să lase locuri neterminate. Cottolongo întreabă pe o faţă de pe strada: Cum tu o fată zdravănă, robustă, ceri de pomană în loc să lucrezi? Nu găsesc de lucru, părinţii nu se ocupa de mine. Sărmana fată, eşti părăsită de oameni, dar nude Providenţa, vino cu mine şi-ţi vei găsi de locul. 23. Adună 126 de tinere, cărora le dădu numele de „Ursuline" să lucreze în ordine la lucrurile lăsate de săraci şi să facă altele multe, pentru că Providenţa le va trimite mereu alţii. 24. Dar mai era o preocupare în „Casa", Sfântul deschide două azile pentru copii. Copiii celor operaţi erau supravegheaţi toată ziua, hrăniţi gratuit cu supa, pâine şi fructe, apoi trimişi seara acasă, cu pâine pentru cină. Acestea au fost primele azile pentru copii în Italia. 25. Cottolongo cercetă îndelung un nou sediu să mute micul spital, până la urmă a găsit în regiunea Valdocco, o căsuţă rustică cu un etaj, cu grajd, fânar, etc. El grăbi renovarea casei împreună cu prietenul lui maisetro Giuseppe Capasso. 26. Când totul a fost gata a cumpărat un măgăruş şi un cărucior şi aduse pe ranitul cu cangrenă, care îi distrugea, la noul sediu. În ziua de 27 aprilie 1832 zi de sărbătoare dedicată Maicii Domnului.

Cottolongo marşe împreună cu Marianna Naşi, prima maică superioară a surorilor la Mică Casă, respectiv noul sediu. 27. Preferinţa pentru cei ce urmau să fie primiţi în spital, era îndreptata către cei mai săraci şi mai respingători. Un doctor îmi zice: Dar domnule canonic, acesta este bolnav din cauza viciului! Cottolongo: Noi nu trebuie să căutăm cauza bolii. Ştim că acesta nu poate să fie acceptat în alte

spitale, şi cu asta gata!... Trebuie să vindecăm sufletul, iar dumneata doctore gândeşte-te să-i vindeci trupul. 28. Recomandările primeau mai mult refuz, decât avantaje. Se face o intervenţie: Doamnă, stăpâna mea, vă roagă să acceptaţi pe acest protejat al ei. I se transmite: Spune-i stăpânei dumitale ca „Piccola Casa", nu primesc pe cei care au protectori, ci pe cei părăsiţi, şi nu-l primim. 29. Sărmanii sunt stăpânii noştri şi trebuie trataţi ca atare. Cottolongo era mereu preocupat că săracii să aibă toate cele necesare de trebuinţă. Arta şi ştiinţa putându-i ajuta în durerea lor, voi ca un grup de surori să urmeze un curs de infirmerie, altele un curs de farmacie din cea mai modernă şi făcu şi o sală de operaţii modernă. 30. Cottolongo se ducea personal la bucătărie să controleze prepararea mâncării. Zicea surorilor: Voi daţi mâncare lui Iisus, nu faceţi nici risipă şi nici economie. Dacă s-ar putea să vindem pentru săraci obiecte de cult, am face cu plăcere. 31. În altă zi, voi să vitziteze pe cei bolnavi. În faţa lor dori să stea cu capul descoperit că în faţa surorilor. Ţineţi minte, spunea surorilor, ca aceşti săraci sunt stăpânii noştri şi trebuie trataţi ca atare. 32. Cu speranţa că poate feri de lovire pe sărmanii epileptici în căderea lor, dispuse să fie căptuşiţi pereţii din camera lor precum şi pardoseala. Aceste precauţiuni s-au dovedit inutile, dar el nu voia să lase nimic fără încredere. 33. Sfântul avea preferaţii lui, printre cei recuperaţi erau „fiii buni şi fiicele bune", aceştia fiind debili mintali. Dacă avea un sfert de oră liber, se ducea la ei să-i întâlnească, bucuros de a fi între ei. 34. Şi nu ezita să facă minuni şi a mulţumi pe fii lui, ca atunci când înmulţea cireşele, să aibă cu toţii din ele. Altă dată cu o simplă binecuvântare, vindeca o boală incurabilă sau înmulţea pâinea. 35. Într-o zi juca bile cu unul din marii lui prieteni, Doro handicapat când a apărut arhiepiscopul Vercelli, care-şi zise: Domnule canonic, doresc să-ţi vorbesc de urgenţă. Oh, monsignore, câta bunătate, dar aveţi un pic de răbdare spuse Cottolongo, că am început o partidă cu acest om sărman şi l-aş licni, dacă l-aş părăsi. 36. Profund impresionat arhiepiscopul, voi să asiste la partida, măsurând punctele, iar Cottolongo repeta ca: „fiii buni" sunt perlele de la Mică Casă. Numai Providenţa şi nimeni altul, a făcut „Mică Casă". 37. Regele Carlo Alberto, invita pe Cottolongo de multe ori să stea de vorbă şi spuse

odată: Domnule canonic, pentru a da mai multă siguranţă operei voastre, consilierii o vor pune-o sub protecţia guvernului? Aceasta este imposibil, majestate. Mică Casă este deja sub protecţia Maicii domnului şi Divinei Providenţe. Nu o pot lua de la Ei, pentru a o da guvernului. 38. Părinte, zise într-o zi o soră preocupată, ne lipseşte totul şi în casă nu avem decât o monedă. Cottolongo zise: Frumoasă şi mare moneda! Dami-o, şi apropiindu-se de fereastră, ca şi cum ar examina-o, arunca moneda. Acum sunt mai mulţumit că oricând; se va vedea dacă Cottolongo sau Providenţa au grijă de „Mică Casă" 39. Părinte apa clocoteşte în cratiţi şi nu avem nimic de pus în ele. Cottolongo zise: Credeţi voi ca Providenţa ne lăsa fără supă?... 40. Într-o zi pe la amiază, un colonel satisfăcut de cum au mers manevrele le-a dăruit nişte bani. Soldaţii au adus banii repede la Cottolongo.

41. Dar într-o zi bunul Canonic era prada creditorilor, care erau răutacoisi şi îl ameninţau cu închisoarea, iar el în picioare sta cu boneta în mâna zise: Dar aveţi dreptate, eu sunt un sărman neştiutor în materia aceasta, dar veţi vedea că va interveni Providenţă. 42. Cu inima plină de amărăciune, dar plin de credinţă, el se retrase rugându-se Maicii Domnului. Se ruga mult cu putere pentru că asediul creditorilor, era pentru el un martiriu. Ridicându-se de la rugăciune, la picioarele lui era suma necesară. 43. Altă dată Providenţa a intervenit într-un mod neprevăzut. Se deschise uşa şi intră un domn cu faţa acoperită cu o pânză şi depuse treizeci de mii de lire, fără un cuvânt. Mi-a fost puţin frică, dar cele 30.000 de lire m-au făcut să-mi treacă frica. 44. Altă dată văzu vanind la el, veseli şi satisfăcuţi, creditorii lui care îi înapoiază chitanţele zicând: Domnule canonic, aseară a trecut pe la noi o doamnă, care a plătit toată suma. Nu s-a ştiut niciodată cine a fost acea doamnă, dar Cottolongo a numit-o Divină Providenţă. 45. Primul şi cel mai important lucru pentru „Mică Casă" era rugăciunea. Tot ce se făcea în mică Casă, era opera Providenţei. Era necesar să fie invocata Providenţa, pentru a fi demn de protecţia Ei. Pentru aceasta Sfântul Cottolongo întemeie diverse categorii de surori. Unele claustrate dedicate rugăciunii şi penitentei, altele sacrificându-se pentru tot felul de bolnavi şi săraci, oferindu-le cele necesare, cu ajutorul „Doamnei Micii Case". 46. Cottolongo spunea că pentru a primi

pâinea, este necesar să ai foamea de Iisus Euharistic. 47. Când vizita familiile acestor recuperaţi, nu uita să spună tuturor fără excepţie: Ţineţi minte ca primul şic el mai important lucru a „Casei Mici” este rugăciunea. Rugăciunea vă va face iubiţi de Dumnezeu; deci, rugaţi-vă, rugaţi-vă mereu! 48. Dar nu-i este destul să te rogi, este necesar să te rogi bine. Multe gâşte trecând pe lângă biserica tulbura slujba. Într-o zi, sfântul le spuse: Cu gălăgia voastră, voi netulburaţi rugăciunea, de acum înainte să treceţi strada liniştite şi gâştele l-au ascultat. 49. Pe cei ce au încredere extraordinară, pe aceia îi asculta Providenţă. Cottolongo cu cât se găsea într-o situaţie mai grea cu atât se încredința mai mult în Providenţă. Nu mai avea nicio pară în casă, dar după o noapte de rugăciune, dimineaţa după o ploaie torenţială, începu să sape fundaţia unei noi clădiri. Nicio barbă de om nu mă va împiedica să fac acest spital, o nouă infirmerie cuprinzând 2000 de paturi. 50. Înfiinţa o clasă de surdo-muţi, cu care făcea regulat scoala. Zicea Cottolongo: Sărmanii de misionari, fac atâtea sacrificii să-i convingă pe păgâni și noi care avem surdo-muţi, care sunt necredincioşi şi sălbatici, să fim indiferenţi? Prezise ca în Mică Casă va fi o mănăstire de surdo-mute, ceea ce s-a şi întâmplat în anul 1848.51. Sfântul Cottolongo se gândi şi la alte sărmane, incapabile de a-şi câştiga pâinea, ca: orbi, şchiopi, schilozi şi întemeie două familii: una invalizi, alta pentru invalide. Voia ca ei să fie mereu preocupaţi cu funcţii potrivite de posibilităţile lor fizice. Pentru ei organiza şcoli, obţinând rezultate nesperate. 52. Orfanii care nu puteau să aibă o creştere corespunzătoare în familie, copii de la 7 12 ani au fost adunaţi în două familii denumite: „Frăţiorii orfanilor”. Părintele Cottolongo le spunea: Feriţi-vă de păcate şi staţi veseli, pentru că veselia nu împiedica sfinţenia! 53. Păcatul era singurul duşman al Casei Mici. Sfântul Cottolongo se temea mereu să nu fie lipsit de credinţa în Providenţă. Avea un adept căruia într-o zi îi spuse: Vino lângă mine, ce se întâmpla? Sunt câteva lucruri care nu merg bine. Eşti trist şi preocupat. Trecea de la o infirmerie la alta şi trăgând perdeaua de la un pat gol îi spuse: Iată-l fără a avea săraci de-ai lui Iisus. Ţi-am spus că ei ne fac veseli, aducându-ne bucurie în suflet? Şi… vrei ca Providenţa să ne ajute? 54. Singurul duşman pe care îl avea Cottolongo era păcatul.

Preocuparea lui era să-l combată, ca unica forţa a răului. Păcatul este o mare greşeală pentru toţi, dar pentru recuperaţii de la Mică Casă se repeta mereu minunea înmulţirii pâinii.

55. Într-o zi, de la amvonul său, le vorbi despre multitudinea durerilor şi preoucparile pe care trebuie să le aibă oamenii. În această Casă a apărut păcatul, spuse cu emoţie. Unul din noi a păcătuit şi a ofensat grav pe Dumnezeu. Oricare este acela, să părăsească imediat Mică Casă, să plece imediat… sau să se spovedească. 56. Surorile de la spălătoria de rufe, văzură într-o zi pe un om bătrân, slab, îmbrăcat în verde şi trecea cu o figură foarte aspră. Caligaritele tremurau, dar iată a apărut sfântul Cottolongo, care îi strigă: Ei, acel domn îmbrăcat în verde, vino încoace! Era demonul, spuse părintele, dar să nu vă fie frică, Maica Domnului este cu noi. 57. Caritate, caritate, caritate! Nesatisfăcut de caritatea ce se făcea în Mică Casă, asista şi pe bolnavii de la domiciliul lor. Lasă pe neaşteptate câte un dar, unde era nevoie mai urgentă. Cum ajungea să cunoască aceste situaţii în mizerie, nu ştia nimeni. 60. Odată întâlnind pe stradă un sărac, neavând ce să-i dăruiască îi dădeau încălţămintea lui. Spunea că pomană are însuşire bunăvoina şi frumoase maniere. 61. Cunoscând părintele Cottolongo ca mulţi recuperaţi ieşeau de la Mică Casă, se întorceau la cea mai mare mizerie, ferindu-se de supravegherea surorilor, aruncau pe fereastra salteua şi aşternutul din propriul lor pat. 62. Într-o seară găsi o monedă în sertarul său, şi se gândi: Este deja târziu, nu mai avem ce face acum cu aceasta monedă. Acest intrus este mai de folos să-l arunc pe fereastră, pe stradă, zicând cu satisfacţie că poate cineva care are mai multă nevoie să o găsească. 63. Bunul preot Cottolongo, vedea deja opera lui înfloritoare. A fost făcută din nimic, îi zise lui Don Boşco, venit în vizită. Voi să-i prezică marea lui misiune şi-l prinse de un nasture de la vestă, zicându-i Sf. Cottolongo: Vezi fiul meu, mulţi se vor atârna de tine şi vor trage într-o parte şi-n alta, dar tu să zâmbeşti, privind la Iisus. 64. Părintele Cottolongo, deveni tare slăbit îşi simţea apropierea sfârşitului. Se duse să-şi ia rămas bun de la toate familiile încercând să consoleze pe toţi cu cuvintele sale: Vedeţi, măgăruşul nu mai vrea să tragă. Haide deci să plecăm spre Chieri, unde cu 12 ani înainte mi-am pregătit patul pentru moarte cavoul. 65. Ajuns la casa

fratelui său, Cottolongo Luigi, nu făcu decât să repete cuvintele preferate: „brut pământ; frumos paradis”. Fecioara Sfânta, acum facă-se voia voastră. Şi după ce primi Sfânta Împărtăşanie muri. Era 30 aprilie 1842. Avea abia 56 de ani. Oamenii mari cu duhul şi încărcaţi cu energii Divine, nu rezista să zăbovească pe pământ prea mulţi ani în climatul nefavorabil, unde au venit ca să arate urmaşilor prin ceea ce au făcut, cât de necesar este să cunoşti pe Iisus, care nu are asemănare în frumuseţe, în blândeţe şi iubire. Lumina Lui luminează raiul. 66. În ultima clipă a vieţii sale a mai grăit, luându-şi rămas bun de la săracii lui şi le spuse: Fiţi liniştiţi, abia ajuns în Cer, vă voi ajuta mai mult. Mă voi agăţa de mantia Sfintei Fecioare şi voi avea ochii fixaţi asupra voastră. Iar voi amintiţi-vă de cuvintele pe care le spune acest sărman bătrân… Iar din Cer părintele Cottolongo continua să observe micul subsol, care creşte mereu şi continuă să fie santinela Micii Case, ajutată de Providenţa Divină. Am îngenuncheat la mormântul sfântului părinte Cottolongo şi m-am rugat. Sfântul lui trup în cavou, iar deasupra pe piatra cavoului este o raclă cu geam şi poţi vedea lucrat în marmora îmbrăcat în veşmânt de cardinal mitropolit exact cum era sfântul în viaţă. La capul cavoului, pe un postament, este statuia părintelui Cottolongo, cu mâna arătând spre Cer şi lângă el, statuia unui sărac care-l priveşte. În spate un copac secular de o frumuseţe rară nu am reuşit să-mi notez cum se numeşte, dar este o adevărată mantie ce-ţi da de înţeles că prin umbra lui răcoreşte şi face climatul plăcut celor care stau lângă statuia sfântului părinte Cottolongo. Pe la mijlocul cavoului, alături sta statuia primei superioare Maianna Naşi, îmbrăcată călugăriţă, juri că-i vie. În stânga cavoului tot statuie, o fetiţă drăguţă cu un olan de margarete şi în urma ei un băieţel în cârje. Am stat cam un sfert de oră lângă mormântul sfântului părinte Cottolongo şi mă simţeam ca în familia mea. Deşi trebuia să ne grăbim, să putem trece cu maşina pe la o Mică Casă, la alta, de la o biserică la alta, pentru că oraşul Madonnei este destul de mare şi cu multe clădiri de binefacere, pentru că mereu s-a mai adăugat câte ceva. Eu nu mă puteam dezlipi de cavou. 5 NOIEMBRIE 1987 ORAŞUL GENEVA Ori unde mergeam să vizitez, ne întorceam să dormim tot la comunitatea surorii Miriam, ce era alături de oraşul Torino. S-a dat hotărârea să mergem spre oraşul

Geneva, oraş de munte, unde pe cel mai înalt platou, s-a arătat Prea Sfânta Fecioară, în 5 august, în plină căldura, cazând zăpada, fără să se vadă pe pământ, de către o văzătoare, ce primea porunca de-a face o mănăstire. Toate acestea le-am auzit din gura sfântului părinte Papa Ioan Paul al II-lea al întregii biserici catolice, în 17 septembrie 1987, când l-am vizitat şi auzind că şi la Vladimireştii Moldovei, jud. Galaţi, pe când Pronia divină a hotărât să ne dea porunca, eu cu cele două surori ce m-au însoţit pe dealul „Gurgueta”, în 1938, locul primei arătări, a exclamat: – Stop, sora Veronica. Şi pe muntele la Geneva s-a arătat Madonna, tot în august şi a nins în jur, fără să se vadă pe pământ ninsoarea. Giuseppina laşi ordin ca sora Veronica să fie condusă la Mănăstirea de la Geneva, sorela mai mare că a ei, dar la fel sora geamănă cu mănăstirea de la sora Veronica. Arătare cu ninsoare zăpada luuna august, doar anul diferă. Eu de emoţie nu am reţinut în ce an a fost arătarea Prea Curatei la Geneva, unde cu ajutorul Ei, am pornit să mă închin şi să vizitez. În drum spre Geneva am trecut prin foarte multe tunele, făcute pe sub munţii Prea Albi, care sunt foarte înalţi. La dus le-am numărat, pentru că nu ieşeam bine din unul şi intrăm în altul. Am găsit 22 de tunele, unele mai scurte, altele foarte, foarte lungi, cu serpentine splendide şi luminate, de puteai găsi acul. Pe şosele mergeai, aveai impresia că sunt de sticlă. Când mergeam spre Geneva, în dreapta şoselei aveam Marea Mediterană, iar în stânga falnicii şi măreţii munţi. Oraşul „Geneva” este extrem de frumos, cu locuinţe superbe, vile zidite, vechi şi noi, pe tot felul de stânci, cu varietăţi de-ţi oprea mintea în loc. La întoarcere era noapte, dar luminile îţi impresia că-i ziua. Am coborât din maşină, priveam ca o muta şi-mi imaginam, noaptea de Crăciun. Asta la întoarcere spre casă şi gândindu-mă, dacă cei care locuiesc aici, îşi mai dau seama de frumuseţea veşnică. Ce ştiu eu? Poate mai sunt. Să arătăm urcuşul spre platoul unde se găseşte mănăstirea de maici. Tot drumul în serpentine, care te învârteau pe loc. Am ieşit din oraşul Geneva şi am tot urcat în serpentină, prin vegetaţii maronii. În sfârşit am ajuns la poarta mănăstirii. Am sunat iar proprietăreasa, o soră, maică, ne-a întrebat la interfo cine suntem sora Maria şi-a spus numele, desigur la o apăsare de buton, uşa s-a deschis singură şi s-a închis după noi. Ne-a

întâmpinat directoarea institutului. Au şcoală cu internat de fete, care sunt aduse de părinţi luni, şi sâmbăta le scot şi le duc în familie. După bacalaureat, fiecare părinte îşi îndreaptă copila unde-i atras. Bineînţeles aici nu săracile. Tot serviciul de la directoare, profesoare, medic şi până la portar servesc numai surori maici. Bucătăria, sala de mese şi serviciile de întreţinere ale institutului, la cel mai înalt nivel, întâlnim tot surori. Cele bătrâne, au o aripă legată tot de institut, cu o stareţă. Totul este familiar sub oblăduirea Sfintei Maria ad Nives, şi-i mai zice Sfânta Madonna a zăpezii viale modugno 35 Geneva. Maica directoare cred că primise un telefon de la Vatican, am observat, pentru că nu mai ştia unde să ne mai ducă şi mă recmanda tuturor: Sora Veronica de la Bucureşti România, sorele noastre şi mănăstirile noastră şi a ei, sunt sorele. Eu nu apucasem să-i spun nimic şi nici sora Miriam, care m-a însoţit, şoferul nici atât, pentru că nu ştia niciun cuvânt. Am vizitat capela institutului care era modestă pe lângă imensele saloane cu marmora pe podea, ca cel a-mi frumos covor. Sala de recepţie era imens de mare cu o foarte lungă masa, înconjurata cu scaune sculptate, înalte, ambele de culoare neagră şi luceau ca oglinda. Maicile bătrâne aveau o capelă tot modestă. Biserica mare, unde s-a arătat Prea Sfânta Fecioară, o deschide când au serbarea anuală a copiilor elevilor şi se ţine slujba de către episcopi şi cardinali. Nu am insistat să ne-o deschidă, am lăsat la voia lor. Nu ne-a dus să vedem întregul institut, pentru că era timpul programului şi mai era şi sâmbăta, când toate elevele erau în zarva fericirii, că vor merge acasă, până luni dimineaţa. După ce am vizitat tot ce s-a putut, am fost conduse într-o sală mare, la o masă unde putea sta 24 persoane, şi luând loc pe scaune noi cei de la Torino şi directoarea cu cinci persoane, maici superioare a bătrânelor cu trei băbuţe simpatice, zâmbeau şi ne îmbrăţişau, parcă ne cunoşteam de când lumea, mai scăpând câte un cuvânt fiecare. Masa era încărcată cu atâtea bunătăţi, că nu ştiai cu ce să începi. O masă regală. Eu am început să vorbesc, nici nu ştiu ce, dar toate se uitau la mine ca la o minune. Rog pe sora Miriam să le traducă, iar ea îmi spune că toate mă înţeleg, dar mă roagă să servim cele prezentate pe masă, apoi vom trece la cealaltă masă unde pot lua loc pe scaune şi celelalte surori să le vorbesc ce mi-o dă

Sfântul Duh, că vor veni cu dicţionare şi altele vor scrie. După ce am făcut rugăciunea de mulţumirea mesei în româneşte, ne-am retras la masă ce era liberă. În dreapta mea era directoarea şi-n stânga stareţă. O maică din cele bătrâne, avea 82 de ani, ştia bine româneşte. Era romånca din Torino, făcuse şcoala aici şi a venit ca profesoara tot aici, după facultate. Tot ce le vorbeam eu, dânsa le traducea. Unele tinere scriau în caiete. Tinere, erau 18 profesoare pentru diferite obiecte. Nu s-a mai ţinut seama de timp. Toate ne simţeam apropiate. Interveneau la băbuţa romånca, cea dulce, să mă convingă că să rămân la ele. Le-am vorbit despre tot ce-am crezut că le este de folos şi mai ales de mănăstirile surori, că Prea Sfânta Prea Curată şi Fiul Ei Iisus, a rupt lanţurile dintre popoare, odată cu venirea Sa pe pământ. Ca cea mai autentică unireeste şi aici la voi şi la noi în România, la diferită distanta, atunci când a dorit o mănăstire prin arătarea Ei, a lăsat să cadă zăpada înainte de a o construi, semn de binecuvântare. Pentru că toate insistau să rămân pentru totdeauna cu ele, le-am spus la despartie: Nu locul şi nici statul laolaltă ne va aduce fericirea neînserată a veşniciei, ci numai dacă vom asculta glasul inimii, unde locuieşte scânteia dumnezeiască Divină. Eu mă simt liberă şi fericită în locul unde m-am născut, unde am primit chemarea Providenţei, primind loc de cinste, ce l-am căpătat în dar. Nu pot renunţa sau schimbă de bunăvoie, o favoare ce am primit-o fără efort. Ce aş răspunde Doamnei şi Stăpânei mele, pe care am socotit-o şi Mama, de la vârsta de nouă ani, pe când am rămas orfană?... Oare nu o ofensez? N-o mâhnesc ca şi când eu mi-aş alege altă ţară, alt loc mai bun, cu mai multă fericire. Bucuria mea este Iisus, care m-a ridicat din praful necazurilor şi Maică să prea Curată Fecioară Maria, care m-a îmbrăcat cu haina princiară, prin chemare, deşi în aparenţă sunt un muritor de rând. Să ne rugăm Providenţei, ca în lumea biruitoare, când ne vom vedea să ne cunoaştem şi să ne bucurăm. De doriţi vom ţine legătura familiară, fie în scris, fie cea spirituală, rugându-ne unele pentru altele. Directoarea ne-a dat iconiţe şi câte două stilouri. Maica superioară de la bătrâne, mi-a deschis geanta şi mi-a introdus ceva. Acasă am constatat cu sora Miriam, că-mi pusese un plic cu 500.000 lire. La plecare am fost toate că nişte copii care au ieşit din recreaţie. Ne-am

îmbrăţişat şi ne-am despărţit cu lacrimi făcându-ne cu batista, unele la altele. Frumuseţile spirituale şi ale naturii, ne deschidea perspective şi siguranţe, că vom căpăta liniştea şi lumina, frumuseţea şi căldura deplină an iubirea Doamnei şi Stăpânei noastre. Dacă apele şi Terra ne oferă tot ce au, oare noi să fim mereu nemulţumiţi?! Cum vom sfârşi oare, Doamne? Coborâm spre oraşul Geneva. Am parcat maşina ca să ne plimbăm pe străzile înguste şi cu multă vegetaţie, flori şi arbuşti, localnici cu catifelate petale, pentru că se înserase, luminile de la bec le făceau mai mândre. Briza mării Mediterane, ne dădea un climat nemaipomenit, învăluindu-ne cu parfumul tuturor florilor, cărora nu le cunosc denumirea. Minunat oraş de munte este Geneva, mult mai frumos decât Torino. Uitându-mă spre platoul mănăstirii mi-am zis: „Maica Măreaţă şi Regina îngerilor, a Ierarhiilor Cereşti şi a tuturor Sfinţilor, cum îţi alegi Tu locurile cele mai frumoase şi pe înălţimi mari, cum este la Sfântul Benedict pe platoul celui a-mi înalt vârf al muntelui Montecasino, făcut de prinţ şi ucenicul Marelui Sfânt Vasile, începuta la sfârşitul secolului I, care se numeşte „Bădia

Grecu Di Grottaferata”, tot de un ucenic al Sfinţilor Părinţi ai cresitinismului, între munţii de culoarea fierului şi marea Mediterană. Poate am greşit că puneam întrebări cu mintea, Prea Curatei Doamnei şi Stăpânei, care a dorit ca şi pe un delisor ca „Gurgueta”, să se construiască o mănăstire, unde s-au adunat 318 surori, fiice ale Prea Curatei. Dar Gurgueta, de la comună Tudor Vladimirescu, nu-i ca cele cu prea frumoase locuri, pe care le-a ales cu secole în urmă. Mă liniştesc imaginându-mi mănăstirile noastre, făcute de către Domnitorii noştri, care sunt mândria ţării şi a Măreţei Gospodine cerească. A dorit Stăpâna Cerului şi pe un teren modest o „mănăstire a copiilor”, pentru că atunci în anul 1938, când am început să strângem bani, pentru construirea mănăstirii, toate surorile aveau vârsta între 14 18 ani. Aşa că nu greşesc, dacă am numit-o „mănăstirea copiilor”, aşa cum au numit-o şi alţii când au scris în „Cartea de aur” a mănăstirii noastre, ca la începutul cărţii, pe prima pagină, sunt gândurilesi aprecierile Prea Fericitului Patriarh Justinian Marina, fost patriarh al Bisericii Ortodoxe Române. Ne-am îndreptat paşii spre maşină, unde eram aşteptată de cei ce m-au condus. Aveau impresia că am meditat

sau m-am rătăcit. M-au întrebat: – Desigur că ai apreciat oferta să rămâi în Italia, nu?

— Nu! Le-am răspuns. Italia, România şi întregul glob unde locuiesc fiinţe vii sunt ale lui Dumnezeu. Eu n-aş face o alegere mai bună decât a făcut-o Cel care m-a adus în România. De ce nu m-am născut în Italia? Sau în altă ţară? Cred că l-aş fi jignit pe Creatorul meu, alegând altă ţară, decât ceea ce mi-a dat El. Hai să ne urcăm în maşină, şi astfel pornim spre casă. Am mers destul şi am ajuns iarăşi la acele tuneluri. La întoarcere, la fiecare tunel era scris lungimea lui. Noua tunele din douăsprezece am găsit cu 1900 m lungime 1500 m, restul cu diferite lungimi. Noaptea târziu am ajuns la pensionul comunităţii surorii Miriam, ne-am culcat imediat. Înainte de a adormi, îmi imaginam imensul Institut al Madonnei di Neva cu frumuseţile interioare din marmora roz şi maron în degrade cu bej şi extraordinarele mobil, după cerinţa spaţiului şi a sculpturii cu aruncătură de sidef, pe fond negru. Totul se îmbina cu manierele fiinţelor bune, frumoase, curat îmbrăcate, pline de dragoste ce ne-a lăsat-o Iisus Hristos, Stăpânul nostru, să avem sinceră dragoste unii faţă de alţii şi chiar de cei ce ne urăsc, că aşa a zis Domnul Iisus: „Dacă iubiţi pe cei ce vă iubesc, cee plata veţi avea? Şi păgânii o fac”. De când ne-am despărţit şi până acum când trec această călătorie ne-am scris unele la altele şi s-a văzut căldura dragostei lui Iisus de ambele părţi. Ţin să aştern, că maica Preacuarata Fecioara Maria şi Doamna întregului glob, în fiecare ţară în care s-a arătat, a făcut ca văzătorii să înţeleagă că le vorbeşte limba maternă. Eu susţin că Doamna Glorioasă a vorbit în limba universală a Cerului pe care o s-o vorbim toţi la fel, când vom merge în veşnicie. De ce cred aşa? Vă dau un exemplu pe părintele ghimnazie, care în anul 1954, arătându-se la grădina de zarzavat a mănăstirii noastre lui moş Damian, pentru a mă chema de la mănăstire, să-mi vorbească maica Paraschiva, care atunci era şefa la echipa de 15 surori, mi-a adus la cunoştinţă doar atât: – Moş Damian vă cheamă la grădina după Sfânta Liturghie. A doua zi, după Sfânta Liturghie, cu şareta condusă de maica Ilaria am plecat la grădina. Maica Ilaria a rămas să-şi hrănească caii, iar eu am mers la moş Damian, în căsuţă. L-am întrebat: – M-ai chemat moş Damiane?

— Da. E un preot care stă fugar, ascuns între tufe, deodată arătându-mi-l cu mâna a zis: – Uite-l!

— Să mergem moş Damian spre el. Am ajuns în faţa părintelui, care era scos ca din cutie, curat, frumos îmbrăcat şi i-am cerut binecuvântare, pentru că avea curce la gât şi baston, că ierarhii noştri. Mi-a răspuns: – Domnul şi maica Domnului să te blagoslovească. Am început conversaţia, ziceam că vorbim româneşte. Înţelegeam totul atât eu, cât şi moş Damian.

— Părinte, de ce staţi pitit pe aici şi nu veniţi la noi în mănăstire? Mi-a răspuns: – Eu sunt permanent în mănăstire!

— Părinte, dar nu v-am văzut niciodată?

— Dar nici nu m-aţi auzit, când dormeaţi în bordei, la începutul anului de mănăstire, când vă sculau pe cele 28 de surori, clopotele şi corurile părinţilor mei?

— Ba da, Preacuvioase! Dar faceţi parte din părinţii care cântau şi ne trezeau noaptea la rugăciune?

— Da. Sunt stareţul lor.

— Dar cum vă cheamă?

— Ghimnazie.

— Preacuvioase, ne-aţi trezit o idee. Tata mamei mele, tetea, mi-a povestit că în mănăstire la noi, a aflat de era copil, de la bătrânii, ce au venit cu părinţii săi, să măsoare locuri de casă, pe terenul unde a luat fiinţă, Cumona Tudor Vladimirescu, a mai fost o mănăstire. Este adevărat?... Da. Este adevărat. A fost o mănăstire înfiinţată de un negustor grec, care venea din Grecia spre ţara noastră, să-şi vândă marfa. Mergând pe mare, l-a învăluit un parfum făcut din mai multe flori, dar nu ştia de unde vine. Uitându-se în dreapta şi în stânga aude ca cineva strigă la el: – Eu sunt aceea pe care vrei s-o vezi. Sunt maica Dumnezeului tău şi al meu. Coboară pe pământul Moldovei, mergi pe jos, la un deal nu prea mare care se numeşte „Gurgueta”, stai şi te roagă până vei simţi din ce punct îţi vine parfumul, pe care l-ai simţit acum. Vinde-ţi marfa, la locul unde ai simţit mirosul şi să-mi faci o mănăstire, cum n-a mai fost alta. Tata mamei mele, avea 78 ani, când a aflat această poveste, şi-mi spunea că bătrânii vorbeau între ei, ce mândra mănăstire a fost, cum a prădat-o şi a ars-o, apoi a omorât pe

bieţii călugări. Este adevărat, Preacuvioase? Da. Eu ca stareţ, am fost legat să văd cum scot turcii, lucrurile de valoare din biserică. Mă întrebau unde am aurul. Înţelegeam întrebarea, dădeam numai din umeri. Au început să măcelărească pe părinţi şi fraţi, la urmă m-a trimis şi pe mine în lumea veşniciei. De atunci am rugat Providenţa divină să-mi dea grupul de cântăreţi, să mergem să slujim, să cântam şi să tragem clopotele acolo unde ne-a îngropat prin voia lui Dumnezeu, de cei fără de Dumnezeu.

— Preacuvioase, sunt mulţi ani de atunci?

— După anii pământului, câteva secole.

— Am început să plâng.

— Nu mai plânge, că nimic nu se mişca fără voia lui Dumnezeu, iată şi Sfinţia ta în anul viitor, la sfârşitul lui marte vei zbura cu un mic stup.

— Unde părinte?

— Nu este bine să ştii. Şi la mai puţin de un an, vor zbura toate albinele.

— Preacuvioase părinte, vorbiţi în parabole, eu nu prea înţeleg.

— Nu vrei să înţelegi.

— Da! Este adevărat, pentru că nu pot crede că Maica Domnului ne-a adunat în căsuţa Ei mică şi spoi să ne gonească? A dat din cap şi a zis mai departe: – Nu vă goneşte! Dar vrea să vă vadă dragostea fiecăruia în sită iubirii Ei. Părinte Preacuvioase, maica Domnului este bună, noi suntem slabe şi neputincioase, nu cred că va îngădui aşa ceva Mila Cerului. Este trecut în planul divin… vrei să-ţi mai spun câte ceva din mănăstire?

— Nu vreau să ştiu, nici ce se face, care mâhneşte pe Doamna casei noastre, pe Prea Sfânta de Dumnezeu Născătoare, şi nici de cine. – Atunci aşteaptă că ai să vezi.

— Daţi-mi sfat ca să pot să îndrept ceea ce supăra pe Doamna casei noastre. – Nu. Este hotărât să treacă prin suferinţă şi care vor rămâne, vor veni înapoi. Şi din acelea vor cădea şi te vei minuna, şi preoţii care îi ai nu-i vei mai avea. – Dar ei cu ce au greşit? – N-ai spus că nu vrei să ştii? Iată nu-ţi spun eu. Am multe de spus dar te las altă dată. De fapt ai să le vezi tu cum se vor împiedica la jumătate de drum,

şi să vezi tu, tot nu mă crezi. Îţi fac o rugăminte! Mil dai mie pe fratele Damian? În mintea mea, nicio clipă nu m-a făcut să cred că este o vedenie.

— Da părinte, dacă aveţi nevoie de dânsul, vi-l dau cu toată inima. Noi mai găsim. Ce zici moş Damian, mergi cu părintele?

— Moş Damian mi-a răspuns: – Dacă mă blagosloviţi, măicuţă, mă duc. Elegantul părinte a schiţat un zâmbet şi mi-a zis: – Maica Veronica, du-te la mănăstire, diseară este privegherea „Schimbării la faţă”.

— Prea Cuvioase, tare aş vrea să mai stăm de vorbă.

— Cheamă-mă.

— Când vreţi, veţi fi pe la mănăstire?

— Da! Şi iar a schiţat un zâmbet. Mai mi-a spus ceva, dar nimănui niciodată nu am spus, mai întâi că nu am crezut şi al doilea, nu era de zidire sufletească. Asta m-a determinat că într-un an de zile, până la ridicarea mea din 1930 martie 1955, să nu pot cânta şi să nu mă bucur aproape de nimic. Cele auzite mi se păreau incredibile. L-am rugat pe moş Damian, să invite pe părintele să servească masa ca până la acea oră nu a servit nimic. M-am dus să iau şareta să merg spre mănăstire. Tot grupul de surori lucrătoare cu maica Paraschevа în frunte, se uitau la mine şi nu înţelegeam ce au. Le-am rugat să mergem cu toatele la mănăstire, să fim gata pentru priveghere. Maica Ilaria, înainte de a se urca îmi spune: – Măicuţă, ştiţi de ce se uita toate întrebător? Ele spun că au venit în preajma sfinţiei voastre, şi că va auzit vorbind o limiba străină, ba zice că şi ms Damian vorbea aceeaşi limbă.

— Ele spun că au auzit o voce de bărbat, care vorbea întocmai cu sfinţia voastră, aceeaşi limbă, dar nu l-a văzut. M-am urcat în şareta şi am venit la mănăstire şi m-am pregătit pentru slujbă. Stând în biserică, parcă m-am trezit dintr-un somn, deşi nu dormisem deloc. Am intrat în Sfântul altar şi în dosul unei perdele, m-am aşezat pe scaun şi am început să-mi derulez conversaţia de la grădina. S-a terminat slujba. Am mers la masă, la trapeza, nu am putut să mănânc nimic, în faţa mea îmi apărea acelaşi tablou de la grădină şi se derula aceeaşi conversaţie. Am venit la chilie, nu-mi găseam linіştea. M-am

aşezat pe genunchi şi am început să citesc „Paraclisul Maicii Domnului”. Pe când citeam am auzit un mic zgomot, pe care nu-l puteam descifra ce poate fi!? Ridicând ochii spre icoane, am văzut că un bulevard luminat. Dispăruse peretele dinspre răsărit. Pe acest bulevard venea părintele Ghimnazie. Am avut senzaţia că fug, deşi nu m-am ridicat din genunchi. Am strigat ci voce tare: Părinte Ghimnazie, ce limbă am vorbit noi? Mi-a răspuns: – Limba universală, care se vorbeşte în lumea biruitoare de către toţi care vin la noi. A doua zi de dimineaţă, am rugat pe maica Parascheva, şefa de la grădina, să mai ia dooua surori, să se ducă să vadă ce este cu moş Damian, ca eu am avut un vis. Am bănuit că ceva s-a întâmplat cu moş Damian. Când au ajuns maicile la grădina, moş Damian stătea cu mâinile pe genunchi, pe banca din faţa mesei. Mâncarea de pe masă era neatinsă, iar el era mort. Maicile s-au întors în goana să-mi spună ce au văzut. Doar mi-a spus maica Parascheva, ca moş Damian sta ca voda pe banca şi-i mort. Pe moş Damian l-am îngropat pe scaun, că nu puteam să-l aşezăm în sicriu. Deci, nu eu susţin că văzătorii nu-şi dau seama ce limbă vorbesc în clipele fericite, îngăduite de Providenţa Divină, ci cele 15 surori care le-au împins suflu Sfântului Duh să audă şi să afirme adevărul. Această prezentare a fost a doua zi după micul dejun, în sala de recepţie a pensionului comunităţii surorii Miriam, de lângă Torino, unde s-a adunat toţi angajaţii comunităţii. Sora Miriam m-a rugat să le spun un cuvânt de rămas bun, pentru că urma să plecăm spre Milano, de unde voi scoate bilet de tren spre Bucureşti. Deşi aceasta nu a fost ultima zi, pentru că vizita oraşului milano a durat mai multe zile, de câte ori veneam de la Milano la pensionul surorii Miriam, mă întrebau: Sora Veronica, nu te-ai întâlnit cu niciun chip un şarpe? Le răspundeam:

— Pe stradă nu am văzut decât lume grăbită. Te referi la emblema oraşului milano, care poartă două turnuri ale oraşului, reprezentând în marmora un şarpe, da? Am ieşit din pensionul surorii Miriam, am luat-o spre Torino, cam 2 km. Simţeam nevoia de a lua contact printr-un locaş sfânt, ca să pot aduce mulţumire Providenţei, care mi-a făcut o aşa mare favoare de a ajunge în Italia cea minunată. Privesc ca cerbul însetat la marea biserica nu departe de biserica Sfântului Giulgiu, închinata Sfântului „Don Boşco”. Urc treptele, intru în

vasta biserica, nu prea împodobita, mă aşez într-o bancă şi-n răcoarea binecuvântata dau libertate fiinţei mele, să se topească în baia mulţumirii de toate şi pentru toate, bunului Dumnezeu, Maicii Prea Curate, tuturor sfinţilor care se bucura privind Tronul Dumnezeirii şi întregii Ierarhii Cereşti. Cât am stat în bancă, n-a contat timpul, numai că mă simţeam ca un copil pe care mama lui îl alinta şi-l leagănă, să doarmă liniştit. Nu luasem legătura cu sfinţii ce erau în interiorul bisericii, prin statuile şi tablourile pictate pe pereţi. O „Doamnă" mă ia de mână, şi-mi spune în limba italiană: – Eşti străină, pentru că nu te-am mai văzut în biserica noastră? Hai să-ţi arăt pe „Don Boşco", ucenicul marelui Sfânt Cottolongo. Priveşte, acest tablou e un tânăr ucenic a lui Don Boşco, se numeşte Sfântul Dominic, prietenul tinerilor. A fost cel mai înfocat predicator dintre ucenicii lui Don Boşco, cu mult har pentru că a umplut trei mănăstiri cu tineri şi mulţi misionari pe glob. Uite, aici un Crucifix, dincolo Buna Vestire, aici Sfânta Rita, Sfântul Anton şi Sfânta Maria Carmenita. Priveşte altarul, ce măreaţa este Madonna Împărăteasa îmbrăcată cu stele pe veşmânt, pe cap ce frumoasă coroana are, la fel şi Domnul Iisus avându-l pe mâna stângă, pentru că mâna dreaptă Doamnă şi Stăpâna tine un scut regal.

— Vezi cât se iubesc la noi florile?... Vezi că nicio fiinţă sfânta nu-i lipsită de flori?... Ştiu că vii de la Roma şi în prima zi ai vizitat tot biserica lui Don Boşco. Şi acolo te-ai simţit bine, şi acolo ţi-a vorbit o doamnă de la care ai înţeles totul şi pe crae ai simţit-o ca din neamul tău. Atunci că şi acum, să ştii că eu am fost. Mă numesc „Margareta", am fost regină în lumea pământului, pe cât am putut am făcut bine miluindu-i pe cei necăjiţi şi, cu rangul meu am scos din surghiun mulţi Papi, aducându-i din Franţa la Roma. Azi, aici în Torino, pentru că vei pleca spre ţara ta România iată că despărţindu-te de Italia ai fost adusă de îngerul tău păzitor, să-ţi iei rămas bun de la Don Boşco. Deci la intrare şi la ieşire din Italia ai luat binecuvântare de l aDon Boşco, despre care nu ai auzit în viaţa ta. Vezi cum ne unim cei ce lupta cu plăcere pe pânza vieţii cuc ei din lumea biruitorilor? Azi, la torino sun mai multe flori în biserica lui Don Boşco, pentru că se ţine respectul de cei din lumea voastră, pentru cei dragi din lumea noastră. Se zice zilele morţii, dar morţi sunt acei care nu au plecat împăcaţi cu Creatorul lor

Dumnezeu, cei care au avut grijă să fie bagajul gata, doar s-au mutat dintr-un loc în altul, după cum şi l-a dobândit prin efortul său. Cred că ne-am înţeles bine ca şi-n ziua de 9 septembrie, alături de acel prieten comun don Boşco. Te voi însoţi mereu, până vei veni la noi. Îmi eşti dragă, acum văd că sufletul te trage să-ţi iei rămas bun de la Catedrala Sfântului giulgiu, mergi mai repede ca să nu se închidă şi după aceea o să vină maşina să te ducă la Miriam. Ne-am înţeles bine, nu? Da, şi vă mulţumesc mult, rugându-vă să mă ajutaţi a face voia Lui şi lucruri plăcute Stăpânului Hristos. A dispărut acea „Doamnă" printr-o uşă laterală. Nu mă simţeam că am trup, deşi eram conştientă pentru că am luat-o aproape la fugă pe stradă, gândindu-mă că doar nimeni nu mă cunoaşte. Am intrat în Catedrala „Sfântului Giulgiu", am mers pe trepte în genunchi până la bară de unde puteai să vezi Sfântul Giulgiu şi să te rogi. Când am ieşit în stradă venea şi sora Ecaterina care căutase medicamente pentru mama ei. A ştiut Regina Margareta cum să aranjeze lucrurile. Nu i-am spus nimic Ecaterinei, am găsit că n-are rost. A sosit şi maşina şi am pornit spre comunitatea surorii Miriam. După amiază am vizitat şi cimitirul din preajma pensionului, era inundat de flori, care mai de care, mai frumos. Am fost condusă şi la mormântul unui român, arhitect din Torino. Era cu mai puţine flori, pentru că nu a avut copii şi de când s-a ştiut era singur. Cine l-a cunoscut în viaţă, ziceau că şi-a dus povara trupului cu multă bucurie, mutându-se în lumea biruinţei cu dor, de o lume mai bună şi senin.

Sora Miriami îmi pune o întrebare: – Spune-mi te rog sora Veronica, în lumea veşniciei cum s-or înţelege fiinţele umane de pe glob? I-am răspuns: – Eu sunt teoloaga; am cetit cursuri de teologie de duhovnicul meu, care pe când a venit la noi era doctorand, dar mai ales date de un mitropolit de la Sibiu, ce se numeşte Mladin Nicolae. În vremea aceea, pentru că nu se mai primea la Institutul Teologic, parte femeiască, m-am socotit că nu-mi este dat să învăţ. Mai mi-au căzut cărţi folositoare în mâna: filocalii, sfinţii Părinţi etc, şi îmi aduc aminte că la „Pogorârea Sfântului Duh", la Ierusalim, Sfântul Apostol Petru a botezat 3.000 de oameni în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. La puţin timp a mai botezat încă două mii de suflete, ce au crezut în Sfânta Treime. Scrie că Sfântul Petru pe când le-a predicat, toţi care au

primit botezul fiind din diferite